

mimladi

List III. gimnazije | Zagreb | veljača 2016. | godina LVIII. | broj 107

Tema broja:

Jučer, danas, a sutra?

Crno bijeli svijet u boji 3

DOGAĐAJNICANajljepši dar – od 2015.
nastava u jednoj smjeni 4

Maturanti, samo hrabro! 8

Postaje sve strože 9

Božićna akademija 9

Kušlanovci na
pobjedničkom postolju 10

Lako se prilagoditi 11

„Šteta što nije za stalno“ 12

Suradnja „velikih“ i „malih“ 12

Profesor na jedan dan 13

Dubravkinim putem
do Cmroka 13

Naša stara Pešča 14

Haljine od plastičnih vrećica 15

TEMA BROJA

Zavijeni u crno 16

Gdje je nestao čovjek? 18

Štetna istina vrijedi
više od korisne laži 19

Moj(a) dom(ovina) 20

Tko je sljedeći 22

Postoji li ključ za uspjeh? 25

Obitelj i(li) karijera 26

Ne ljepoti, ali da smradu 28

INTERVJUPravnik čije pjesme
i glas pogađaju u srce 30**SKITNJE**Najvažnije je
dobro društvo 34

Svi putevi vode do Gaudija 36

U opancima do Oktobra 38

Pohvaljeni i počašćeni 40

Naporno, ali zabavno 41

Kod Želje na ćevape 42

Brzi razgled 42

Put „Buddhe“ 43

LEGENDE**TREĆE GIMNAZIJE**Treća je sve što sam
priželjkivao u životu 44

Zaljubljenik u riječ 46

ŠPORTPregled športskih
događanja 49Kušlanovke šeste
na svijetu 52

Sjajno jedanaesto mjesto 53

Još novih pehara 54

Mlada nada
hrvatskog klizanja 54Talent ga doveo
u Hrvatsku 55

Odličan u svim vodama 56

Strijelom do
svjetskog zlata 57

Vitez od Kušlanove 57

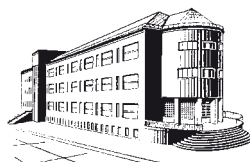
PREPORUČAMONijedan filmofil ne bi ih
smio propustiti pogledati 58Dobre su knjige
dobri prijatelji 59**RAZBIBRIGA**

Križaljka 60

Horoskop 61

Učenički biseri 62

Strip 63

mimladi - list III. gimnazije

Nakladnik: III. gimnazija, Kušlanova 52

Tel: 01 23 05 454 Fax: 01 23 39 628 Web: www.gimnazija-treca-zg.skole.hrE-mail škole: 3.gimnazija@skole.htnet.hr E-mail novinarske grupe: novinarska.treca@gmail.comZa nakladnika: **Martin Oršolić, prof.** Voditeljica novinarske skupine i lektorica: **Maja Ilić, prof.**Glavna urednica: **Lea Bartulin** Uredništvo: **Nevena Cukrov, Mia Feratović, Tamara Riška, Dorotea Dominik, Magdalena Novosel, Domagoj Filipović, Marcela Mikulić, Filip Mežnarić, Lucija Beljan, Josipa Rendulić**Fotografije: **Dora Bosner** Naslovnica: **Dora Bosner i Marta Tunuković** Dizajn i priprema za tisak: **KOFEIN, Zagreb**Tisak: **Printera grupa, Sv. Nedelja** Naklada: **1000 primjeraka** Cijena: **30 kuna**

ISSN 1331-8357

Claude os, aperi oculos!

Lea Bartulin, IV. e

U svijetu postoje mnogi problemi koje pojedinci ne mogu kontrolirati, ali volimo pričati o njima kao da sve znamo, iako to naše „znanje“ jedva grebe po površini pravih problema. Trebali bismo zatvoriti usta i otvoriti oči!

Već je krajnje vrijeme da se i mi mladi počnemo zanimati za aktualne probleme u svojoj okolini. Ovogodišnji broj školskog lista proučava kakav je bio svijet mladih u prošlosti, kako stvari stoje sada, nadajući se da će vas natjerati da se zapitate o budućnosti, o tome kako ćemo se nositi sa svime ako kroz život hodamo zatvorenih očiju.

Marljivi novinari Treće gimnazije razmišljaju o idealima koji nas oblikuju, o „prijetnji“ školovanja i zapošljavanja koja uvijek lebdi nad nama, o pronalaska pravog fakulteta i posla unutar naše države. Također možete pročitati intervjue s bivšim učenicima Treće – Draženom Budimirom, zaposlenikom Europske komisije koji živi i radi u Bruxellesu, potpredsjednikom Sabora Ivanom Tepešom i Wintonom Afrićem, umjetnikom koji je kreirao grb naše škole.

Naravno, valja spomenuti i odlične uspjehe na maturi koje su naši učenici ove godine ostvarili, ali i promjene u kolektivu nakon odlaska starih profesora. Profesor Mato Banovac, koji već dugi niz godina predaje u našoj školi, odgovorio je na nekoliko naših pitanja kako bi se oprostio od dobre, stare Treće pred mirovinu.

Kao i uvijek, pišemo o svima koji su predstavljali Treću na državnim natjecanjima. Sportaši su i ove godine briljirali na terenima u zemlji, ali i izvan nje. Razgovarali smo i s mladim sportskim nadama Treće, Ivanom Poštoikom i Ivanom Đukićem. Osim toga, opisujemo kako smo proveli ovogodišnje izlete i maturalce u prekrasnim europskim zemljama.

Proces stvaranja ovogodišnjeg lista nije bio baš jednostavan. Bilo je mnogo uspona i padova – od poruka suradnicima na koje smo dobivali odgovore na stranim jezicima, do pokušaja intervjuiranja „bivšeg učenika“ samo kako bismo saznali da on nikada nije pohađao našu školu. Ove smo godine nanizali velik broj anegdota kojima ćemo se zasigurno još dugo smijati, a nadamo se da ćemo i vas bar nekim pričom i razmišljanjem razveseliti.

Recepti iz prve ruke od najuspješnijih na maturi

Bez stresa, ako je moguće

Rješavanje ispita s prošlih matura i pripreme u školi dovoljni su za odlične rezultate

Mia Vukmirović, III. a

Na prošlogodišnjoj državnoj maturi nekoliko bivših učenika naše škole posebno se istaknulo odličnim rezultatima postigavši prvi rang u državi. Najuspješniji bili su **Dario Sindičić** u informatici, **Lucija Ravlić** s najbolje napisanim esejom iz hrvatskog jezika, **Josip Nimac** sa stopostotnom točnošću riješene mature iz fizike, **Leonarda Vilenica** iz engleskog jezika, a **Zvonimir Ercegovac** bio je među dvadeset najboljih maturanata u cijeloj državi. Saznali smo kako su to uspjeli ostvariti i koji su recepti za dobru pripremu.

„Za maturu sam se počeo pripremati početkom školske godine, išao sam na dodatne sate koje su ponudili profesori iz matematike, engleskog i hrvatskog jezika“, govori o svojim pripremama sadašnji student FER-a Dario. Smatra kako je potrebno pristupiti maturi kao svakom običnom ispitu jer psihički ne djeluje dobro ukoliko se preuveličava njezin značaj. Isto tako, važno je ostati pribran i ne stvarati sebi prevelik pritisak. „Moja očekivanja nisu bila velika jer si nisam želio postavljati neki veliki teret već sam išao iz ispita u ispit pokušavajući biti bolji svaki put“, kaže Dario koji je za svoj uspjeh osobito zahvalan profesorici Darki Sudarević te ističe kako mu je upravo informatika dala vjeter u leđa i olakšala pristup ostalim ispitima.

I redovna nastava priprema je za maturu

Za studenticu prve godine pedagogije, Luciju Ravlić, državna matura također je bila jako pozitivno iskustvo. Iako nije previše pažnje posvetila pripremi, postigla je izvrsne rezultate zahvaljujući znanjima koje je dobila na redovnoj nastavi, a izvrsna nadopuna bile su joj pripreme organizirane u školi. Lucija smatra kako zaključne ocjene u srednjoj

školi nemaju prevelik utjecaj te da je vrlo važno ne imati strah od mature. Ističe da je puno faktora utjecalo na takav rezultat. „Prvo je poznavanje zadanih književnih djela te fotografija vezana uz njih za čije su mi usvajanje bili važni lik i djelo profesorice Valerije Bilić. Osim toga, veliki doprinos rezultatu imala je i moja aktivnost u novinarskoj skupini škole. Mentori profesorica Maja Ilić i profesor Ilija Barišić puno su mi pomogli u poboljšanju pismenosti“, rekla je Lucija. Pisano izražavanje vježbala je svaki tjedan uz konstantno praćenje kompetentnih osoba koje su joj pomagale i ispravljale joj pogreške.

„Prije samih ispita matura mi je predstavljala veliki stres, ali to je zapravo u potpunosti nestalo nakon prvog ispita“, ispričao je svoje iskustvo Josip Nimac koji se uspješno upisao na željeni fakultet, FER. Siguran je da nema potrebe za nervozom ako je priprema za maturu krenula na vrijeme. „Samostalno sam se počeo pripremati početkom polugodišta, a ozbiljnije počeo raditi od uskrasnih praznika“, kaže Josip. Maturantima posebno predlaže rješavanje mature od prošlih godina koje su najbolji pokazatelj pitanja i zadataka koji se mogu pojaviti. Od svega su mu ipak najviše koristile pripreme u školi i smatra da je to izvrstan način učenja jer se na njima prolazi cijelo gradivo. Profesori su isto tako od velike pomoći. „Ako imate problema s bilo kojim dijelom gradiva, pitajte profesore i siguran sam da će odvojiti dio vremena da vam to razjasne“, savjetuje Josip.

Leonarda smatra da najviše stresa stvaraju izjave nekih profesora koje ponekad mogu zastrašiti i stvoriti veliki pritisak. „Najteže je nagovoriti sebe da počneš raditi. Kada sam vidjela neke stvari na priprema i shvatila da to trebam opet proći

Lucija Ravlić napisala je jedan od najboljih eseja

Josip Nimac

Dario Sindičić

iznova, stvarno mi je pao mrak na oči“, kaže sadašnja studentica. Kao i mnogim maturantima najteži joj je bio esej iz hrvatskog. O svojim pripremama za engleski govori: „Na engleskom smo tijekom trećeg i četvrtog razreda radili vježbe na satu koje su istog tipa kao i na maturi a da zapravo toga nismo bili ni svjesni sve do kraja četvrtog razreda kad nas je većina tek otvorila maturu iz engleskog.“ Nekih stvari, za koje je mislila da je skroz zaboravila, sjetila se nakon što je prolistala knjigu iz prijašnjih razreda. Svim budućim maturantima predlaže da na kraju četvrtog razreda, kada im je već zaključena ocjena i nemaju što raditi, isprintaju zadatke s prijašnjih matura i počnu ih rješavati. „Čini se nadobudno, ali nakon pet sati sjedenja u klupi ne radeći ništa, bolje je učiti za maturu nego blejati u zid.“

Ostvario najbolji uspjeh na maturi – iz inata

Očekivanja su bila visoka, pa su takvi i rezultati

Mia Vukmirović, III. a

Zvonac rasturio na maturi!

Jedan od prošlogodišnjih maturanata posebno nas je razveselio svojim uspjehom na maturi. Zvonimir Ercegovac, bivši učenik prirodoslovno-matematičkog smjera naše škole, postignutim rezultatima iz obveznih predmeta državne mature rangiran je među dvadeset najuspješnijih kandidata. Uspješno je upisao Fakultet strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu, smjer Strojarsvo gdje je ostvario rang 2.

Postigao si fantastičan uspjeh. Koliko si se pripremao za maturu? Koliko truda si morao uložiti?

Počeo sam se pripremati za maturu još krajem devetog mjeseca kada su počele pripreme u školi. To su bili svi obavezni predmeti na višoj razini i fizika. Doma sam se počeo pripremati početkom šestog mjeseca, nekih tjedan i pol dana prije fizike kad sam se odmorio od norijade i malo opustio nakon četvrtog razreda. Rješavao sam hrpe zadataka iz knjige *Fizika u 24 lekcije*. Tada sam došao do lekcija sa strujom, to gradivo nikad nisam u potpunosti shvaćao i stvaralo mi je probleme. Pozvao sam prijatelja iz razreda na jedno pivo u Klinček da mi to objasni. Nakon piva i piletine iz *cateringa* pokraj škole, struja više nije uopće bila tako komplicirana! Za hrvatski sam učio tako što sam prolazio čitanke iz sva četiri razreda te svoje bilježnice, vadeći najvažnije natuknice za sve dijelove gradiva. Učio sam da pokušam dobiti pet na maturi zbog neke vrste inata koji sam imao prema tom predmetu jer nisam nikad volio učiti za testove iz književnosti. Za engleski se nisam doma baš ništa pripremao. On mi je uvijek išao (osim vokabulara jer sam bio lijen učiti riječi). Puno mi je pomoglo vježbanje na priprema s profesoricom jer sam točno znao na što obraćati pažnju kod slušanja i čitanja. Za matematiku se nisam ni stigao ništa pripremati jer sam bio preumoran i stvarno mi se više nije dalo ništa raditi, mislim da sam samo još jednom pročitao bilježnice s priprema.

Jesi li zbog mature bio pod velikim stresom?

Matura je onoliko teška i stresna koliko imate visoke želje da je riješite. Ja sam htio dobiti pet na višim razinama uz sto posto iz fizike i matematike, jer sam htio nagradu Soljačić. Kada sam se spremao za matematiku i fiziku, bilo je malo stresno jer sam znao da nema mjesta ni za jednu pogrešku, ali to je prije samog pisanja. Kad sam počeo pisati, zaboravio sam na stres i koncentrirao se na zadatke. Sve je išlo bez problema do jednog zadatka iz matematike pred kraj testa u kojemu nisam uspio postaviti jedan uvjet i to me koštalo boda koji mi je nedostajao za sto posto. Engleski je bio u potpunosti opušten jer sam znao da ga znam i da neće biti nikakvih problema oko toga. Na eseju iz hrvatskog bio sam pod velikim stresom jer sam se žurio i završio s pisanjem dvadesetak sekundi prije isteka vremena, dok mi je za test nakon svega bilo svejedno kako će proći.

Što je bilo najteže?

Najteže mi je palo propuštanje dva ili tri treninga zbog učenja te samo učenje hrvatskog. Baš mrzim štrebanje pa me učenje književnosti ubijalo.

Tko ti je najviše pomogao u pripremi?

U pripremi mi je pomoglo puno stvari. Na prvo mjesto stavio bih profesore koji su izdvojili svoje slobodno vrijeme da nas pripremaju i to su odlično odradili. Profesorice Gojević, Bjelajac, Maričić i Ilić, na tome vam jedno veliko hvala! Za sve to ne

bih imao snage da nisam imao potporu svoje djevojke. Bila je uz mene tijekom cijelog procesa priprema i stvarno me držala da ne odustanem od svega.

Imaju li veze ocjene s tvojim uspjehom na maturi?

Ocjene u srednjoj sigurno imaju veze s mojim uspjehom na maturi. Imao sam prosjek 5.0 na kraju svakog razreda i želio sam na maturi također imati što bolji mogući rezultat. Tako dobre ocjene nisam ni mogao imati bez dobrog pamćenja jer sam uvijek učio kampanjski, dan prije testa.

Kakva su bila očekivanja?

Očekivanja su mi bila visoka, pa su i takvi rezultati. Sto posto iz fizike, 98.33% iz matematike, pri čemu me zakinuo samo jedan bod, 97.83% iz engleskog i 87.5% iz hrvatskog. Jako sam zadovoljan tim rezultatima.

Koliko su ti uspjesi pomogli pri upisu na željeni fakultet?

Za upis na faks mi nije trebalo toliko puno jer se hrvatski i engleski nisu ni bodovali. Na željeno strojarstvo bih upao i da nisam ništa učio za maturu doma, ali sam želio pokazati što stvarno mogu.

Što bi savjetovao budućim maturantima? Kako se što bolje pripremiti?

Budućim maturantima bih savjetovao da obavezno uzmu pripreme u školi. To će vam jako puno pomoći i imat ćete izvrsnu bazu za samostalnu pripremu doma. Ne odustajte, stisnite još tih nekoliko dana, naučite za maturu da je što bolje napišete. Neće vam biti žao kasnije. Ostanite pozitivni, proći će i te mature i bit ćete mirni do desetog mjeseca. Većina fakulteta tek tad počinje s predavanjima, a kad dođete na faks, upoznajte što više ljudi. Poznanstva su jako korisna i super je imati nekoga koga možete pitati da vam pomogne ili nekoga kome ćete pomoći. Ne znam što da još dodam osim da želim svima sreću s pisanjem matura i upisom na faks. Držim fige!

Treća na državnim i svjetskim natjecanjima

Odlični uspjesi

Nevena Cukrov, IV. e

Naši su učenici ponovno pokazali svoju svestranost natječući se na području sporta, znanosti, jezika i umjetnosti i ostvarujući zapažene rezultate.

Sportaši i sportašice predstavljali su nas i na svjetskim prvenstvima u Francuskoj i Kini, ženska kros ekipa na državnom natjecanju, a zlatnim medaljama s državnog natjecanja okitili su se ponovno atletičari. Osim njih, prvim mjestom u državi može se pohvaliti i ekipa Prve pomoći te naši

Braća Sindičić

informatičari, braća Lovro i Dario Sindičić. Izvrsne rezultate na državnoj razini ostvarili su i Robert Gečević na natjecanju iz francuskog jezika, učenici Tomislav Zvonc, Kristian Jukić, Filip Škoro i Filip Rustan na Vjeronaučnoj olimpijadi, a učenik Edvard Bedoić predstavljao je školu na natjecanju iz biologije. Na državnoj smotri LiDraNo 2015. nastupila je Ivona Vujić govoreći poeziju.

Dodjela medalja

Zlatni na Inovi

Lea Bartulin, IV. e

Učenici Treće, **Dario i Lovro Sindičić**, na natjecanju Inova mladi okitili su se zlatnom medaljom koju su popratile vrijedne sponzorske nagrade. Natjecali su se u kategoriji softverskih inovacija s radom L-evaluator.

Inova mladi program je Saveza inovatora Zagreba, Fakulteta strojarstva i brodogradnje, Saveza udruga pedagoga tehničke kulture Zagreba, Udruge inovatora Fakulteta strojarstva i brodogradnje te zagrebačkih udruga mladih inovatora s ciljem da velikom izložbenom manifestacijom potaknu daljnji razvitak inovatorstva mladih. Petnaesto izdanje izložbe

učenika zagrebačkih osnovnih i srednjih škola te studenata s međunarodnim sudjelovanjem iznaova je potvrdila status najveće regionalne izložbe inovacije mladih, a braća Sindičić dokazali su se kao najbolji mladi inovatorski tim.

Pobjednici i mentorica

Ekipa Prve pomoći prva u državi

Odličnim rezultatom do predsjednice države

Sve lutke za reanimaciju preživjele su kobne trenutke

Silvija Dumić

Naša ekipa Prve pomoći osvojeno se prvim mjestom na županij-skom natjecanju plasirala na državnu razinu koja je održana u Splitu početkom svibnja.

Šestero naših učenika, zajedno s mentoricom, profesoricom Ksenijom Bedeković, predstavili su boje III. gimnazije i Grada Zagreba na najbolji mogući način – osvojenim prvim mjestom u kategoriji mladeži. S osvojenih 196,10 bodova (od mogućih 200) bili su daleko ispred deset ostalih gradskih društava iz hrvatskih županija.

Kako bi pokazali tko su i odakle dolaze, ekipe su dobile zadatak pripremiti kratko predstavljanje za

druge sudionike natjecanja. Grad Zagreb bio je jedina županija čiji su se natjecatelji podmlatka i mladeži predstavili zajedno. Njihov igrokaz o nastajanju Crvenog križa davne 1859. zadivio je sve okupljene gledatelje.

Idući dan održano je samo natjecanje na kojem je naša ekipa pokazala najveće znanje u rješavanju teorijskog ispita (jedini su ostvarili stopostotni rezultat). Ni na praktičnom dijelu nisu imali ništa lošije rezultate. Sve svoje izazove odradili su spretno i perfektno u zadanom vremenu. Sve njihove lutke za reanimaciju preživjele su kobne susrete s minskim poljima i svakojakim

Lažna krv...

U posjetu predsjednici Grabar-Kitarović

drugim nesrećama u kojima se lutke mogu naći.

Budući da su osvojili prvo mjesto, primila ih je predsjednica Republike Hrvatske Kolinda Grabar-Kitarović i zagrebački gradonačelnik Milan Bandić.

...i prava pomoć.

Svečana proslava Dana škole

Nagrade najboljima

Mia Feratović, III. b

Prijateljska tekma

Dan škole proslavili smo početkom lipnja tradicionalnom svečanom akademijom, a nakon predivnih glazbenih i glumačkih izvedbi, uslijedila je dodjela priznanja svim izvanrednim učenicima koji su Treću gimnaziju predstavljali na natjecanjima.

Izvedbom Lijepe naše započela je akademija, a zatim nas je zbor razveselio crnačkim duhovnim pjesmama *Nobody knows* i *Joshua Fit de Battle of Jericho*. Nakon zbora na scenu je stupila **Ivona Vujić**, učenica drugog razreda, govoreći pjesmu *Eli! Eli! Lama azavtani!*, S. S. Kranjčevića, s kojom je nastupila na državnom natjecanju Lidrano.

Duetom **Eme Aničić i Božidara Brkića**, *Život je lijep* iz mjuzikla *Dundo Maroje* te izvedbom zbora

Neka cijeli ovaj svijet iz mjuzikla *Jalta, Jalta* priveli smo glazbeni dio priredbe kraju.

Nakon što je zbor sišao s pozornice, na scenu je stupila dramska skupina GTTG i odigrala predstavu *Dok nas smrt ne rastavi*, koja je nasmijala sve gledatelje svojim situacijskim humorom i sjajnom izvedbom učenika glumaca.

Svečana akademija završila je govorom predsjednika Učeničkog vijeća, **Marijana Vrdoljaka**, koji se na humorističan način, u ime svih maturanata, oprostio od škole, njezinih učenika i svih zaposlenih. Program proslave nastavio se u zbornici gdje je ravnatelj podijelio pohvalnice i nagrade učenicima i profesorima koji su našu školu predstavljali na državnim natjecanjima.

Postrojba

Nogometna euforija

Naklon za kraj

Dodjela priznanja

Smiješak

Božićni sajam u humanitarne svrhe

Prodavalo se svašta: od kolača do bodova za test

Marcela Mikulić, II. c

Ove se školske godine po prvi put održao božićni sajam u našoj školi. Sudjelovalo je četrnaest razreda čiji su predstavnici proširili blagdanski duh našom školom. Na štandovima su se, od 21. do 23. prosinca, izlagali i prodavali različiti proizvodi. Mogao se kupiti nakit, čestitke, ukrasi za jelku, mogli su se kušati kolači i sokovi, po promotivnoj cijeni nudile su se usluge pletenja pletenica svih vrsta i oblika, masaže glave i vrata, a mogli ste kupiti i bodove za test.

Ukupno je prikupljeno 7 600 kuna, a najviše je novca zaradio III. c razred koji je na završetku sajma u svojoj blagajni brojio 1 300 kuna. Sav prikupljeni novac bit će doniran u humanitarne svrhe – dio u Gornju Bistru, a ostatak pučkoj kuhinji. Organizatori očekuju još bolji odaziv sljedeće godine i jednako maštovite proizvode i usluge.

Nasmijane prodavačice

(Ne)strpljivo čekanje sajma

Gužva je uvijek dobar znak!

Božićna predstava

Božićna akademija Glazbom i smijehom završeno prvo polugodište

Nevena Cukrov, IV. e

S velikim veseljem dočekali smo kraj polugodišta, a to znači još jednu božićnu akademiju u našoj školi. Sasvim očekivano, i ove je godine akademija bila jako zanimljiva i duhovita.

Virtuoz iz Treće

Zapjevajmo!

Eme učenici su drugih razreda, **Lucija Kanceljak** na violini, **Lucija Kurtalj** na flauti i **Armand Merle** na klaviru, izveli dva stavka skladbe Dimitrija Šastakoviča *Pet komada za dvije violine i klavir*. Posljednji nastup našeg zbora, pjesma *Happy X-mas* Johna Lennona, bio je popraćen zvucima gitara koje su svirali naši učenici **Lana Crnobrnja Perenčević**, **Jakov Remničar**, **Bernard Spigel** i **Robert Šilić**.

Najbolja publika

Akademiju je vodila maturantica **Ozana Kosić**. Prvi je nastupio zbor III. gimnazije pod vodstvom profesorice **Martine Krajnović**. Nakon himne izveli su narodnu turopoljsku pjesmu *Prva je vura te noći* i *Mehki snežek*, narodnu pjesmu iz Francuske. Zatim je maturantica **Ema Aničić**, inače učenica 2. pripremnog razreda solo pjevanja, otpjevala narodnu pjesmu iz Njemačke *O, Tannenbaum*. Nakon

Mladi gitaristi

Na kraju su nas zabavili G.T.T.G.-ovci svojom predstavom kreativna naslova – Božićna predstava. G. T. T. G.-ovce je, kao i inače, predvodila profesorica **Maja Ilić**.

Dan Mjesnog odbora Peščenice

Kiša skratila program, ali grah nije izostao

Nevena Cukrov, IV. e

Ovogodišnju manifestaciju „Naša stara Pešča“, koja se trebala održati u Bužanovoj ulici i na igralištu III. gimnazije, omelo je loše vrijeme i kiša koja je neumorno padala.

Vremenske neprilike ipak nisu spriječile dolazak zagrebačkog gradonačelnika **Milana Bandića** ni hrabre atletičare koji su otrčali počasni krug u znak otvorenja.

Ipak, događanje je premješteno u prostorije Mjesne zajednice gdje su nastupile plesna skupina „Spin“, skupina iz Dječjeg vrtića „Duga“ i folklorna skupina „Kolo“. Dječji zbor Osnovne škole Dragutina Kušlana svojim je pjevanjem i plesom oduševio sve prisutne.

Iako je kiša lijevala kao iz kabla, naši se hrabri sportaši nisu dali smesti, pa je nogometna utakmica

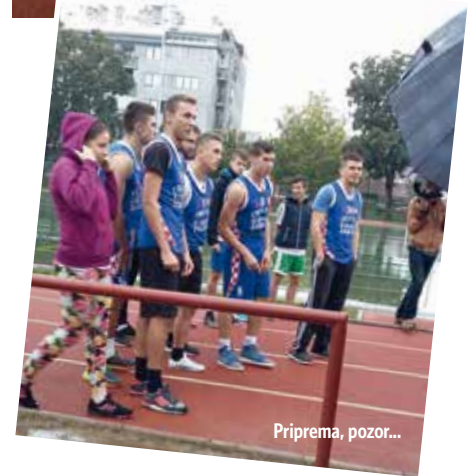
Nastup folklorne skupine „Kolo“

između četvrtog e i f razreda ipak odigrana.

Iako se u podne pojavilo sunce, koje je gradonačelnik najavio u ranim jutarnjim satima, štandovi su ostali prazni, a izbor za *najpesa* Pešče nije se održao. Manifestacija je završena, u duhu tradicije, prigodnim domjenkom – porcijama graha.

Dodjela medalja

Priprema, pozor...

Kišni Dojdi osmaš

Treba li puno učiti, najčešće je pitanje

Mia Feratović, III. b

Grad Zagreb već tradicionalno u svibnju organizira manifestaciju *Dojdi osmaš* koja je prošle godine s Trga preseljena na zeleni Zrinjevac. Novi prostor pokazao se odličnim čak i u kišnim uvjetima.

Unatoč oblačnom vremenu osmaša nije manjkalo. Zajedno s roditeljima obilazili su štandove škola, a najčešća pitanja bila su o tome kakvi su profesori i treba li puno učiti.

Dok su se škole međusobno borile za osmaše i različitim načinima pokušavale osigurati nove učenike, zabave nije nedostajalo jer kiša nije uspjela omesti glazbene sastave koji su zabavljali okupljene svojim izvedbama. Našu je školu predstavljao tamburaški sastav **Lideri** trima pjesmama Parnog valjka i Prljavog kazališta. Iako su nastupili pred kraj manifestacije, a kiša je neumorno padala, stvorili su odličnu atmosferu.

Glazbenici srcolomci

Zamjena učenik – profesor

Profesori iz školskih klupa

Iako je odaziv bio malen, nastava je bila za pet!

Lea Bartulin, IV. e

I ove je godine u našoj gimnaziji (21. travnja) održana tradicionalna zamjena *Profesor na jedan dan*. Učenici su se okušali u novoj pustolovini, preuzevši posao svojih profesora, s više ili manje uspjeha.

Iako smo očekivali malo veći odaziv, broj novih lica koja su krasila našu zbornicu svejedno nije zanemariv. U svojim novim ulogama

U društvu profesorice

neki su se snašli bolje, dok je nekim plivanje u profesorskim vodama malo teže sjelo.

Ipak, mnogi dosadni sati, na taj jedan dan, pretvorili su se u sasvim nova predavanja. Čak i kod nekih strožih zamjena, sati su bili ispunjeni smijehom i općenito veselom atmosferom.

Važno je sjetiti se da ovaj projekt služi kao dvosmjerna ulica. Svi profesori koji su zamijenjeni taj dan su

Odgovarajuća majica

dobili priliku vratiti se u prošlost, sjedeći u učeničkim klupama i rađajući sve ono što prosječni srednjoškolci rade – što, među ostalim, uključuje i besmislene odlaske na toalet, črčkanje po bilježnicama i suptilno *scrollanje* niz mobitel.

Školski je dan bio svima mnogo zabavniji.

Atmosfera u zbornici

Hortikulturci u akciji

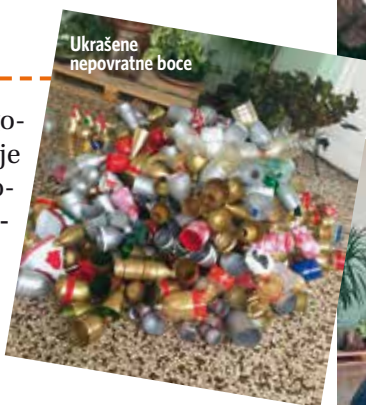
Više cvijeća, manje smeća!

Lea Bartulin, IV. e

Marljiva skupina hortikulturaca, koji se svake godine trude uljepšati hodnike naše škole, i ove nas je godine uveseljavala zanimljivim projektima sa svojim mentoricama, profesoricama S. Ilić i Lj. Kostanić.

Prvi projekt, odrađen u jesenskim danima, sve nas je čuvao od kiše. Šareni kišobrani postavljeni su u stubištu škole i dekorirani lišćem izrezbarenim iz stranica starih knjiga. Osim o hodnicima, hortikulturci brinu i o školskom vrtu. Svaki je cvijet prije zime bilo potrebno orezati kako biljka ne bi uvenula, tj. kako bi u proljeće mogla ponovo propupati.

Početak prosinca božićina euforija zahvatila je i našu školu. Hortikulturci su uspjeli povezati ekologiju i adventsko ukrašavanje. Iskorištene su plastične boce. Od grlića boca načinjena su pozlaćena zvona zavezana mašnom, a donji su dijelovi postali pahuljice. Plastične pahuljice, zavezane u dugačke vrpce i privezane za srebrnkaste kolute, postale su zavjesa snijega na stubištu škole. Nakon ovog angažmana hortikulturci su otišli na zaslužan odmor do sljedećeg okupljanja u drugom polugodištu, kada planiraju izlet u bečki Schönbrunn, a što će nam sljedeće pripremiti, tek ćemo vidjeti.

Ukrašene nepovratne boce

MLADE SNAGE NA ZADATKU

Svi ti kišobrani, nigdje kiše

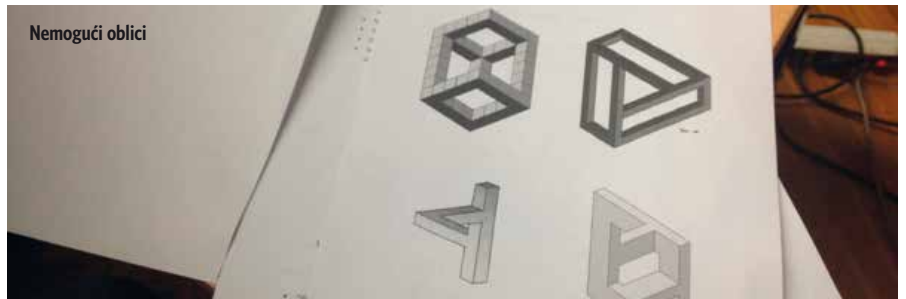
Večer matematike u Trećoj Zabavna matka

Karla Kereković, I. f

Svake se godine u srednjim školama tijekom mjeseca prosinca održava Večer matematike kada se njezini sadržaji prikazuju na različite zanimljive načine. Večer matematike organizirana je u našoj gimnaziji u četirima učionicama, podijeljenima po razredima i sadržajima, ali učenicima je bilo dopušteno isprobati bilo koji od njih. Neki od zadataka bili su sudoku, slaganje likova i bojanje kontinenata. Iako ovi zadatci zvuče poprilično lako, ipak nisu. Naime, svaki zadatak bio je isti na osnovnoj razini, ali drugačiji na višoj razini koja zahtijeva više vještina i znanja. Svi zadatci bili su prilagođeni onoj razini znanja iz matematike koje su učenici postigli pa su zadatci trećih i četvrtih razreda bili kompleksniji, poput „konstrukcija nemogućih figura u izometrijskoj trokutastoj mreži točaka prema predlošku“. Dojmovi učenika iznimno su dobri. Iako nije trajalo dugo, bilo je dovoljno da se učenici zabave i upoznaju drugačiju matematiku.

Vesela atmosfera

Nemogući oblici

„Slikaj mene!“

Marljivo se piše

Raznovrsni zadatci

Napredovanja u struci

Lea Bartulin, IV. e

Početkom školske godine nekoliko je naših profesorica održalo nastavu u nesvakidašnjem društvu. Naime, uz učenike, nastavi su nazočili i savjetnici iz AZOO-a te članovi naše školske pedagoške službe kako bi ocijenili rad profesorica. Riječ je o profesoricama koje su 12. veljače svečano promovirane u zvanje mentora ili savjetnika. Profesorica **Anđela Gojević** ponovno je imenovana savjetnicom, a profesorica **Marijana Ivica** mentoricom, dok su profesorice **Ljubica Kostanić** i **Maja Ilić** promovirane u zvanje savjetnice.

Nova lica u zbornici

Zaljubljenici u svoj posao

Mladi profesori o kolektivu i učenicima imaju samo riječi hvale

Magdalena Novosel, III. c i Lea Bartulin, IV. e

Početak ove školske godine Nastavničko vijeće Treće promijenilo je čak šest članova. Dok su neki tek na zamjeni ili stručnom usavršavanju, nekoliko članova moglo bi u Trećoj predavati duže vrijeme.

Profesorica Anđa Križanac od ove je jeseni zadužena za nastavu

vjeronauka, a umjesto profesorice Kate Barišić geografiju nam predaje profesorica Iva Starčević. Profesorica Iva Bajić preuzela je nastavu engleskog jezika iz ruku profesorice Marine Ostović (koja sada predaje talijanski jezik umjesto profesorice B. Fiamengo), a profesoricu Katarinu

Essert mijenjat će godinu dana profesorica Ana Ratković.

Uz nekoliko novih profesora na hodnicima naše škole mogli ste primijetiti i profesoricu Margaretu Cvetko, kao i mladog profesora Luku Kumbriju, stručne pripravnike u našoj školi.

To nije samo posao, to je poziv

Mlada i vedra profesorica **Anđa Križanac** rođena je u Livnu, a od trećeg razreda osnovne škole živi u Zagrebu, gdje je završila XII. gimnaziju te Filozofsko-teološki studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Od malena je pjevala u zboru mladih Sv. Maksimilijana Kolbea i bila članicom Hrvatske dehonijanske mladeži, što ju je potaknulo u odluci za daljnje zanimanje. Profesorica smatra posao vjeroučiteljice pozivom i želi poučiti svoje učenike o vjeri, ukazati im za što se naša religija zalaže, ali prije svega potaknuti ih da budu ljudi. Cijeli joj se život temelji na jednoj rečenici: „Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe“. Profesorica želi da učenici nauče voljeti sebe i druge bez obzira na to jesu li kršćani ili nisu.

Profesorica Križanac ima samo riječi hvale za radnu atmosferu. Primijetila je da su učenici lijepo odgojeni, veseli, simpatični i kršćanski orijentirani, a profesore smatra odličnim kolektivom. Kaže da su je lijepo prihvatili i da su uvijek spremni pomoći. Sretna je što imamo učionicu vjeronauka i to joj se jako sviđa jer mnoge škole nemaju prostore u kojima mogu „stvoriti svoju oazu“. Također je preuzela fakultativnu nastavu Hrvatska marijanska svetišta pa se posebno veseli proljetnom izletu.

Uvijek nasmijana

Profesorica umjetnica

Profesorica likovne umjetnosti **Ana Ratković** rođena je Zagrepčanka, pohađala je Školu primijenjene umjetnosti i prije dvije godine završila Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Odmalena je crtala i uživala u umjetnosti pa je logičan izbor bilo upravo ovo zanimanje. O školi ima samo riječi hvale, a kod učenika joj se sviđa spremnost na suradnju.

Naša je profesorica prava umjetnica pa se uz rad u školi bavi i slikanjem. Njezina su djela figurativna, stilizirana (nađam se da svi znamo što to znači). Skupne izložbe relativno su česte, čak svaka dva do tri mjeseca, dok su samostalne nešto rjeđe jer za svaku treba naslikati nove radove, a to iziskuje mnogo vremena. Ove godine izlaže u Hrvatskom domu likovnih umjetnika na velikoj izložbi koja se postavlja svake dvije godine. Za tu se izložbu izabere trideset umjetnika koji izlažu svoja djela pa je velika čast biti među izabranima.

Umjetnička duša

Ljubiteljica prirode

Profesorica geografije, **Iva Starčević**, rođena je u središtu Ličko-senjske županije, u gradu Gospiću. Od malenih nogu bila je zaljubljenik u prirodu tako da odabir budućeg zanimanja stvarno nije predstavljao velik problem. Nakon završene opće gimnazije u Gospiću, profesorica je upisala Prirodoslovno-matematički fakultet, našavši svoje mjesto na geografskom odsjeku.

Prvo radno mjesto profesorice Starčević bilo je u jednoj ekonomskoj školi, a nakon toga se zaposlila u Državnom zavodu za zaštitu prirode u Odjelu za zaštićena područja, što još više dokazuje njenu ljubav prema prirodi. Nakon ekonomske škole i Državnog zavoda na novo radno mjesto došla je baš u našu Treću. „Radna atmosfera u zbornici i na satu vrlo je ugodna i pozitivna“, kaže profesorica. Profesori su vrlo susretljivi i u svakom trenutku

voljni pomoći pokojim savjetom. Učenici, barem za sada, pokazuju iznimnu volju za radom i suradnjom tijekom sata. Saznajemo da su i učenici zadovoljni jer satovi profesorice Starčević nikada nisu monotoni ni dosadni. Na satu geografije uvijek se osjeća dinamika u zraku, oni su u jednakoj mjeri poučni i zanimljivi. Iako profesorica Starčević ne drži fakultativnu nastavu, već samo redovna predavanja drugim i četvrtim razredima, iduće će godine učenicima trećih razreda biti ponuđena Turistička geografija, a profesorica se nada velikom odazivu.

Jedna ozbiljna

Profesorica od rođenja

#selfie

Profesorica **Iva Bajić** pohađala je gimnaziju Matije Antuna Reljkovića u Vinkovcima. U Osijeku je završila Filozofski fakultet, smjer engleskog i hrvatskog jezika i književnosti. Oduvijek je znala da je zaljubljena – ne u jezike, već u profesorsko zanimanje tako da je odmah nakon završenog fakulteta počela predavati u osnovnoj školi, u jednom malenom mjestu pokraj Vinkovaca. „Red, rad i disciplina“, to je doživljaj koji profesorica Bajić ima o trenutačnoj školskoj atmosferi. Po njenom mišljenju učenici su vrlo ambiciozni i usredotočeni na rad. Engleski je ipak predmet koji ćemo svi, prije ili kasnije, trebati pisati na maturi, a profesorica Bajić se sjajno snalazi u prenošenju znanja. Kolege i kolegice u kolektivu vrlo su dragi i susretljivi, a učenici motivirani i spremni na suradnju s profesoricom. Na satima profesorice Bajić točno se zna kada je vrijeme za pokoj šalu (naravno, na engleskom jeziku), a kada je vrijeme za ozbiljan rad. Jedina izvannastavna aktivnost koju profesorica Bajić vodi ove godine jesu pripreme za natjecanje iz engleskog, na kojem će učenici zasigurno briljirati.

Simpatična stažistica u ulozi profesorice

Profesorica **Margareta Cvetko** završila je XV. gimnaziju u Zagrebu i nakon toga diplomirala kroatologiju i komunikologiju na Hrvatskim studijima. Već je u osnovnoj školi bila član dramske skupine i voljela hrvatski. Ljubav prema književnosti, a i činjenica da joj je gramatika oduvijek dobro išla, utjecali su na njezinu odluku da odabere upravo ovaj poziv. Aktivna je u udruzi „Društvo za komunikacijsku i medijsku kulturu“ koja se bavi medijskom pismenošću i utjecajem medija na djecu te radi na osvješćivanju važnosti medija, njihovih dobrih i loših strana. Profesorica drži instrukcije, a voli i novinarstvo. Kaže kako je zadovoljna III. gimnazijom, profesori su vrlo susretljivi i brižni, a učenici ponekad nestašni, ali uglavnom dragi i simpatični.

Iz klupe u zbornicu

Ove školske godine profesorskom timu pridružio se i jedan od naših bivših učenika, Luka Kumbrija. Gledati svoje stare profesore kao kolege u zbornici zanimljivo je osjećaj. Iako mu je u početku bilo vrlo neobično biti ravnopravan s bivšim profesorima, pogotovo onim profesorima koji su mu predavali, mladi profesor tvrdi da se sada osjeća sjajno. Trenutačno se profesor ne bavi samo poslom u III. gimnaziji, radi i kao osobni trener, a zimi i kao učitelj skijanja. Budući da profesor Mato Banovac, kojeg pamti od ranog djetinjstva, ove godine odlazi u mirovinu, profesor Kumbrija vjerojatno će se naći na popisu stalnih zaposlenika naše škole.

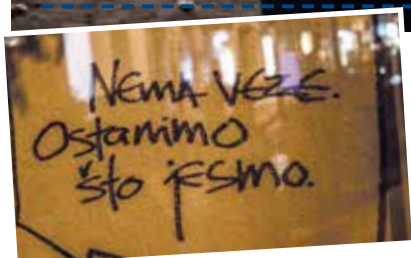
Zgodni mladi profesor

Istražili smo

Studij je ljubav, a posao – novac

Prema rezultatima ankete posao izvan Hrvatske namjerava potražiti čak 65 % ispitanika
 Marcela Mikulić, II. c

Krajem prvoga polugodišta 276 učenika svih razreda III. gimnazije ispitano je putem anonimnih anketa kako bismo saznali kakva su njihova mišljenja i očekivanja vezana uz obrazovanje i mogućnosti koje im ono pruža u budućnosti. Naime, uredništvo školskoga lista odlučilo je istražiti koliko su gimnazijalci zabrinuti za svoju budućnost, što planiraju studirati i raditi, gdje namjeravaju nastaviti školovanje i zašto, što smatraju ključnim za uspjeh i što za njih uopće znači uspjeh.

Od 276 ispitanih učenika, 85 ih prolazi odličnim uspjehom, vrlo dobrih je čak 172, a ostali su dobri. Većina učenika prijavljuje A razinu mature, a od izbornih predmeta najveći je interes izražen prema fizici i biologiji, nešto manje prema psihologiji, sociologiji i kemiji. Svi učenici namjeravaju studirati, a čak ih 270 planira studirati na javnom fakultetu. Pri odabiru fakulteta većina učenika u prvi plan stavlja svoje želje i interese, ne vodeći računa o potražnji. Većina je ispitanika zainteresirana za paralelno studiranje i rad (barem povremeno), ali se dobar dio oslanja na uzdržavanje roditelja tijekom studija.

Samo 3,2 % pesimista

Anketom se željelo saznati koliko učenika planira posao potražiti izvan Hrvatske i koji su za to razlozi. Iako čak 268 učenika smatra da će naći posao u Hrvatskoj, uz manje ili veće poteškoće, a samo ih 9 drži da je u Hrvatskoj to nemoguće, većina planira potražiti sreću izvan domovine. Na odluku o preseljenju kod većine ispitanika neće utjecati trenutno stanje u svijetu (teroristički napadi), pa tako više od polovice (178) učenika cilja na posao u inozemstvu jer tamo očekuju brojnije mogućnosti i veću zaradu. Učenici (98) koji ovdje planiraju nastaviti život kao razlog neodlaska navode uglavnom udaljenost od obitelji i prijatelja. Anketa je pokazala da je osnovni motiv u izboru zanimanja novac. Naime, većina je učenika ispred ljubavi prema poslu stavila novac, a manjem je broju ispitanika u interesu raditi što manje, neovisno o poslu.

Posao u kvartarnom sektoru, posebice u zdravstvu, najtraženiji je među ispitanicima (181 učenik), a 76 učenika planira raditi u tercijarnom sektoru (najviše u turizmu). Manji broj učenika zainteresiran je za rad u ostalim sektorima. Većina ispitanika smatra da su snalazljivost i pamet ključ uspjeha, no velik je broj i onih koji u prvi plan stavljaju veze i financijski status.

Studirat ću...

a) ono što želim, neovisno o potražnji

132 ispitanika

b) ono što uspijem upisati, ovisno o bodovima

42

c) ono što je traženo u RH

21

d) ono što je traženo u inozemstvu

81

Pri odabiru zanimanja prvenstveno ću voditi računa o tome da...

a) radim posao koji volim

76

b) radim dobro plaćeni posao

147

c) radim, neovisno o uvjetima

1

d) radim što manje

52

Očekujem...

a) da me roditelji uzdržavaju dok studiram

67

b) da mi roditelji plate privatni faks i uzdržavaju me

2

c) da ću paralelno studirati i raditi (barem povremeno)

201

d) da ću dobiti stipendiju za studij jer sve ulažem u to

6

Usporedba srednjoškolskog obrazovanja

Ostati ili otići?

Zbog velikog broja predmeta i gradiva hrvatski se učenici ne mogu usredotočiti na ono što vole i posvetiti se tomu, nego su prisiljeni raditi petnaest predmeta u isto vrijeme

Dorotea Dominik, IV. e

Svaka je osoba barem jednom u svome djetinjstvu pomislila kako bi bilo odlično pohađati srednju školu negdje izvan Hrvatske. Najčešće su to bili prekrasni gradovi, poput Londona, Pariza ili pak dalekog New Yorka. Nekima se ta želja i ispunila, no je li školovanje vani uistinu ispunjenje snova?

Razmjena učenika

Učenik trećega razreda, Vito Jankov, ove je školske godine dobio prigodu iskusiti Rotaryjevu dugoročnu razmjenu u Kanadi, dok je maturant Bruno Solomun sa sportskom stipendijom sreću otišao potražiti u SAD. Solomun, bivši Cedevitin igrač, dobio je priliku završiti školovanje u Lewisvilleu. Kaže da je svaki dan prisiljen raditi zadaće i da mu to oduzima mnogo više vremena nego prije, ne sviđa mu se činjenica da u Americi ne može izlaziti u klubove prije 21. godine, no inače je jako zadovoljan. Za sada se ne planira vratiti u Hrvatsku zbog ponuda velikih fakulteta poput Princeptona. S druge strane u Hrvatsku će

Bezbrizna mladost

se nakon razmjene ipak vratiti Vitko Jankov za kojega je ovo veliko životno iskustvo, jer je zaista htio vidjeti kako funkcionira svakodnevni život u Kanadi. Kaže kako mu je ova razmjena neopisivo pomogla pri osamostaljenju, jer u njegovoj blizini nema ni obitelji ni prijatelja. Ipak, ne sviđa mu se što nema svoj razred, što svaki sat seli iz učionice u učionicu gdje ga uvijek dočekaju nove i nepoznate osobe. Iako svima preporučuje razmjenu kao odlično iskustvo, nema namjeru nastaviti školovanje u inozemstvu: „Jednostavno sam previše naviknut na hrvatski sustav školovanja.“ Smatra da učenici u Hrvatskoj srednju školu završe s ogromnim znanjem iz svih mogućih područja. Vito nam je rekao i kako je vani odnos profesora i učenika potpuno drugačiji nego ovdje. Profesori su opušteniji, pristupačniji i uvijek raspoloženi za dobru šalu: „Ako ti profesor dobaci nešto ili kaže da si glup u šali, nećeš odmah otrčati psihologici ili ravnatelju.“ Ne gledaju učenike s visoka i ne ponavljaju im svaki dan da nisu zajedno travu pasli. Vjerojatno su baš zbog toga hrvatski učenici

Jučer, danas, sutra

puno napetiji i tjeskobniji od prosjeka. Mnogo više markiraju, a što je najžalosnije, čini se da im pretjerani nedolasci u školu uopće ne utječu na ocjene.

Hrvatsko školstvo na dnu ljestvice

No kakva je stvarna slika kada se uspoređi hrvatski obrazovani sustav sa ostalim zemljama pokazali su podaci istraživanja provedenog 2012. Organizacija za ekonomsku

Kamo idemo?

U Kanadi je atmosfera malo opuštenija

suradnju i razvoj (između ostalog) potiče razvoj znanosti i edukacije. Pod njihovim vodstvom nastalo je istraživanje koje ispituje sveukupno znanje petnaestogodišnjaka u cijelome svijetu. PISA ili „Međunarodna procjena znanja i vještina učenika“, 2012. godine napravila je istraživanje i u Hrvatskoj. Ispostavilo se, prema njihovom istraživanju, da je hrvatsko školstvo, usudim se reći, među lošijima u svijetu. Na području matematike završili smo na 40. mjestu od 65 država, s time da gotovo 30% učenika ne poznaje ni ono najosnovnije računanje koje nam pomaže u svakodnevnom životu. Ni na području prirodoslovne pismenosti rezultati nisu mnogo bolji, nalazimo se na 34. mjestu, a po čitalačkoj pismenosti na 35. mjestu. Usporedimo Hrvatsku i Kanadu. Kanada je na tom istraživanju vrlo visoko pozicionirana (sveukupno gledajući na 13. mjestu). Daleko najbolje rezultate na PISA-inom istraživanju imale su azijske zemlje i Australija, no ako su nam kimono i bumerang predaleko, onda su odličan odabir Finska, Irska, Poljska i Nizozemska, a Lijepa Naša nažalost je – samo lijepa.

Prevelik broj nastavnih predmeta

Zbog velikog broja predmeta i gradiva hrvatski se učenici ne mogu usredotočiti na ono što vole i posvetiti se tomu nego su prisiljeni raditi petnaest predmeta u isto vrijeme. U

Kanadi je situacija naravno drugačija. Učenici sami biraju predmete koje žele učiti, i to ne petnaest nego osam. Gotovo dvostruko manji broj

predmeta omogućuje veću studioznost i učenje s razumijevanjem te je manja vjerojatnost zaboravljanja svega već pola sata nakon ispita. Problemom prevelikog broja nastavnih predmeta prije nekoliko godina bavila se i HRT-ova emisija „Ni da ni ne“. Učenici su u toj emisiji došli do zaključka da biranje predmeta nije dobar potez zato što bi neki izumrli. Tako je, neki bi predmeti zaista morali izumrijeti ili se povezati međusobno u jedno područje. Naravno da bi to i izazvalo određene promjene, možda i probleme u višku nastavničkoga kadra, ali sve je to neminovno ako se nešto želi mijenjati. Čini se da je glavni problem naša konzervativnost na svim područjima, jer je svaka promjena jednaka problemu, a ne napretku.

Težak život

Rješenje u kurikularnoj reformi?

U tijeku je kurikularna reforma koju predvodi dr. sc. Boris Jokić. Plan je sljedeće školske godine u 60 hrvatskih srednjih škola eksperimentalno provesti reformu u nastavnom procesu, koja bi dotakla samo učenike prvih razreda, a zatim svake godine ponovno ju proširivati na prvašice. „Cilj je reforme školstva smanjiti pritisak na usvajanje činjenica i uvesti praksu rješavanja problema i donošenja odluka. Učenje temeljeno na usvajanju činjenica bilo bi zamijenjeno učenjem kroz kritičko razmišljanje, a traži se i jačanje uloge stručne prakse, odnosno učenja kroz rad“, izjavio je Jokić za Glas Slavonije. Naš obrazovni sustav dolazi od sociocentričkog sustava koji ima dva pravila. Prvo kaže: „sjedi, šuti i mirno gledaj“, a drugo: „sve nauči napamet“. Hoće li nas naša konzervativnost ponovno pokopati zbog ovih, malo je reći, radikalnih promjena?

Ideali naši svagdanji

Sveprisutni, potrebni, ali i potencijalno pogubni

Čovjek je čudan stvor – slušat će što mu drugi govore, ali sam sebi neće vjerovati

Domagoj Filipović, III. b

U svijetu gdje je ambicioznost na visokoj cijeni, a novac potreba, a ne luksuz, ima li uistinu mjesta za ideale? Jesu li oni danas tek puste sanje koje čovjeka zadržavaju u stanju stalnog fokusa i težnje ka nečemu nerealnom i teško ostvarivom? Koji je njihov smisao ako ostanu samo – snovi?

Težnja čovjeka ka nečemu većem uobičajena je i normalna pojava, na kraju krajeva, svijet kakav znamo, sva tehnologija i znanje koje posjedujemo, rezultat je nečijih ideala, težnji i mukotrpnog rada. Otkrića i ideje rodile su se u umu ljudi koji su se usudili razmišljati drugačije, nisu dopustili da ih kritika ušutka – njihov vrhovni ideal bilo je znanje.

Znanje je oduvijek bilo i ostalo najvažniji temelj ljudske civilizacije.

Jednom kada znanje kao težnja pojedinca nestane, nestat će i nas, ljudi. Ideali postoje da nas prizemljuju, ma koliko god ovo zvučalo paradoksalno – u najtežim trenutcima treba se sjetiti zašto kroz njih prolazimo. Sjetiti se cilja i one dobre stare: Per aspera ad astra. Do nečega što vrijedi ne može se doći čekanjem da netko drugi to donese pred nas. Sve što vrijedi košta našeg truda, vremena i predanosti, a kada nešto u životu postignemo svojim znojem, tek tada ćemo znati pravu vrijednost tih stvari. No, kao ni sa čim u životu, tako ni s ovim ne treba pretjerivati; netko sanja snove koji mu jednostavno nisu suđeni, koliko god se on trudio. Srećom, snovi su zamjenjivi ma koliko bilo teško zaboraviti ih i staviti u repertoarnu prošlosti.

Ljudi često žive u svijetu iluzija gubeći dodir sa stvarnošću. Ponekad snovi trebaju ostati samo snovi. Oni nam mogu služiti kao dobar vjetar u leđa, ali treba paziti da vjetar ne postane bura.

Prečaci nisu nužno kraći put

Svi putovi vode u Rim. Isto tako, svi ideali vode ka jednom cilju – boljem životu, podjednako na globalnoj i pojedinačnoj razini. Svatko za sebe želi najbolje, i to je normalan stav, jer svaka osoba zaslužuje život ispunjen ljubavlju i obiljem. Ideali su put, ponekad prepun prepreka, prepun lopova i licemjera kojima je cilj zaustaviti nas i odvući s njega. Oni su put kojim sami kročimo, a svaka naša odluka ostavlja trag. Ponekad se pojave i prečaci, mostovi kojima

možemo skratiti put i brže stići do cilja. Nažalost, vrlo često ovi su mostovi nestabilni i stari, odveć truli i oronuli, a jedan krivi korak može nas skupo koštati.

Trenutci sumnje na putu do zvijezda neizbježni su. Ponekad se čovjek osvrne i zapita: "Jesam li pogriješio? Je li ovo ipak previše? Kamo vodi ovo moje putovanje?" Tužno je ova kva preispitivanja često dođu prekasno. Ponekad čak i uspijemo stići do cilja, ali taj cilj onda nije ono čemu smo se nadali. Naši nas snovi tada skupo koštaju, a do samoga kraja mi nismo bili toga svjesni.

Ne postoji nešto kao krivi ideal – svatko od nas je individua i govoriti o tuđim težnjama kao pogrešnim i nevaljanima bilo bi u najmanju ruku licemjerno. Svatko gleda na život drugačije – netko želi novac, netko slavu, netko zdravlje. Što je najvažniji ideal, potpuno je diskutabilno i nikako ne treba uzimati za zlo to što netko želi prije svega, na primjer, slavu. Razumijevanje i uvažavanje tuđeg mišljenja osnova je poštovanja i tolerancije.

Dobar, loš, zao

Ali ponekad jedna osoba može u pitanje dovesti moral i postojanje cijele civilizacije. Ponekad jedan karizmatičan čovjek svojim otrovnim jezikom zavede mase i izravno utječe na njihovo razmišljanje provodeći pritom politiku mržnje i iskrivljenih ideala. Pravilo je sljedeće:

dokle god se ne narušava slobodna volja drugih ljudi, ideali su valjani i opravdani. Ukoliko se ljudi podmuklo svrstavaju u jednu od dviju krajnosti (žrtva i diktator), tada iskrivljeni moral predstavlja opasnu prepreku. I diktator i žrtva prihvatili su svoju ulogu ne zato što su to htjeli, nego jer im se putem pametnih trikova i manipulacija stvarnost prikazala distorziranom i nametnula im se što, opet, rezultira iskrivljenom slikom stvarnosti. Nemojmo se zavaravati, stvarnost kao objektivan pojam ne postoji jer svačija je stvarnost samo produkt njegova uma, ali uz ovu pretpostavku treba se zapitati: kada iskrivljena stvarnost postaje općeprihvaćena? Kada zlo postaje

Pogled u daljinu

Na krilima života

A gdje je ključ?

je dobro, a dobro zlo? Kada moral postaje nemoral; kada se dobro pali na lomači, a zlo uzdiže do neba? Mi odlučujemo.

Koliko god se situacija činila nemogućnom i mračnom, a prepreka nepremostivom, vjerujte u sebe. Vjerujte u svoju snagu i moć – puno smo jači nego što mislimo. Ali prije svega, vjerujte svojoj intuiciji. Ako vam ona govori: Stani!, učinite to. Ako govori: Nastavi!, onda nastavite. Čovjek je čudan stvor – slušat će što mu drugi govore, ali sam sebi neće vjerovati. Tuđa su mišljenja za mnogo ljudi otrov, ali također dobar dio otrovanih razvije otpornost na njih. I ovo je dobra stvar, jer samo će oni otporni preživjeti.

INTERVJU

Razgovor s Wintonom Afrićem

Dječji san postao je posao

Cilj mi je razviti gaming industriju u Hrvatskoj

Josipa Rendulić, I. b

Jeste li se ikada pitali tko je napravio grb naše Treće gimnazije? Winton Afrić, docent, doktor znanosti, običan dječak iz centra Zagreba koji je izrastao u poznatog umjetnika s bogatim iskustvom i zanimljivim djelima, a grb naše gimnazije samo je jedno djelo iz njegova opusa.

Sjećate li se kako je došlo do nastanka grba Treće gimnazije?

Iskreno, ne baš najbolje. Bilo je to pred kraj četvrtog razreda, u školi je bio raspisan natječaj. Pomislio sam kako bih, kad se već spremam za Akademiju, ja to mogao napraviti. Napravio sam ga i, eto, to je to. Baš mi je drago što se moj grb i danas koristi.

Ljubav prema umjetnosti rodila vjerojatno već i prije srednje. Kako to da ste izabrali baš Treću gimnaziju?

Ustvari, htio sam upisati Primi-jenjenu jer sam već tada želio upisati Likovnu akademiju, ali roditelji nisu bili previše oduševljeni time. Nagovorili su me na opću gimnaziju te sam na kraju završio u F razredu Treće gimnazije.

I kako je bilo u tom F razredu?

Bilo je lijepo, no moram priznati da zbog svog izostajanja nisam ostao u presjajnim odnosima s većinom ljudi iz razreda. Čak su me u trećem razredu zezali kao „Aha, evo ga – ponovno je došao turistički u školu.“ No, stvarno sam bio bolestan i nije me bilo u školi, ja tu ništa nisam mogao promijeniti.

Upisali ste, naravno, Likovnu akademiju. Od prve?

Nisam upao iz prve. Prve sam godine bio prvi ispod crte s jednakim brojem bodova kao i dečko koji je bio ispred mene i upao, ali je nijansa presudila u njegovu korist. No, kako ne bih otišao u vojsku, upisao sam na Filozofskom psihologiju i pedagogiju. Tu prvu godinu slušao sam

nastavu na Filozofskom, a pripremao se za Akademiju na koju sam drugi put bez problema upao

Je li se u ono vrijeme moglo upasti na fakultet preko veza?

U tadašnje vrijeme nije bilo plaćanja. Ili jesi, ili nisi. Možemo reći da sam ja imao „vezu bez veze“ jer sam tu vezu stvorio svojim radom. Kad nisam upao na Akademiju, otišao

Čarobna djeva

Lovačke priče

sam tamo za vrijeme nastave i pitao mogu li ja dolaziti crtati. Godinu dana sam sjedio na podu i crtao, a nakon toga, na prijamnom, svi su znali tko sam ja i kako radim.

A kako ste radili? Što ste najviše voljeli crtati i čime?

Od djetinjstva su me fascinirala razna čudovišta, bajke, priče i mitovi, ali najviše od svega čudovišta kojih sam se jako bojao kao mali, no bila su mi istovremeno zanimljiva. Također sam volio crtati po promatranju. Danas sam to dvoje spojio pa bi se moglo da radim realistična čudovišta. Od svih tehnika do danas sam ostao najbrži, najspretniji, najbolji s olovkom i bojicama.

Koji su Vam najdraži umjetnici?

Ima raznih autora iz povijesti umjetnosti koji su mi dragi iz različitih razloga. Drag mi je Waterhouse, a jedan od najdražih Vermeer zbog načina na koji obrađuje svjetlost. Pisao sam maturalni rad na temu Munchenskog kruga, a Račić i Krajljević su mi ostali i dalje među favoritima. Od modernih autora koji se bave 3D-om sviđa mi se Rafael Grassetti i Dominic Qwek.

Vratimo se još malo školi i poslu. Kako je tekao Vaš profesionalni put nakon Akademije?

Akademiju sam završio odličnim uspjehom (prosjeck ocjena mi je bio 4,96) i upisao Magistarski studij slikarstva u Ljubljani. Shvatio sam da se od slikanja i prodavanja slika ne može lako živjeti te sam počeo razmišljati postoji li nešto između čime bih mogao spojiti svoje interese. Još

jedna stvar koja me jako zanimala bio je roll-playing game (igre igranja uloga) koju sam odlučio više znanstveno istražiti. Tako sam upisao Doktorski studij informacijskih znanosti. Danas umjetnički radim kreaciju vizualnog identiteta svjetova koji ne postoje, a to su priče, bajke i mitovi. Radim u Koprivnici na Studiju medijskog dizajna, u Sveučilišnom centru Varaždin i na Sveučilištu u Rijeci.

Jeste li ikada razmišljali o poslu u inozemstvu?

Imao sam ponudu da budem profesor na Umjetničkoj akademiji

Dijete cvijeća

Prekrasan konjic

u Teksasu, ali sam ju odbio jer smatram da trava nije zelenija s druge strane.

Izabrali ste ostati. Pretpostavljamo i zbog obitelji i prijatelja. Jesu li Vam bili važna podrška u onom što radite?

Pa prijatelji su mi tada bili podrška više-manje, dok su mi danas velika podrška. Obitelj mi je uvijek pružala beskrajno puno i ne bih ništa uspio bez nje. Prvenstveno bez mame i tate koji su mi omogućili sve što su mi mogli omogućiti. Kupovali su mi pribor (boje koje su onda bile jako skupe, kao i kistovi), a čak su se odrekli i dnevne sobe kako bih ja ondje mogao staviti svoj štafelaj i vježbati. Kada sam imao svoje kompozicije na stolu, svi bismo se izmjenjivali na kutu stola s jednim tanjurom. Bez njih ne bi bilo ništa. Danas imam svoju obitelj – suprugu i malog sina. Supruga mi danas, kako se kaže, i mišlju i djelom i na svaki mogući način pruža podršku.

Možete li danas reći da ste ostvarili želje i snove iz djetinjstva? Postoji li još neki cilj koji tek trebate ostvariti?

Ostvario sam većinu ciljeva koje sam si još prije postavio, a danas imam još jedan cilj – podići studij game dizajna u Hrvatskoj. Cilj mi je pomoći mladima da se obrazuju i počnu raditi u gaming industriji te razviti uopće gaming industriju u Hrvatskoj.

Kako izabrati fakultet

Potražnje nema, a broj upisanih ne smanjuje se

Većina učenika (48 % prema provedenoj anketi) upisuje ono što ih zanima

Magdalena Novosel, III. c

Često još u osnovnoj školi djecu pitaju što bi željeli studirati, žele li uopće studirati i na poslijetku što žele raditi. Već tada bitno je znati ima li dijete volje za studiranjem kako bi se lakše odabrala i srednja škola. Srednjoškolci bi trebali znati barem područje koje ih zanima, te se tom području, odnosno predmetima bliskim tom području, više posvetiti.

No koliko je realno očekivati od osnovnoškolca, pa čak i srednjoškolca u nižim razredima konkretan podatak o budućem zanimanju? Odluke se stalno mijenjaju, a pitanja gomilaju. treba li slijediti želje i interese ili pratiti što se traži. Prema anketi provedenoj u našoj školi velik dio, odnosno 48 % učenika, namjerava upisati ono što želi neovisno o potražnji. Nešto manje (29 %) upisat će ono što je traženo u inozemstvu, a tek 8 % ispitanika što je traženo u Hrvatskoj. Oko 15% učenika ima namjeru upisati što uspije, neovisno o interesima ili potražnji.

Knjigu u ruke!

Neusklađenost upisnih kvota fakulteta i potražnje na burzi rada

Kako neusklađenost postoji, može se često čuti u medijima, a da je to doista tako, potvrđuje raskorak u pojedinim područjima između potražnje i upisnih kvota fakulteta. Zanimljivo, Šumarski fakultet u Zagrebu godišnje ukupno upisuje 270 studenata, u tri smjera, a na stranicama Zavoda za zapošljavanje nije ponuđeno nijedno radno mjesto u Zagrebu stručnjacima toga područja, a nezaposlenih je 267, broj gotovo jednak broju godišnje upisanih studenata. Iako ne završe svi fakultet na vrijeme, ili ga uopće ne završe, godišnje se broj nezaposlenih gomila, potražnje nema, a upisuje se velik broj ljudi.

Do još većeg raskoraka dolazi na primjeru Pravnog fakulteta koji godišnje upisuje preko 1200 studenata u Zagrebu, a potražnja na istom

području jest jedanaest stručnjaka. Nezaposlenih, prijavljenih na burzi rada, s područja pravnih stručnjaka jest preko tri stotine.

Nije sve sjajno ni na području medicinskih znanosti. Zdravstveno veleučilište u Zagrebu, smjer Fizioterapeut, upisuje godišnje stotinu studenata, a trenutačna je potražnja znatno manja, traže se svega tri stručnjaka tog područja, dok je nezaposlenih 177, što je čak više od fakultetske kvote. Ovo je samo nekoliko primjera, koji zasigurno nisu jedini u Zagrebu. Ako je tako u središtu države, teško je povjerovati da je u ostalim dijelovima bolja situacija. Te brojeve ne treba shvaćati samo kao brojeve. To je velik broj ljudi, njihovih sudbina, sudbina njihovih obitelji. Kolika je mogućnost da svi pronađu posao? Gotovo nikakva. Nezaposlenost stvara velike probleme društvu, mnogo ljudi prima socijalnu pomoć, a često školovani

stručnjaci traže svoju sreću izvan granica Hrvatske.

Usklađivanje upisnih kvota fakulteta s potražnjom na burzi rada nije rješenje svih problema, ali zasigurno bi pomoglo smanjenju nezaposlenosti. Nažalost, upit vezan uz ovaj problem, koji smo poslali glasnogovornici Sveučilišta, ostao je neodgovoren.

Studirati ovdje ili vani?

Mogućnost odlaska izvan Hrvatske uvijek postoji, sve se više mladih odlučuje otići, uglavnom zbog toga što misle da će vani imati bolji životni standard. Također mnogi smatraju da se ovdje trud ne cijeni dovoljno i da su potrebne veze kako bi se postigao uspjeh. Iako ima i takvih slučajeva, nije točno da se trud ne cijeni, zasigurno ima ljudi koji su ovdje uspjeli bez ičije pomoći, vlastitim trudom i radom.

Planirajući odlazak, treba imati na umu i troškove koje on donosi. Smještaj i hranu treba dodatno plaćati, često više nego u Hrvatskoj. Osim toga, troškovi puta te udaljenost mjesta studiranja i rodnog mjesta mogu biti uzrokom rijetkog viđanja obitelji. Ponekad zbog rasporeda na fakultetu student ne može vidjeti obitelj kad poželi, o čemu također treba razmišljati. Bez obitelji i prijatelja, koji su ostali u domovini, teško se snaći u novoj okolini. Ako je prostorna udaljenost velika, velika je i kulturna raznolikost, kojoj se treba prilagoditi, što često nije lak zadatak.

Kao uvijek, uz određene negativnosti, postoje i pozitivne strane odlaska. Čak ako je odlazak samo na

jedan semestar, već se za to vrijeme može naučiti jezik zemlje u kojoj se studira, što svakako dobro dođe, svugdje u svijetu, pri zapošljavanju. Uz to, može se naučiti svašta korisno iz drugih kultura, što se može iskoristiti za poboljšanje života ovdje. Iskustvo života, studija ili rada vani cijeni se također pri zapošljavanju.

Jedan bivši kušlanovac svjedoči o svom iskustvu studiranja u Njemačkoj. Kaže da je, prema njegovom

te odlučiti što ću kada polagati“, rekao nam je Dominik Miklec.

S druge strane, ostanak u Hrvatskoj, olakšava mnoge stvari. Student može i dalje živjeti kod roditelja koji su mu podrška, i financijska i moralna, tijekom studiranja.

Samostalan izbor

Roditelji svojoj djeci uvijek žele najbolje, pa tako i da upišu „najbolji“ fakultet i budu uspješni nakon njega. Vjerojatno

nisu svjesni činjenice da nametanjem svojih ideja što bi se trebalo upisati, ne čine nikakvu uslugu, nego baš obratno, stvaraju djetetu pritisak koje na kraju ne zna treba li udovoljiti sebi ili slijediti upute roditelja. Potražnja određene struke u ovom trenutku ne garantira da će takva potražnja biti za pet ili više godina, koliko traje fakultet, a još manje da će biti traženo u daljnjoj budućnosti.

Mediji također utječu na izbor daljnje školovanja. Novinski članci i televizijske emisije često govore o potražnji raznih zanimanja ovdje, a još više vani. Natpisi poput „Što je traženo u Njemačkoj?“ ili „U Kanadi svoju budućnost mogu potražiti...“ učenicima ukazuju na to što je traženo vani i što bi trebali upisati ako žele svoju budućnost vidjeti u jednoj od tih zemalja.

Izbor fakulteta ipak ne bi smio biti nametnut, osoba treba sama izabrati ono što joj se sviđa, što joj leži i što može upisati i završiti. Svatko je stvoren za nešto, ne mogu svi sve i zato bi svatko trebao izabrati ono što mu najbolje ide, truditi se i napredovati u svom zanimanju kako bi ostvario svoj san i pomogao društvu u kojem živi.

Kako odabrati?

mišljenju, visoko obrazovanje bolje organizirano u Njemačkoj nego u Hrvatskoj te postoji mogućnost državnog poticaja (Bundesausbildungsförderungsgesetz). „U Njemačkoj je puno toga teže, ali zato imaš više izbora i puno vlastitne odgovornosti što se tiče studiranja. Mnogo predmeta mogu premjestiti po semestrima i sam složiti svoj plan studiranja

Maturanti iz generacije '64./'65. otkrivaju nam Kašnjenje na prvi sat zbog busa stara je fora

Vrlo rijetko se markiralo jer su kazne bile mnogo strože, a odlazak direktorici bilo je nešto čega su se svi bojali

Mia Feratović, III. b

Pedeset godina i jest i nije mnogo, ovisno iz koje perspektive promatramo. Kada razgovaramo o povijesnim zbivanjima, to je sitnica, a u okviru pojedinačnog života to je dugo razdoblje.

Prije pedeset, ma što pedeset, i mnogo manje godina, sve je bilo drugačije, često kažu roditelji svojoj djeci. Pričaju se priče, gotovo uvijek sa žaljenjem, o vremenima kada su se djeca s poštovanjem odnosila prema starijima, kada su roditelji bili bog i batina, slušalo ih se bez pogovora, a u školi su vladala stroga pravila.

Koliko je ta priča istinita, koliko su se ideali, mišljenja, načini zabave i odnos prema školi promijenili u pedesetak godina, pokušali smo istražiti među nekadašnjim učenicima Treće gimnazije.

Generacija maturanata 1964./1965. naše škole okupila se povodom 50. obljetnice mature. Zatekli smo ih na stubištu ispred škole, napravili nekoliko spontanijih fotografija i razmijenili nekoliko rečenica. Ideja se odmah rodila – bilo bi stvarno zgodno istražiti kakvi su ti ljudi bili prije pedeset godina i koliko su se razlikovali od nas danas.

„Škola se nije uopće promijenila“, tvrdila je dobrodržeća gospođa misleći naravno na zgradu. Iako bi i to mogla biti zanimljiva tema, ovaj put posvetili smo se ljudskim promjenama. Pitali smo jedan razred, tadašnji 4. c, kako je izgledalo njihovo srednjoškolsko doba da bismo zaključili što se i koliko promijenilo do danas.

Izlasci do deset

Danas zabava velikom broju mladih znači otići u klub, napiti se i vratiti kući sljedeće jutro, nema družnja ako nema alkohola. Naravno da su se i starije generacije voljele zabavljati, ali to su činile na drugačiji način. Glavna zabava, kako kažu naši sugovornici, bili su kino i plesovi, a izlasci su trajali do 22 ili do 23 sata (naša generacija tek izlazi u to vrijeme). Tada je bilo mnogo kina u Zagrebu, rijetko preživjelo do danas jest kino Europa, tada glavna špica. Za dobre filmove karte su često bile rasprodane, a preprodavači su solidno zarađivali. „U kina se nije smjelo ništa unositi, ali ponekad se prošvercalo neljuštene koštice buča. Prije filma gledali smo žurnal – pregled najnovijih vijesti iz svijeta i uspjeha u ispunjavanju petogodišnjeg plana. Gledali su se ratni filmovi, američki vesterni, a dečke su posebno razveselili novi francuski filmovi s golišavim scenama“, prisjeća se sa smiješkom naša sugovornica.

Stariji su se osobito veselili kada bi plesove organizirali u školi, obično uoči nekog praznika. Zadnji bi sat dobili dozvolu za ples u razredu

pa bi tako s gramofonom i pločama uživali u zabavi. „Često smo organizirali i tulume kod kuće, kada bi roditelji nekamo otišli ili bi nam velikodušno dopustili, recimo, doček Nove godine.“ Na prave plesove uglavnom se išlo subotom, ali tek u višim razredima gimnazije, što bi danas izazvalo negodovanje i pobunu kod mnogih koji već u osnovnoj izlaze po klubovima. Išlo se u Studentski centar i Jabuku, a elitni je klub bio u Glazbenom zavodu gdje su se održavali maturalni plesovi. Iako je bilo onih koji su slušali danas popularne cajke (narodnjake), tada su to bili tek pojedinci. Najviše su se slušali Beatlesi, Elvis Presley, neki hitovi Paula Anke, Fats Domino, a Stonesi su tek počinjali svoju karijeru. „Slušao se radio Luxemburg jer su se tamo mogli čuti svi noviteti.“

Rad, red i disciplina

Što se tiče školovanja, kao i danas, normalno je bilo imati barem završenu srednju školu, iako je danas samo sa srednjom puno teže, ako ne i nemoguće, naći posao. Naši stariji kolege kažu da su istinski vjerovali da školovanje znači bolju šansu u budućnosti, ali i da jedino rad, prema kojemu je očito bio drugačiji odnos nego danas, omogućuje bolju budućnost. „Nije bilo ovog današnjeg stava: na brzinu se obogatiti, nešto muljati i smatrati svakog tko radi nesposobnim. Imali smo ipak drugačije kriterije nego što su danas, ako uopće još postoji ijedan osim novca“, ogorčeno tvrdi naša sugovornica i teško je ne složiti se s njom.

Mnogo vedrije progovaraju o bivšim profesorima: „Naši gimnazijski profesori, pogotovo oni stariji, bili su izvrsni, imali su dobre načine prenošenja znanja.“ Naročito se sjećaju starog profesora Čudovana iz matematike: „Svaki je sat pregledao letimično zadaće, nije mu se moglo baš lagano podvaliti staru, nekoga bi ispitao i nešto bi malo tumačio dalje.

Atmosfera u učionici

Svi smo se složili da nam je bio među najboljima.“ Profesori su imali autoritet, a učenici su iskazivali poštovanje prema njima jer su to zaslužili znanjem i odnosom prema učenicima. Danas kod mnogih učenika tog poštovanja nema, ponašaju se prema profesorima kao prema vršnjacima. Ipak, nije sve bilo idealno, voljeli su i oni, tu i tamo, napraviti neku psinu, a neke se stvari nisu nimalo promijenile, kao što je kašnjenje na prvi sat zbog „kašnjenja busa“. Vrlo rijetko se markiralo jer su kazne bile mnogo strože, a odlazak direktorici bilo je nešto čega su se svi bojali.

Testovi su tada tek ulazili u modu, i to ne ovi današnjeg oblika, a iz hrvatskog, matematike, fizike i stranog jezika pisale su se školske zadaće četiri puta godišnje.

Pogled u budućnost bez straha

Većina naših starijih kolega predstavila je školovanje na različitim studijima, kažu da je najteže bilo upisati medicinu, ali uz dobru pripremu i to se moglo bez problema i veza. „Tada još nismo bili opterećeni bodovima kao vi danas. Iz naše generacije samo je jedan morao po-tegnuti vezu za upis, i to zato jer je zakasnio zbog putovanja na upisni rok“, prisjećaju se.

Pri izboru zanimanja slijedili su uglavnom vlastite afinitete, ali i vodili računa o mogućnosti zapošljavanja nakon završenog studija. U razredu naših ispitanika čak ih je osam otišlo na medicinu, troje na

stomatologiju i kemiju, a zanimljivo je da danas popularno pravo i ekonomija nisu bili toliko u modi.

O studiranju u inozemstvu nisu razmišljali, možda tek na postdiplomskim studijima. Uopće, o odlasku u inozemstvo razmišljalo se u puno manjoj mjeri nego danas, to je bila samo kod nekih opcija radi bolje zarade, kako kažu, ali nikako neka obećana zemlja. Njima je pojam blagostanja bila Njemačka i pomalo Austrija, što se nije promijenilo do danas. „Od naših kolega samo je jedan otišao u Njemačku jer su mu roditelji tamo radili. Sve su nam zemlje bile dostupne, no birali smo ostati u domovini gdje nije bilo tako loše stanje kao danas“, tvrdi naša sugovornica.

Sigurnija i bolja vremena

„U odnosu na vašu generaciju čini se da smo mi imali bolju perspektivu.“ Kažu da je posla bilo, u struci ili izvan nje, i nije bilo opće panike da se zaposliti nikada neće ili da će biti teško naći posao, kao što je danas slučaj. „Kada ste jednom dobili stalan posao, dakle na neodređeno vrijeme, to je bilo gotovo zacementirano“, objašnjavaju nam tvrdeći da straha od gubitka posla gotovo nije bilo. „Veselili smo se penziji, koja je onda iznosila 80 % plaće, a odlazilo se u mirovinu s 55 godina. No, dok smo došli do tog vremena, obavezni se radni vijek produžio, a mirovine drastično smanjile, pa se sada šalimo na vlastiti račun sjećajući se naših ondašnjih planova.“

Kad gledamo te nasmijane, vedre i vesele ljude koji pripadaju generaciji naših baka i djedova, čini nam se da nije prošlo toliko mnogo vremena od njihove mature. Još uvijek su izrazito optimistični, dogovaraju sastanke i planiraju izlete. Mnogo se toga promijenilo od njihovih do naših srednjoškolskih dana, provedene su brojne (barem papirnate) školske reforme, izmijenio se način zabave, glazbeni ukus i modni trendovi, ali postoje i neke sličnosti. Oni nekada – mi sada: mlada smo generacija koja bi trebala vedro gledati u budućnost i vjerovati da su promjene zaista moguće.

Razredna slika iz davnih dana

INTERVJU

S **Draženom Budimirom** o školi, poslu i hrvatskoj stvarnosti

Od Treće do Bruxellesa

Naš bivši učenik dvije je godine zaposlen u Glavnoj upravi za jedinstveno tržište, industriju, poduzetništvo i MSP

Nevena Cukrov, IV. e

Bivši učenik Treće gimnazije Dražen Budimir prije nekoliko godina preselio je s obitelji u Bruxelles zbog posla u Europskoj komisiji. Zanimalo nas je zašto je otišao, razmišlja li o povratku u Hrvatsku i čime se točno bavi. Naravno, kako je bivši učenik naše škole, nismo mogli ne upitati ga kako je tada bilo u Trećoj i koliko mu je ovdje stečeno znanje i iskustvo pomoglo u ostvarenju želja i postizanju ciljeva.

U kakvom Vam je sjećanju ostala Treća gimnazija?

Rado se sjećam vremena provedenog u Trećoj. Ekipa u razredu je bila super i odlično smo se zabavljali. Ali isto tako, puno smo radili. Razdoblje srednje škole jako je bitno jer daje važne osnove za daljnje obrazovanje, ali i općenito za život. Imao sam neke zaista izvanredne profesore, a moram posebno spomenuti našu razrednicu, profesoricu Milković. Ona je svojim čvrstim i zahtjevnim stavom, ali uvijek pravednim i poštenim odlukama, imala velik utjecaj na moj sustav vrijednosti.

Znači da ste u Trećoj dobili dobru podlogu za život, a za daljnje školovanje?

Naravno! Smatram da svaka škola nudi mnogo, ali pitanje je što od toga iskoristimo kao učenici. Škole se mijenjaju kako se profesori mijenjaju, uvijek ima profesora koji su „super“ i onih koji nisu, ali tu su mišljenja učenika podijeljena. Preporučam svima da iskoriste maksimum od svih predmeta i profesora.

Studij ste nastavili u Zagrebu. Što ste upisali?

Poslije gimnazije razmišljao sam o FER-u i ekonomiji, a važan čimbenik

Na radnom mjestu

bilo je pitanje hoću li morati plaćati fakultet. Nasreću, uspio sam se upisati na oba bez plaćanja, ali sam na poslijetku ipak izabrao Ekonomski fakultet jer mi se činilo da mi to više odgovara i nisam požalio.

Kakva su Vam iskustva iz tog životnog razdoblja?

Studij je bio velika promjena nakon srednje škole u pogledu sustava učenja i polaganja ispita. Nitko nas nije redovito ispitivao ni tražio da redovito učimo. Zapravo, za većinu profesora samo ste jedan od stotine studenata i ako dođete na ispit nesprijetni, odmah padate i dolazi sljedeći. Profesori na fakultetu nemaju vremena posvetiti vam se, upoznati vas i razumjeti. Ipak, razdoblje studiranja zapravo je najbolje vrijeme u životu. Poprilično ste slobodni i nemate puno fiksnih obveza. Iskoristite to vrijeme!

Na što točno mislite?

Radite studentske poslove iako vam ne trebaju novci, to je odlično iskustvo koje na fakultetu nećete dobiti. Volontirajte, idite na međunarodne razmjene, upoznajte svijet koliko god možete. Ja sam neizmerno zahvalan svojim roditeljima koji su mi u tom razdoblju omogućili mnoga putovanja po Europi gdje sam puno toga vidio i naučio. Također su me naučili da trebam vidjeti svijet kako bih mogao više cijeniti ono što imam.

Jeste li već tada poželjeli raditi vani? Kako ste se uopće zaposlili u Europskoj komisiji?

Devet godina radio sam u privatnom sektoru u savjetovanju i financijama, a tek sam se 2012. javio na natječaj za sadašnji posao. Ustvari, supruga me nagovorila da se prijavim. Za stalni posao u europskim institucijama potrebno je proći standardizirani natječaj, takozvani concours. Natječaji se objavljuju svake godine za različite vrste poslova. Uspješno sam prošao sve krugove testiranja. Nakon toga je uslijedio konačni intervju s mojim sadašnjim šefom. Ta procedura, od trenutka prijave do trenutka potvrde da sam zaposlen, trajala je punih dvanaest mjeseci.

Jeste li zadovoljni poslom i što točno radite?

Za sada sam jako zadovoljan poslom koji radim i kolegama u odjelu. Radim u Glavnoj upravi za jedinstveno tržište, industriju, poduzetništvo i MSP, na implementaciji financijskih instrumenata za financiranje malih i srednjih poduzeća u okviru programa COSME. Posao je zanimljiv i mislim da neću tako skoro razmišljati o promjeni.

Mislite li da Hrvatska dobro iskorištava mogućnosti koje joj pružaju europski fondovi?

Hrvatska je tek počela koristiti europske fondove kao punopravna članica 2014. godine. Prije toga imali smo na raspolaganju pretprijetne fondove koje smo djelomično iskoristili. Moramo znati da se fondovi koriste tijekom sedmogodišnjeg proračunskog okvira na temelju izrađenih operativnih programa. Trenutačni financijski okvir Europske unije napravljen je za razdoblje 2014. – 2020. godine. Sve zemlje članice intenzivno su radile 2013. i 2014. godine na pripremi operativnih programa, a s obzirom na to da je Hrvatska 2013. tek završavala pregovore, nije ostalo mnogo vremena za pripremu operativnih programa.

Znači li to da smo opet malo zakasnili?

To je razumljivo s obzirom na to da su to novi procesi koji se prvi put implementiraju, a iznimno su zahtjevni i detaljni. Osobno mislim da nismo najspremniji ušli u proces pripreme operativnih programa, ali to je proces učenja. U 2015. godini počeli smo implementaciju operativnih programa i korištenje sredstva iz fondova. Na početku je korištenje sredstava uvijek malo sporije. No nadam se da će Hrvatska do kraja 2020. godine iskoristiti maksimum koji pružaju europski fondovi.

Kolike su mogućnosti za iskorištavanje EU fondova u srednjim školama?

Erasmus+ program je EU-a na području obrazovanja, osposobljavanja mladih i sporta za razdoblje 2014.-2020. To je krovni program za financiranje projekata s područja

obrazovanja. Program potiče suradnju i mobilnost među partnerskim državama, a škole se mogu uključiti sa zajedničkim projektima s nekom od škola u inozemstvu ili putem provođenja projekata u lokalnoj zajednici. Bitno je da su ciljevi projekta usklađeni s politikama koje program promiče te da su zadovoljeni zahtjevi koji su postavljeni u natječaju. Agencija za mobilnost i programe EU provodi program Erasmus+ u Hrvatskoj. Na njihovim internetskim stranicama ima puno informacija o samom programu i njegovim ciljevima.

I to je odličan način upoznavanja drugih zemalja i kultura. U Bruxellesu ste već dvije godine, možete li usporediti način život u Belgiji i Hrvatskoj?

Zaista ima mnogo sličnosti i razlika, ali prije svega razlika je u kulturi i ljudima koji vas okružuju. Ovdje su običaji i standardi ponašanja drugačiji, meni nepoznati, nisu svi oko mene „domaći“ kao kada prošetam Zagrebom. Nisu svi „domaći“ ni Belgijancima jer Bruxelles ima jedan od najvećih priljeva stranaca u Europi. Zagreb je puno ljepši, mirniji, jednostavniji za život i čovjek se lako osjeća kao kod kuće. To su mi prije govorili i stranci koji su doselili u Zagreb, ali ja to vidim tek sada. S druge strane, u ekonomskom smislu život u Belgiji je u prosjeku puno bolji nego u Hrvatskoj. Životni standard je jedan od najviših u Europi, plaće su visoke za hrvatske pojmove, ali su i troškovi života visoki. Ipak, ovdje ljudi uspijevaju pristojno živjeti i ako samo jedan partner radi, a mnogo ljudi radi 50 % do 80 % radnog vremena svojim izborom, jer im je to dovoljno za vrlo dobar život.

Nedostaje li Vam dom?

To je pitanje koje me pitaju i ljudi u Bruxellesu. Ali moj odgovor na to pitanje je: „Moj je dom u Bruxellesu.“ Ovdje živim sa svojom obitelji, imam posao, djeca ovdje idu u školu. Naš dom je sada ovdje. Nedostaje mi ponekad Zagreb, prijatelji i obitelj, šetnja Zrinjcem i Ilicom.

Posao ovdje i(li) vani

Bijeg u bolje ili put u nepoznato

Samo 35 % anketiranih učenika svoju budućnost vidi u Hrvatskoj

Lucija Beljan, III. c

Pred nama su važne životne odluke. Kao da već i sam odabir fakulteta nije dovoljno težak zadatak, treba misliti još i o poslu.

Sve više mladih odlazi iz Hrvatske, rečenica je koju često slušamo. Neki su to željeli, dok drugi jednostavno nisu imali izbora. Kažu kako ostati nema smisla jer nema radnih mjesta, plaće su loše, a radno vrijeme nije adekvatno. Rezultati ankete provedene u našoj školi potvrđuju taj trend jer čak 65% učenika planira raditi u inozemstvu zato što misle da će imati bolju plaću, više mogućnosti te da će ih više cijeniti. Samo 35% svoju budućnost vidi u Hrvatskoj. Što bi nam moglo pomoći da donesemo odluku koja nam najbolje odgovara?

Ostati ili otići?

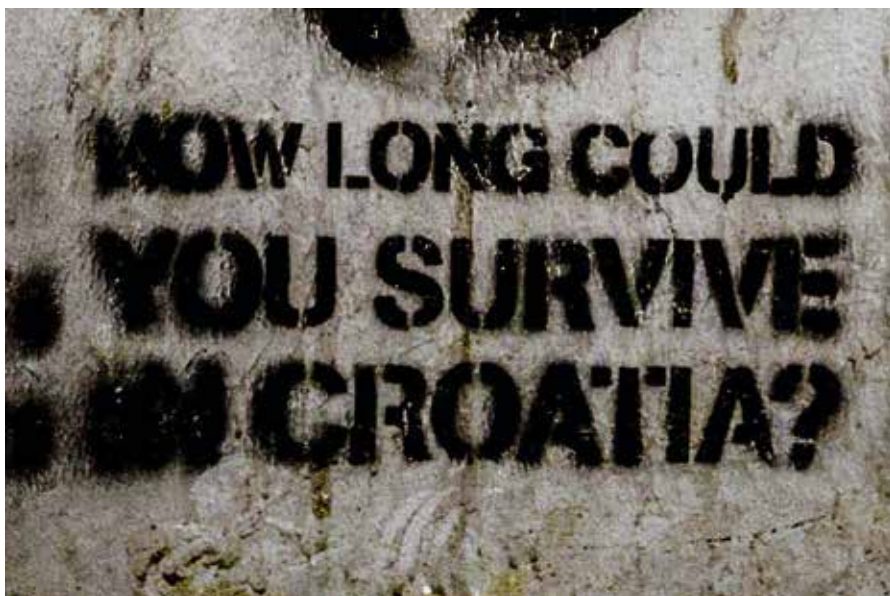
Pri biranju posla, osim o mjestu rada, trebamo razmisliti i o motivaciji. Hoćemo li raditi neki posao zbog toga što to želimo raditi ili nas potiče nešto drugo? Preko 50% ispitanih

u anketi želi raditi dobro plaćen posao bez obzira sviđa li im se on ili ne sviđa, novac im je glavna motivacija. Međutim, jesu li stvarno spremni na sve kako bi pronašli takav posao? Ohrabrujući je podatak da 60% učenika smatra da su snalžljivost i pamet najvažniji za uspjeh, a ne poznanstva i dobar izgled. To nam pokazuje da većina ipak planira upotrijebiti stečeno znanje i pokazati svoje mogućnosti u gradnji karijere, ovdje ili vani.

Kako bismo bolje prikazali dobre i loše strane odlaska i ostanka, istražili smo što o tome kažu ljudi koji su ostali, otišli i vratili se te oni koji su još uvijek vani. Među onima koji su ostali nalazi se i naša ispitanica Marija J. koja kaže: „Odlučila sam ostati u Hrvatskoj baš zbog toga što svi odlaze. Njihovim odlaskom nastaje veća mogućnost pronalaska posla jer je manje ljudi. Osim toga, svi govore kako se poduzimaju mjere u vezi zapošljavanja mladih, pa želim pričekati i vidjeti kako će se situacija

razvijati. Ne želim otići izvan zemlje kako bih radila neki posao koji nije moja struka, a na poslove koji traže fakultetski obrazovane osobe vjerojatno će prije uzeti nekog iz svoje zemlje nego stranca.“

S druge strane, neki su odlučili otići. Jedan od njih je i bivši profesor u III.gimnaziji: „Odluka o odlasku iz Hrvatske nije donesena lako. Radio sam tri i pol godine kao profesor etike na zamjeni i nakon toga sam bio nezaposlen dvije godine zbog čega sam bio prisiljen raditi poslove, tijekom godine i pol dana, koje me sramota uopće spominjati. Neki iole normalan posao s iole pristojnom plaćom bilo je nemoguće dobiti. Ili bih trebao imati “vezu” ili nuditi mito ili biti politički podoban (neovisno o stranci na vlasti). Bio sam spreman pokrenuti vlastiti posao jer sam imao ušteđevinu iz razdoblja dok sam bio zaposlen, ali u državi vlada antipoduzetnička klima, osim što sam imao problema s korupcijom gdje god bih pokušao

nešto napraviti za svoje bolje sutra. Osim toga, društvene i moralne vrijednosti su se sve više srozavale. Inteligentne i obrazovane osobe sve više su se omalovažavale. Dugo sam se lomio nadajući se da će se nešto promijeniti, ali stvari su se samo pogoršavale. Jednom kad sam otišao, nisam požalio.“

Povratak nakon iskustva

Međutim, ima i onih koji su za povratak u domovinu nakon rada u inozemstvu. Jedan od ispitanika požalio se: „Očekivanja su ovdje nerealna. Danas traže mlade ljude s višegodišnjim iskustvom u poslu. Takvo što nije moguće. Bilo mi je lakše naći posao u struci u inozemstvu nego u Hrvatskoj. Ali kada sam stekao traženo iskustvo, odlučio sam se vratiti jer ipak nije isto. Nedostaju vam obitelj i prijatelji, a što god vi učinili, ipak ćete biti stranci. Kada sam se vratio, lakše sam našao posao jer se cijeni što su me prihvatili u Njemačkoj. Tako da mislim da je za početak ipak bolje neko vrijeme raditi vani.“

Odlučiti stvarno nije lako, ali odluku moramo donijeti. Možemo poslušati savjete prijatelja, znanaца, roditelja, ali odlučiti bismo trebali sami. Pritisak sa strane ne pomaže o čemu svjedoči J. L.: „Roditelji su mi uvijek govorili da ostanem, ali sam mislila da će mi vani biti bolje. Iako posao nije u mojoj struci, zarađujem više nego u Hrvatskoj. Jako sam zadovoljna i ne bih ga mijenjala, ali moram priznati da mi, što sam

starija, sve više nedostaje rodni kraj i počinjem shvaćati što su mi roditelji govorili. Ipak, mislim da sam dobro odlučila.“

Kako planirati?

Za pronalazak budućeg posla važan je i izbor fakulteta, ali kako biti siguran da će ono što sad studiramo biti traženo za pet godina? Situacija se često promijeni u što se uvjerio

i Mate V. koji je, tražeći posao, naišao na slične odgovore: „Glasili su otprilike ovako: već imamo previše takvih. Kada sam započinjao studij ekonomije, situacija je bila obećavajuća. Pet godina poslije stanje se promijenilo. Fakulteti primaju previše studenata, a znaju da neće svi dobiti priliku raditi. Mislim da bi trebali poraditi na tome kako nove generacije ne bi proživljavale ovo što se nama događa.“

Mnogi su se učenici u provedenoj anketi izjasnili kako namjeravaju paralelno studirati i raditi što je vjerojatno lakše reći nego ostvariti. Naša ispitanica M. S. odlučila je pokušati: „Teško je, ali može se. Nisam htjela da me financiraju roditelji, htjela sam samostalnost. Iako nisam odmah mogla odseliti, plaćala sam faks i postala mnogo zrelija u pogledu potrošnje. Kada sam diplomirala, osjećala sam se sigurnije jer sam imala poslovno iskustvo.“

Ako i ne odaberemo ovaj put, bar povremeni rad uz studij svakako je vrijedno iskustvo koje može pomoći pri zapošljavanju, ali i odlična financijska pomoć tijekom studiranja.

Postoji nada

Razgovor s potpredsjednikom Sabora Ivanom Tepešom

Dečko s Pešče u Saboru

Mislili smo da možemo mijenjati cijeli svijet, ali kad uđeš u politiku, shvatiš da prije svega moraš znati mijenjati svoju ulicu

Domagoj Filipović, III. b

Ivan Tepeš, bivši učenik III. gimnazije, nedavno je imenovan potpredsjednikom Sabora što nas je potaklo da ga zamolimo za razgovor i otkrijemo kako je dečko s Pešče došao do ove časne funkcije. Rado je odvojio dio svoga vremena (pauze za ručak) i prisjetio se svojih srednjoškolskih dana. Saznali smo da se

politikom želio baviti već tada, kada se i učlanio u HSP, što znači da svoju političku karijeru gradi već petnaestak godina. Ipak, u Treću je gimnaziju došao kao *prirodnjak* da bi se postupno pretvorio u pravog *društvenjaka* pa upisao Studij povijesti i etnologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Odrastali ste u ratnom i poslijeratnom razdoblju što je zasigurno bitno utjecalo na formiranje vaših stavova i uvjerenja. Jesu li vaši stavovi desničarski?

Ne, to je predrasuda. Ja, što se tiče radničkih pitanja, imam socijalnije stavove od socijaldemokrata. Ja sam dijete radničke obitelji s radničke Peščenice, za razliku od velike većine kolega iz SDP-a koji su iz obitelji političke elite. Dakle, ako netko dobro razumije radničku klasu, to sam onda ja. Ne kažem da moje kolege ne razumiju, ali ne može mi nitko reći da se zalaže za prava radnika više od mene, koji sam iz takve obitelji čiji me kruh hranio tijekom cijele srednje škole i fakulteta. Što se tiče odnosa prema nacionalnim manjinama, ja se također jako zalažem za njihova prava. Primjer su delegati romske nacionalne manjine s kojima se trebam naći. Njima je bilo izuzetno drago što sam ih spomenuo u emisiji *Nedjeljom u 2* i odmah su mi se javili jer se poznajemo dugi niz godina. Sve u svemu, ne pristajem na etiketu desničara jer sam samo hrvatski domoljub. To što voliš svoju domovinu iznad svega ne znači da mrziš druge narode. Naziv desničar vuče sa sobom, nažalost, negativne konotacije tako da ne bih rekao da sam desničar već da sam hrvatski pravaš.

Možete li nam pojasniti razliku, nisu li pravaši politički desno orijentirani?

Tko poznaje povijest pravaštva iz 19. stoljeća, znat će da je to liberalna ideologija jer se zasnivala na tekovima Francuske revolucije. Tada se tražilo opće pravo glasa, tada se javljaju nacije, i otuda pojam nacionalizam koji je u 19. stoljeću imao pozitivan predznak, jer mnoge zemlje grade svoj nacionalni identitet. Nažalost, Hrvatska je tada dio Austrougarske, nije zasebna država i tim se okolnostima javlja taj pravaški pokret koji apostrofirao samostalnu državu. Kada čitate Starčevića, morate zapaziti da je on liberal u smislu 19. stoljeća. Tada su se postavljala drugačija pitanja. Konzervativci su bili oni koji nisu željeli promjenu, koji su htjeli sačuvati stanje prije Francuske revolucije. Danas smo svjedoci lijepljenja etiketa u hrvatskom političkom prostoru, čak i bivši premijer mene je vrlo ružno nazvao pronacistom i profašistom. To je

ono što ja odbacujem, ja sam vrlo jasno sve zločine osudio.

Dokaze tražite i nalazite u povijesti, nju ste temeljito izučavali i tijekom studija. Zanima nas kada se i kako ljubav prema povijesti rodila.

Kao dijete s ovih prostora (imao sam deset godina kad je započeo rat) pitao sam se zašto ljudi ginu, zašto netko kaže da je granica tu, a netko da je tamo, zašto je netko pravoslavne vjere, a netko katolik. Svi odgovori na ova pitanja mogu se naći upravo u povijesti. To su, dakle, neki moji primarni porivi za povijest, ali smatram kako je ipak bitan i čovjek koji to predaje i mislim da je profesor Skukan odigrao presudnu ulogu, uspio je povijest prikazati na zanimljiv način. Eto, bio sam matematičar po vokaciji, završio sam prirodoslovno-matematički smjer u gimnaziji, ali sam otišao na društveni studij.

Znači Treću ste odabrali kao buduću matematičar?

Tako nekako. U osnovnoj školi matematika mi je bila jedan od dražih predmeta, išao sam na natjecanja i bilo je prirodno da upišem prirodoslovno-matematičku gimnaziju. Kako sam živio na Borongaju, Treća mi je bila najbliža.

Razrednica Vam je bila profesorica Valerija Bilić. U kakvom Vam je sjećanju ostala?

Bila je simpatična, vrlo elokventna, ali i stroga, sjećam se da je voljela disciplinu. Ipak, na izletima je bila blaža.

Koje još profesore pamтите?

Profesora Skukana, kod njega sam radio i maturalni rad. U sjećanju mi je i profesor matematike Ante Ivanković, profesor Mate Banovac, a kao najstrožu profesoricu pamtim profesoricu engleskog jezika, Branku Banović.

Nama se sada čini da su mnogi profesori pretjerano strogi, a školske nam obveze predstavljaju muku. Kakvi su bili Vaši dojmovi?

Tada se i meni škola činila velikim teretom i bremenom, ali sada, kada gledam iz ove pozicije, to je bilo doba razbibrige. Moja jedina odgovornost bila je učiti i ići u školu, a ne baviti se tisućama stvari kojima se kasnije čovjek bavi. Kad sad pogledam unatrag, te četiri godine te jako obilježe, možda više od bilo kojeg doba u životu. Imam osjećaj da su trajale puno duže jer pamtim mnogo iz tog vremena. Mislili smo da možemo mijenjati cijeli svijet, ali kad uđeš u politiku, onda shvatiš da prije svega moraš znati mijenjati svoju ulicu, pa tek onda svijet.

Iako su mnogi tadašnji snovi bili nerealni, što Vam se čini iz sadašnje perspektive, jeste li ispunili svoja očekivanja i ciljeve?

Čak mislim da sam neke ciljeve prerano ostvario. Ja jesam dugo u politici, već nekih šesnaest ili sedamnaest godina, ali se nisam nadao da ću tako brzo doći na tako častnu poziciju. Nisam išao u izvršnu vlast baš zato jer smatram da ima puno stručnijih ljudi u svim segmentima koji trebaju posložiti mnoge stvari u Hrvatskoj. Ovo je, naravno, pozicija koja je bitna i odgovorna i nije došla tek tako, iz vedra neba, ali mislim da sam vrlo brzo postigao izniman uspjeh. Nemam vile s bazenom niti skupe aute, ali zadovoljan sam.

Naši su čitatelji uglavnom srednjoškolci. Postoji li nešto što biste im voljeli poručiti, a mi smo zaboravili pitati?

Bitno je da imaju ideale i da nastoje ostvariti svoje ciljeve, iako neke stvari možda nisu onakvima kakvima smo ih očekivali u srednjoškolskoj dobi. Čovjek bez ideala čovjek je bez ambicije. Ambicija nas vodi, bez ambicije ne bismo pročitali novu knjigu ili završili fakultet. Dobro je imati velika očekivanja, ali se potrebno i pripremiti za svijet odraslih gdje će vjerojatno naići na puno zidova i velikih razočarenja. Međutim, ne treba pokleknuti niti otići u krivom smjeru, kao što su alkohol i droga. Imati ideale i slijediti ih – to je moja poruka mladima.

Izlet prvih razreda

Ni tmurno vrijeme nije pokvarilo raspoloženje

Laura Šimunjak, I. e

Prvi razredi ove godine nisu, u duhu tradicije Treće gimnazije, posjetili Vukovar, već NP Risnjak, Rijeku i Opatiju. Naime, izlet u istočnu Slavoniju odgođen je zbog izbjegličke krize. Dan smo započeli posjetom Nacionalnom parku Risnjak gdje smo najprije pogledali kratak film o životinjama koje tamo obitavaju, a zatim obišli i sam park. Nakon jednosatnog obilaska krenuli smo prema Rijeci. Tamo smo svjedočili društvenoj netrpeljivosti. Riječki su navijači, ničim izazvani, napali naše učenike. Do sukoba je došlo nakon kratkog razgovora o nogometu i klubovima za koje navijaju. Nakon neugodnosti u Rijeci krenuli smo na sljedeću, i posljednju, destinaciju ovog cjelodnevnog izleta – Opatiju. Prošetali smo opatijskom šetnicom, hrvatskom stazom slavnih, gdje svoje zvijezde imaju mnogi hrvatski umjetnici i znanstvenici. Zatim

Na riječkom Korzu

Grupa slika u Rijeci

smo imali slobodno vrijeme koje su mnogi iskoristili za odlazak na kolače i šetnju gradom. Izlet je završio, a mi smo se umorni, ali dobro raspoloženi vratili u Zagreb. Sve u svemu, možemo reći da je izlet, bez obzira na određene neugodnosti i tmurno vrijeme, prošao izvrsno te da smo se odlično zabavili.

Jesenski izlet drugih razreda u Austriju i Sloveniju

U znaku slatkoga

Kišno vrijeme nije nas spriječilo da uživamo u obilasku

Marcela Mikulić, II. c

Atmosfera na putu

Ni kiša ih nije spriječila!

Blažen među ženama

Kao i svake školske godine učeni-
ci III. gimnazije uputili su se na jesen-
ski izlet. Drugi a, b, c i f razredi ove su
godine posjetili Graz, a svratili smo i u
Riegersburg gdje smo posjetili tvornicu
čokolade Zotter. U tvornici nas je do-
čekao kratak film o povijesti tvornice i
načinu njezina rada, nakon čega nam
je bilo na raspolaganju 180 vrsta čo-
kolada koje smo s guštom isprobava-
li. Prevladavale su vrlo neobične kom-
binacije. Na izlazu smo u tvorničkom
dućanu mogli kupiti sve čokolade koje
smo prethodno degustirali, što je veći-
na i napravila. U Grazu nas je dočekalo
kišno vrijeme, no nije nas spriječilo da
uživamo u obilasku. Slobodno vrijeme,
tijekom kojeg smo dočekali sunce, ve-
ćina je provela obilazeći dućane. Puni
dojmova s glavnog smo trga krenuli
prema busu koji nas je vratio u Zagreb.

Ostala dva razreda, drugi d i e, upu-
tili su se na Bled i Bohinj. Prvo im je
odredište trebao biti posjet slapu Sa-
vici u Bohinju, ali su im loši vremenski
uvjeti to onemogućili. Nakon kratkog
obilaska uputili su se na Bled. Oduševio
ih je pogled na Bledsko jezero iz kule
Starog grada. Nakon toga je uslijedilo
slobodno vrijeme koje su iskoristili za
šetnju uz Bledsko jezero i vožnju čam-
cem. Posebno su istaknuli kremšnite
koje su, kako kažu, bolje od samobor-
skih.

Naši olimpijci

Nagradno ljetovanje naših vjeronaučnih olimpijaca na Malom Lošinju

Napornim učenjem do morskih radosti

Filip Škoro, II. a

Tri osnovne škole (OŠ Antuna Branka Šimića, OŠ Gustava Krkleca i OŠ Augusta Šenoae iz Zagreba) i tri srednje škole (III. gimnazija iz Zagreba, Gimnazija Karlovac i V. gimnazija iz Zagreba) Zagrebačke nadbiskupije te pobjednička ekipa osnovne škole (OŠ Gvozd) i pobjednička ekipa srednje škole (Gimnazija Glina) Sisačke biskupije, s ovogodišnje vjeronaučne olimpijade, uživale su od 29. lipnja do 6. srpnja 2015. godine na nagradnom ljetovanju u Domu sv. Martina na Malom Lošinju u organizaciji Zagrebačke nadbiskupije.

Trideset dvoje vjeronaučnih olimpijaca (iz naše škole to su Kristian Jukić, Filip Rustan, Tomislav Zvonc i Filip Škoro), osmero mentora i savjetnica iz Ureda za vjeronauk Zagrebačke nadbiskupije, bili su u tih osam dana najbolji prijatelji. Molitvom, smijehom, pjesmom, igrom, zabavom, plivanjem, sunčanjem i svim svojim vrlinama slavili smo Krista u svakom trenutku ljetovanja, stjecali smo nova prijateljstva i iskustva te živjeli život pun radosti i zajedništva.

Dvije večeri bile su ispunjene slavljenjem euharistije na otvorenom, dvije su posvećene sportskim aktivnostima, jednu večer je organiziran kviz znanja o Drugom vatikanskom saboru, koji je ujedno bio i glavna tema ovogodišnje vjeronaučne olimpijade, a organizator kviza bio je naš profesor Stjepan Pavek. Jednu smo večer proveli u zajedničkom izlasku u grad, a posljednjega dana bili smo na izletu na otoku Susaku, gdje smo se zabavljali igrajući picigin i uživali u drugim morskim radostima.

Zajedno smo jači!

Predivan otok

Odmoreni i veseli te malo žalosni što je naše druženje tako brzo završio, stigli smo svojim obiteljima. Beskrajno smo zahvalni Zagrebačkoj nadbiskupiji što su nam omogućili ovih nezaboravnih osam dana i našem profesoru Stjepanu Paveku bez čijeg poticaja za učenje ovo ne bismo mogli ostvariti.

Maturalac iz profesorske perspektive

Samo pozitivna i bit će nam super

Kada sam sav pribor za preživljavanje istovarila doma na stol, suprug je komentirao: "Ideš na neko ratište povijati i liječiti ranjenike."

Sanda Ilić, prof.

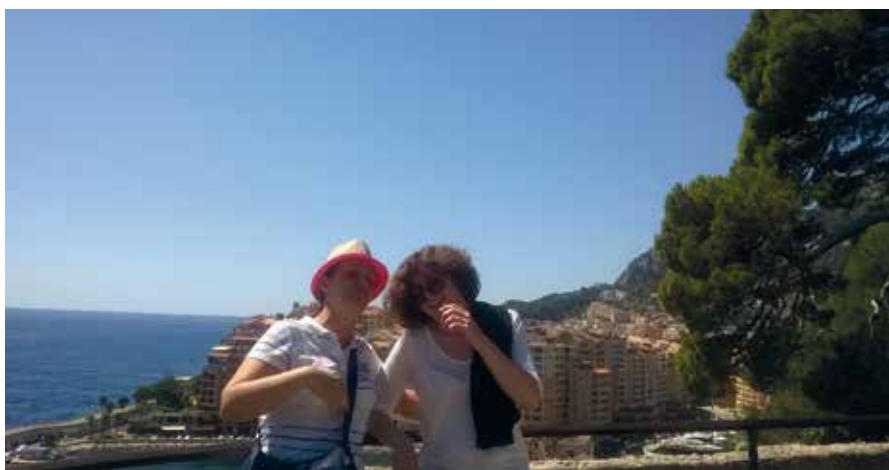
Tog je jutra moja simpatična Konzumova prodavačica, kada je prema mojim artiklima uočila da nekamo putujem, počela tipičnu zafrkanciju: "Aaa, profesorice, putujemo negdje, još uvijek smo na ferju". Ja sam, naravno, kao i u većini slučajeva, htjela komentirati i pravdati se u smislu: "Ma, nemamo vam mi baš tak' puno ferja kak' vi mislite", ali sam u zadnji tren odlučila promijeniti *spiku* i u stilu *mene si našla zezati pred stresan put* nonšalantno odgovorila: "Idem deset dana uživati na maturalac u Španjolsku." U toj rečenici bilo je brojčanih i drugih laži, ali u Španjolsku sam išla, i to na maturalac, ne baš svoj doduš, ali svojih đaka. Po izrazu lica svoje najdraže tete iz Konzuma vidjela sam da mi ovaj put stvarno ne vjeruje pa me čak šutke i mило pogledala sažalivši se nad mojom sudbinom. Onda sam otišla u *dm* i ljekarnu po proizvode tipa: čajevi, vlažne maramice za dezinfekciju, flasteri, sprejevi za dezinfekciju, sterilne gaze, mikropora, sterilne iglice (možda netko stane na ježinca), medicinski ugljen, lekadol, neofen, neke tablete za grlo, krema za moguće bakterijske i gljivične infekcije kože itd. Kada sam konačno sve to istovarila doma na

stol, moj je suprug komentirao: "Ideš na neko ratište povijati i liječiti ranjenike." Na kraju sam se čula i s kolegicom te smo podijelile brige oko prtljage i dokumenata pa još jednom uskladile sav medicinski i drugi pribor za preživljavanje. Tješile smo se riječima: "Pa oni su već veliki i dobri, samo pozitivna i bit će nam super." Uostalom, kad godinama radiš s djecom, shvatiš da na mnogo stvari možeš utjecati, ali da postoje i one na koje utječe samo dragi Bog. Vjerujte, te sam se dane i molila više nego uobičajeno. A onda je došao i taj dan i

taj sat. O maturalcu vam ne bih pisala jer to ionako nije bio moj maturalac, a bitno je da je njima bio nepovnljiv i najljepši. Osim stalne brige jesu li svi na broju i jesu li svi zdravi i čitavi, ima i onih mirnih trenutaka u danu kada popiješ kavu s kolegama u već poznatom kafiću, kada ablaš po hodnicima hotela s tetama spremačicama u stilu *ola i lala, fala bogu uskoro odoh ja* i kad se diviš ljepoti prirode i kulturi drugog naroda. Međutim, kada avion na pistu sleti i kada svi na broju sa svim dijelovima tijela budu predani svojim roditeljima, pomisliš: "Bože, hvala ti što čuvaš naše maturante i našu najljepšu zemlju Hrvatsku."

Maturalac četvrtih razreda u Španjolskoj San zamijenili plažama i tulumom

O prekrasnim vidicima suncem okupane Španjolske

Lea Bartulin, IV. e

Tjedan dana u inozemstvu, mjesto u kojem najvjerojatnije nikada niste bili, samo prijatelji i nekoliko profesora oko vas u moru stranaca – san svakog tinejdžera. Naš se san ostvario – raj u Španjolskoj, zemlji sangrije i *flamenco*.

Početak ipak nije bio tako obećavajući. Budući da ne mogu zaspati u autobusu, bila sam poprilično mrzovoljna kada smo krenuli. Dok je većina mojih prijatelja spavala, ja sam gledala kroz prozor i razmišljala je li stvarno vrijedno propuštati toliko sna zbog jednog izletića.

Jahte i morski psi, o da!

U Monako smo došli kad je sunce pržilo s nebesa. Znojni i ukočeni nogu prošetali smo gradom do kneževe palače, divili se plavome moru i skupocjenim jahtama, slikali *selfije* i nastavili šetnju do Oceanografskog muzeja. Iako smo se pošteno ispekli na putu do muzeja, vrijedilo je. Akvariji su bili puni raznobojnih ribica i zastrašujućih ribetina, neobičnih koralja i pokoje kornjačice. Ali, šećer dolazi na kraju. Naime, na samom izlazu nalazi se veliki akvarij pun malenih morskih pasa. Zamislite – veliki akvarij, a u njemu morski psi veličine podlaktice. Najbolji dio cijele priče tek slijedi: svatko od posjetitelja može zaroniti rukom u akvarij i pomaziti psića koji samo pliva o svom poslu.

Nakon muzeja (i moje neopisive sreće zbog maženja morskog psa) došli smo u samo srce Monaka – Monte Carlo. Najveća prepreka na putu do predivnog kasina i zelenih vrtova bile su stepenice. Milijuni stepenica zapravo. Unutrašnjost kasina nisam mogla pomno istražiti (maloljetnost je problem koji nije lako prekoračiti), ali nagađam da je bio pun lustera, ogledala i kristalnih čaša. Dok su svi zainteresirani okušavali

Zvijezde Cannesa

(ne)sreću na automatima, drugi su uživali u pogledu na prekrasan park Monte Carla.

Plavo more i tepih vrijedan zvijezde

Iako me prvi dan maturalca oduševio više no što sam očekivala, u jednakoj mjeri i umorio. Ljetne vrućine nisu se dobro posložile s neispavanošću koju sam osjećala i sumnjala sam da bi me išta moglo oporaviti. Naravno, Nica je nadmašila moja očekivanja. Prije večere dobili smo sat slobodnog vremena kako bismo se barem malo odmorili i razgledali plaže Azurne obale. More na jugu Francuske potpuno je drugačije od našeg Jadrana. Naravno, naše more je prekrasno, ali plavije more od Azurnog, čak ni na slikama, nisam vidjela. Na obali Nice nije bilo postupne gradacije boje mora, već su se u dubini poredale pruge plave, svaka od njih tamnija od one prije. To plavetnilo jednostavno je oduzimalo dah. Dakle, jedina logična stvar koju smo mogli napraviti jest podići nogavice i do gležnjeva

Morske "lampice"

Stoljetna gracioznost

„zaroniti“ u more. Taj plan nije bio baš dobro izveden, jer nas je prvi veliki val okupao do kukova, pa smo na večeru došle mokrih hlača.

Iduće jutro, nakon pravog francuskog doručka i divljenja izvrsnim *croissantima*, krenuli smo u smjeru Cannesa. Crveni tepih bio je malo

manje uzbudljiv bez filmskih zvižda, ali je svejedno bio impresivan. Posjetili smo i poznatu parfumeriju Galimard, čuli zanimljivo predavanje o povijesti i nastajanju parfema te mogli kupiti više od tisuću ponuđenih mirisa.

España, ole!

Salvador Dali bio je stvarno *neobična biljka*. To sam, naime, zaključila nakon posjeta njegovom muzeju u Figueresu. Nakon nekoliko sati provedenih u autobusu, svima nam je bilo drago malo protegnuti noge, makar ih morali protezati nekakvim muzejom. Međutim, stvarno sam se zabavila razgledavajući skulpture i slike tražeći pritom najčudniji izložak.

Put smo nastavili prema hotelu u Calelli koji nam je bio dom idućih nekoliko dana. Klub u kojem smo provodili vrijeme idućih noći zvao se Menfis i nije bio toliko loš. Prva večer bila je zabavna iako smo svi bili umorni. A kada pomiješate umorne tinejdžere i alkohol, nastupa Murphyjev zakon – sve loše što se može dogoditi, dogodit će se. Neću ulaziti u detalje, ali te sam večeri naučila nekoliko lekcija o uzročno-posljedičnoj prirodi alkohola.

Idućeg dana posjetili smo za Barcelonu. Prva postaja bila je Sagrada Familia, crkva koja ne nalikuje nijednoj drugoj, koja stoji ponosno s poprilično strogim pravilima ulaska.

Obavezna slika luke u Monaku

Maturanti na crvenom tepihu

Na ulazu u prostor crkve svatko je dobio maleni radio i par slušalice kako bismo mogli dobiti audioobjašnjenje svih važnijih dijelova crkve. A nakon religioznog i kulturnog uzdizanja, došlo je do uživancije na području svjetovne tematike – glasoviti Camp Nou. Na samom kraju dana prošetali smo la Ramblom, centralnom ulicom Barcelone. Kupovali smo suvenirčice, lijepili se za prozore dućana El Corte Ingles i častili sladoledima. Sve u svemu, treći dan bio je poprilično uspješan. A nakon predivnog vremena provedenog u Barci, uslijedio je povratak u Calellu i noćni izlazak.

Vamos a la... Barca?

Četvrti dan konačno nam je dao malo vremena za prijepodnevu uživanciju. Imali smo vremena razbuditi se, u miru doručkovati i brčnuti se u moru. A u poslijepodnevnom satima uživali smo u predivnom samostanu Monserrat. Oduševili su nas zidovi oslikani freskama, atmosfera potpunog mira i tišine te, naravno, poznati kip Marije koja u ruci drži kuglu. Svi smo prošli rukom preko kugle za dobru sreću i zdravlje. Nakon Monserrata došli smo na vidikovac iznad Barcelone. Pogled je bio zamaman, ali štandovi s hranom zamamniji. Treću lokaciju dana – Olimpijski stadion nismo dugo istraživali, a u Gaudijevom smo parku proveli sat slobodnog

Jedna vesela ispred knezeve palače

Iz Daljive perspektive

vremena uživajući u lijepim građevinama i biljkama parka. Završnicu ovog zahtjevnog dana činile su magične fontane. Nisam mnogo očekivala od vode i nekoliko svjetala, ali kad je njihova predstava napokon počela, oduzele su mi dah.

Susret sa smrću i zmija oko vrata

Peti je dan opet podario kupanac i spavanac na ručnicima na plaži u prijepodnevnim satima, a poslijepodne je bilo sačuvano za Marineland. Ah, Marineland! Mjesto puno bazena, uzbuđene djece za kojima trče izmoreni roditelji, šoua s dupinima i – zmije. U jednom dijelu Marinelanda, blizu samog ulaza u park, nalaze se dvije djevojke. Jedna oko vrata ima fotoaparat, a druga zmiju. Nisam baš vrsni poznavatelj zmija, ali naš novi gmizavi prijatelj (kojeg sam samoinicijativno prozvala Rodrigo) bio je žuto-bijela zmijica s malim ljuskama. Tu i tamo bi izbeljio jezik za sličicu i, iako se jednom dijelu učenika nije baš svidio, ja sam mislila da je Rodrigo jako ve-seo i simpatičan. U svakom slučaju, nakon što se nekoliko hrabrih učenika usudilo staviti Rodriga oko vrata i slikati se s njim, krenuli smo na marinelandske atrakcije. Bilo je svega, od najobičnijih tobogana i bazena do najvećeg neprijatelja čovječanstva – Boomeranga.

Sagrada Família

Iako sam na maturalcu mazila morskog psa i držala zmiju oko vrata, Boomerang ću uvijek pamti-ti kao najriscantniji potez u mom maloljetničkom životu. U malenom luft-madracu juriš niz strminu u bazenčić s kapacitetom dva decilitra

vode i sigurne smrti.

Poslije tog skorog zagrljaja sa smrću slijedila je večera uz *flamenco*, tradicionalni španjolski ples. Iako hrana nije bila toliko sjajna koliko sam očekivala, plesni dio večeri bio je mnogo zabavniji – pogotovo kada su plesači počeli pozivati neke od učenika iz publike. Nema ljepše stvari na svijetu nego smijati se prijatelju koji je popio koju sangriju previše i krenuo plesati *flamenco*.

Leti, leti avion! Zar ne?

Idući dan bio je potpuno slobodan pa ga je većina provela na plaži. Ja sam, nakon svog rata s Boomerangom, bila preumorna i ostala grliti krevet u klimatiziranoj hotelskoj sobi. Nekoliko mojih prijatelja, doduše, zaratilo je s puno primitivnijim elementom od Boomeranga – valovima. Iz zgroženih priča shvatila sam da, kad se kupaš u Sredozemnom moru dok valovi harače okolo, osjećaš kao da si proveo sat vremena u boksačkom ringu s Rockyjem. Nikad prije mi nije

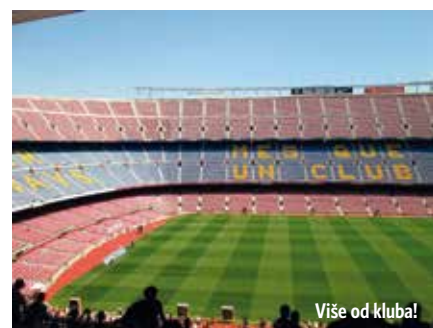

Čudo prirode

bilo toliko drago što sam propustila odlazak na plažu.

Ostatak dana proveli smo u šetnji Barcelonom, pijuckanju kave u prekrasnim kafićima i kupovanju suvenirna. Dan je prošao sporo, baš kao što sam se nadala. Htjela sam da zadnji dan maturalca traje što je dulje moguće. Posljednju večer proslavili smo uz nekoliko pića na plaži Calelle i, iako smo proveli sedam predivnih dana zajedno, iskreno sam htjela doći doma i pošteno se odmoriti.

Povratka kući ne sjećam se baš najbolje jer sam jednu polovicu provela mrmljajući „nemoj se pokvariti“ motoru aviona, a drugu polovicu vi-reći kroz prozor u plavetnilo oko nas. S nervozom u prsima jedva sam uspjela izdržati slijetanje aviona. Nikada prije nije mi bilo toliko drago i toliko mrsko što sam se ponovno vratila na čvrsto tlo.

Više od kluba!

Daleka obala

Hrvatska dominira

Maturalno putovanje preko Rima do Španjolske

Deset gradova u devet dana

Oduševili smo se profesorima u opuštenom izdanju i atmosferom koja je bila prijateljska

Lucija Filipović, IV. d

Nakon dugih pregovora i sitnih prepirki izabrana je Barcelona kao jedno od glavnih odredišta maturalca. Taj po svemu poseban razred (IV. d) odlučio je putovati sam i posjetiti čak deset europskih gradova u devet dana. Za tako ispunjen program pobrinuo se razrednik Stjepan Pavek. S njim u pratnji išao je omiljeni profesor hrvatskog jezika Ilija Barišić. Na polasku, još na Borongaju, u večernjim satima tog 24. kolovoza upoznali smo simpatičnog vodiča Marka prepoznatljivog po svojoj pundi na glavi. Odmah smo mogli pretpostaviti da će nam njih trojica biti zanimljivo društvo.

Vječni Grad

Krenuli smo najprije na dvanaestosatnu vožnju prema Rimu. Atmosfera u autobusu polako se zagrijavala, prepričavale su se zgrade s ljetovanja, pjevalo se i veselilo. U Vječni Grad stigli smo u jutarnjim satima i tako prilično nenaspavani krenuli u cjelodnevni razgled grada. Među silnim znamenitostima koje smo vidjeli izdvojiti ću crkvu San Giovanni in Laterano, Forum Romanum i Kolosej. Moram napomenuti da je

U busu je bilo veselo

temperatura bila sitnih 35 stupnjeva pa je nekima čak i tjeme uspjelo izgorjeti! U popodnevnom satima uputili smo se prema gradiću Ladispoliju koji nas je oduševio. Bio je to obiteljski gradić s prekrasnom pješčanom plažom na kojoj smo proveli prvu večer. Bilo je svega: pjesme, plesa, alkohola u malim količinama, kupanja u odjeći i skokova na glavu (neki u vodu, neki u pijesak). Tamo smo dokazali da smo složan razred koji se može družiti a da se nitko ne izdvaja.

Ležerna večer s profesorom

Drugi dan je bio ipak malo manje naporan od prvog, ali su se na večini vidjele posljedice neprospavane noći. Obišli smo Vatikan i ostatak Rima, Piazzu Navonu i Španjolske stube. Sada smo već bili upoznati s ulicama grada i već smo se dobro snalazili, postali smo pravi Rimljani. Uvečer smo stigli u trajektnu luku i smjestili se u "luksuzne" komore broda. Brod je bio pun hrvatskih srednjoškolaca tako da su nastajala nova prijateljstva na vjetrovitoj palubi. Na brodu smo nastavili slavlje kojem su se pridružili i profesori. Jutro na brodu proveli smo spavajući, družeći se i skupljajući snagu za nastavak putovanja.

Brodom do Barcelone pa busom po Španjolskoj

I konačno, došli smo u dugo iščekivani grad Barcelonu, ali to je bio samo kratki razgled u kojem smo vidjeli Goticčku četvrt, Kolumbov spomenik i Parlament. Predviđeni „kratki obilazak“ nije uopće bio toliko kratak, ali je bio kraći od onog koji je uslijedio nakon Valencije. U večernjim satima uputili smo se prema Valenciji i tako proveli drugu noć u busu. Te noći smo spavali, samo smo spavali. Ujutro smo stigli u Valenciju koja nam se svima

svidjela. Imali smo puno slobodnog vremena koje smo proveli po kafićima i restoranima. Poslije podne stigli smo u prekrasan hotel, bogat sadržajima, u kojem su se svi mogli zabaviti. Imao je i veliki bazen, a ni hrana nije bila loša. Navečer smo se okupili u obližnjem parku i pili, igrali igre i pjevali (neki su bili tužni jer nismo išli u Čačak!).

Došlo je još jedno užurbano buđenje i još vožnje busom. Putem prema Caleli stali smo u lijep grad Tarragonu u kojem smo obišli gotičku jezgru i uživali u pogledu na more. Poslije podne istog dana došli smo u Calelu i otišli na prvo, a većini i jedino kupanje na maturlacu. Iznenadili su nas visoki valovi, ali nas nisu omeli u brćkanju.

Poziranje u Milanu

Uvečer smo se spremili i otišli u disko Menfis. Tek smo se ondje osjećali kao „pripadnici“ Treće gimnazije kada smo vidjeli ostale učenike naše škole. Oduševili smo se profesorima u opuštenom izdanju i atmosferi koja je bila prijateljska. Ujutro smo išli u drugi obilazak Barcelone u kojem smo uglavnom gledali znamenitosti iz autobusa. Dečki su bili razočarani jer nismo uspjeli obići Camp Nou. U Barceloni smo imali pet slobodnih sati koje su neki iskoristili za šoping, a neki za restoran. Uvečer smo stigli u hotel i spremili se za već dobro poznati Menfis. Kako nam je ovo bila gotovo zadnja noć, svašta

Jedna grupna

U Avignonu pred Palais de Papesom

se događalo; nastali su novi parovi, nova prijateljstva, gubili su se novci, mobiteli, gotovo nema osobe koja nije nešto izgubila.

Kroz Francusku i Italiju do Hrvatske

Predzadnje buđenje na maturalcu bilo je najgore, sve je svladao marmurluk. Putovanje smo nastavili u smjeru Francuske. Posjetili smo, tko zna koji po redu, grad Arles u kojem je Van Gogh proveo najproduktivniji dio života. Došli smo i do Provanse i do Cannesa. Tu smo proveli jednu prilično mirnu noć jer su svi bili na kraju snaga. Bili smo tužni što sve polako završava, ali obogaćeni dojmovima. Osvanulo je i zadnje buđenje, zadnji doručak i zadnje pakiranje stvari. Nismo mogli vjerovati da je tako brzo prošlo osam dana maturerca. Obišli smo Nicu, Monaco i Monte Carlo. Neke je impresionirala raskoš tih gradova, dok su drugi mislima već bili u Zagrebu. Nastavili smo putovanje i stali na našem posljednjem odredištu, u Milanu. Prošetali smo gradom, ostali zadivljeni katedralom Duomo, pa nastavili put autobusom koji nam je postao drugi dom. Usljedilo je još samo putovanje od deset sati i povratak na Borongaj. Koliko smo bili umorni, toliko smo bili i puni dojmova, osjećaja zajedništva i sreće.

INTERVJU

S profesoricom Marijom Horvat o školi, izlascima, željama i planovima

Majčinstvo me smekšalo

Lijepo je iskustvo biti važan čimbenik u životu učenika

Marcela Mikulić, II. c

Profesorica Marija Horvat u III. gimnaziji radi od 2004. godine kada je i diplomirala na Filozofskom fakultetu (povijest) i PMF-u (geografiju). Odrasla je u Zagrebu, pohađala XIII. pa IV. gimnaziju, danas je profesorica povijesti i majka malene Tare. Zanimalo nas je njezino gimnazijsko iskustvo, koliko su se stavovi i razmišljanja promijenili do danas, voli li svoj posao, što je veseli i je li ispunila dječje snove.

Starije generacije kažu da ste bili među strožim profesorima u školi. Kako to komentirate?

Kao mlad profesor imaš predodređen odgovor koji želiš čuti od učenika. Sada mogu reći da je dokazano, kako kod mene, tako i kod mojih kolega, da s vremenom jednostavno popustiš, poistovjetimo se s vama i vašim problemima. Na to gledam kao pronalazak zajedničkog jezika s učenicima. To ne znači snižavanje kriterija, prije dolazak do istog

odredišta drugim putem. Isto tako sam, u jedanaest godina koliko radim ovdje, postala majka pa me to ipak malo smekšalo. Naravno da ne gledam sve svoje učenike kao djecu, ali da imam neki majčinski instinkt prema njima, to sigurno. Majčinska uloga definitivno me promijenila.

Možete li se prisjetiti prvih radnih dana, prvih dojmova vezanih uz školu, učenike?

Prvi dojmovi... Nisam znala apsolutno ništa od tehničkih stvari, nisam znala upisati sat ni izostanke, imenik je bio nešto s čim se ja još nisam susrela. Prvi razred u koji sam ušla bio je maturantski, učenici su bili osam godina mlađi od mene. Imala sam veliku tremu i nisam bila sigurna mogu li ispredavati gradivo koje sam trebala (gradivo četvrtih razreda je zahtjevno). Doma sam jako puno učila i radila kako bih im što bolje prezentirala sve što sam trebala, a pravo iskustvo stekla sam tek nakon prvih pet godina. Tek

onda sam se malo opustila i počela shvaćati vas i vaše probleme. Danas jako volim svoj posao, volim ući u razred, volim kad je atmosfera na satu opuštena. Lijepo je raditi s mladim ljudima. Mislim da profesorsko zvanje snažno utječe ne samo na znanje učenika već na njihovu osobnost i stav u životu. Lijepo je iskustvo biti važan čimbenik u vašem životu.

A kakvi su bili Vaši srednjoškolski dani? Jeste li markirali?

Jesam, ali samo kad smo svi markirali. Nismo bili razred koji je tome sklon, a i imali smo strogu razrednicu. Sjećam se da je ravnateljica bila filozof po struci, a bili smo na toliko dobrom glasu da nam je htjela predavati, čisto za dušu. U nekoliko smo navrata smo to napravili iz zezancije i to jer smo bili nepripremljeni za neki sat. Nisam bila sklona „solo markiranju“, bilo me previše strah. Dolazila sam u napast, ali sam se bojala da raska ne nazove

Jedna iz djevojačkih dana

Vesela djevojčica

Čestitamo!

doma. Nisam to izbjegavala iz straha jer za mene nije dobro, nego da se mama ne naljuti. (smijeh)

Znači, bili ste vrlo slični nama?

Vjerojatno, pubertet je specifično razdoblje gdje se još svi tražimo, brzo fizički rastemo, a emocionalno malo drugačije... Najbolje pamtim druženja, maturalac, prijatelje i pojedine profesore.

Kad iz sadašnje perspektive gledate u prošlost, možete li reći da ste ispunili dječje snove?

Postala sam majka, to je nešto što sam definitivno htjela. Nisam ispunila sve snove, ali vjerujem da za neke imam vremena. Broj jedan su mi putovanja - volim putovati, ali u vlastitom aranžmanu. To bih jedino htjela da se s godinama promijeni, htjela bih vidjeti svijet, upoznati druge kulture. Nikad ostvaren san je medicina - u gimnaziji sam htjela biti liječnica, time sam se htjela baviti. Htjela sam i pjevati pred nekom

publikom, uvijek bih uzimala mikrofon kome bih stigla i pjevala. To su neki neostvareni snovi, dječje maštarije koje svatko ima, ali vidjet ćemo što ću još uspjati ostvariti.

Vremena još imate za sve. A koliko vremena imate sada za sebe, kako provodite slobodno vrijeme?

Imam slobodnog vremena i uglavnom ga provodim s djetetom, trudim se što više biti s njom, a ostatak vremena, kad je ona u vrtiću i kad vrtilim neki svoj film, volim čitati knjige i gledati serije. Veliki sam frik za TV serijama, posebno bih izdvojila True Detective, Walking Dead, House Of Cards... Često idem u kino i kazalište, obožavam filmove.

Što je s izlascima? Izlazite li i kamo?

Kao studentica i dok nisam bila majka, izlazila sam po tipičnim zagrebačkim klubovima. Na faksu sam zapravo voljela svugdje zaviriti, doživjeti sve i saznati gdje je dobro, a gdje nije. I sada volim s prijateljima

otići na piće, recimo u Tkalčićevu ulicu. Noćni život nije nešto što si sada često priuštim jer me drugi dan čekaju obveze, ali uglavnom, uvijek se s društvom dogovorim kamo ćemo ići, nemamo određeno mjesto.

Koje biste razdoblje svoga života posebno izdvojili? Koje je najljepše?

Svako razdoblje je lijepo, i kada bih se vratila unazad, ispalo bi da sam i tada isto to rekla za svako prijašnje, pa ću i sada reći da mi je ovo najljepše razdoblje života. Svako razdoblje nosi svoje. Treba se prepustiti, živjeti dan za danom, bez nekakvih posebnih planova. Treba se završavati u 24 sata s planovima.

Iako ste nam već uputili nekoliko lijepih poruka, želite li još što poručiti učenicima?

Budite uvijek svoji, vjerni sebi. Uvijek o svemu pokušajte izgraditi svoj stav i svoje mišljenje koliko god možete jer je izuzetno bitno imati svoj stav i naći svoje mjesto pod suncem.

Profesorica Anđela Gojević

Strastvena čitateljica i veliki filmofil

Čitam knjigu dnevno, a najviše volim krimiće

Lucija Beljan, III. c

Mnogima od nas teško je zamisliti profesore u svakodnevnom, izvanškolskim situacijama kako rade nešto što i mi radimo. Najčešće zamišljamo kako oni brinu samo o školi i učenicima. Međutim, u slobodno vrijeme profesori se bave raznim aktivnostima i vole stvari koje i mi volimo. Profesorica fizike, Anđela Gojević, podijelila je s nama neke zanimljivosti iz svog života, ali se, naravno, osvrnula i na učenike i rad u školi.

BRV
E
N

Sretna i zadovoljna

Profesorica nije baš "društvenjak"

Jeste li već u osnovnoj školi znali što želite studirati?

Nisam planirala baš u osnovnoj školi. Pohađala sam MIOC pa je bilo logično da idem na PMF, strojarstvo, inženjerstvo i tome slično. Upisala sam PMF, a pitanje smjera bilo je diskutabilno. U zadnji tren odlučila sam se za fiziku i kemiju.

Jeste li voljeli još nešto osim prirodnih predmeta?

Nisam se nigdje drugdje vidjela. Nisam baš „društvenjak“. Prirodni predmeti su mi bili draži od humanističkih što se vidi po odabiru škole i fakulteta.

Kada ste počeli predavati u Trećoj gimnaziji?

U Treću sam došla 1994. Prije toga sam radila kao apsolvant u osnovnoj školi, a radila sam i s djecom s posebnim potrebama.

Kakva su Vaša iskustva u dosadašnjem radu s učenicima?

Uglavnom dobra i lijepa. Otkad sam došla u našu gimnaziju, sve ide glatko. Učenici su većinom dobri i poslušni, a za dobar odnos s učenicima potrebna je dobra komunikacija.

Postoji li ipak razlika između učenika nekada i danas?

Svako vrijeme nosi svoje. Mislim da vi imate puno ometača u životu, onoga što vas odvlači od učenja. Od mobitela i interneta do izlazaka. Sve se to promijenilo. Prije je postojalo tek nekoliko kina, a repertoar se mijenjao svaka tri tjedna. Danas

je izbor mnogo veći. Imate drugačiji život od nas, imate manje vremena za učenje te ne stižete napraviti sve što treba i ja to shvaćam. I multimedija se drugačije uključuje u život. U principu su đaci jednaki, đачke fore su iste.

Kada biste mogli birati, biste li odabrali neki drugi posao?

Ne bih. Opet bih radila ovo.

Čime se još bavite izvan škole?

Bavim se karitativnim radom, vodim Caritas u svojoj župi, volim puno čitati i idem često u kino. Teški sam filmofil (haha). Imam puno nećaka i nećakinja i njihova dva psa (mopsa Oskara i zlatnog retrievera Janu) te se uvijek bavim nečim, iako mi obveze ne dopuštaju vlastitog kućnog ljubimca.

Možete li neku knjigu posebno izdvojiti ili neki film?

Čitam knjigu dnevno, pa mi je teško izabrati jer volim sve (haha). Pročitala sam jako puno knjiga, a kad bih morala birati, najviše volim krimiće. Njih čitam sve po redu. Zadnje što sam pročitala četvrti je nastavak Millenniuma Što nas ne ubije *David Lagercrantz*. Također volim čitati djela Lee Childa. Od filmova volim skoro sve, a zadnje što sam pogledala novi je film Jamesa Bonda.

A kakvu vrstu glazbe slušate?

Sve osim narodnjaka. Ne volim naše zabavnjake. Sve drugo dolazi u obzir, a najviše volim 90-e. To je doba kad sam ja bila mlada (haha).

To razdoblje stvarno volim, i danas slušam pjesme, npr. grupe Film, posebno njihov album Sva čuda svijeta, zatim Bou, Prljavo kazalište itd.

Izlazite li još uvijek?

U kino, kazalište, na koncerte i večere s prijateljima, a u mladosti na živu glazbu – ples. Plesala sam standardne plesove, išla na plesne večeri u Kset i Kefu, na tulume, u disko...

Koje Vam je razdoblje bilo najbolje u životu?

Ni ovo razdoblje nije problematično, ali ipak mi je najdraži fakultet.

Zašto?

Bila sam „kampanjac“ i više si volim sama organizirati vrijeme nego kada me prisiljavaju na nešto. U moje vrijeme nije bilo u školi pravilnika kao danas, mogli su nas pitati kad god su htjeli, test je mogao biti bilo kad, mogao si pisati onoliko testova koliko si imao predmeta taj dan, a meni taj stil redovnog učenja nije odgovarao. Zato mi je fakultet bio draži od srednje škole.

Žalite li za tim vremenom? Postoji li išta za čime žalite?

Ne. Ja sam sretna i zadovoljna osoba.

A što biste željeli ostvariti u budućnosti?

Volim putovati, pa bih htjela da mi je malo veća plaća da si to mogu češće priuštiti. Zadnje destinacije kamo sam putovala bile su Firenca gdje je bio organiziran skup fizičara i Istanbul koji sam išla posjetiti privatno. Bilo je jako lijepo.

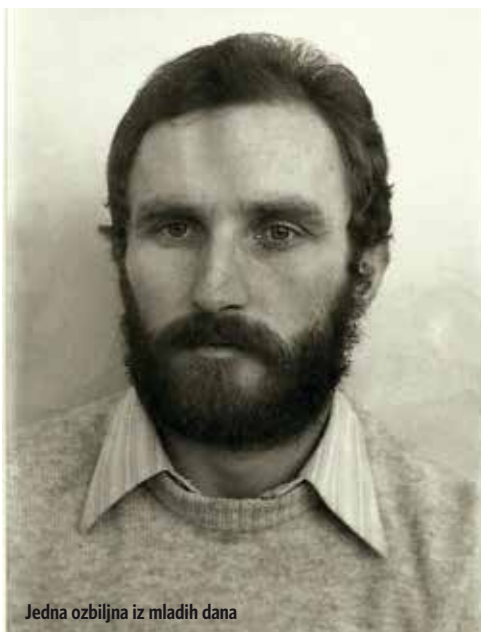
INTERVJU

Nakon 40 godina u zasluženu mirovinu

Nesuđeni inženjer koji se zaljubio u sport

Da nema profesora Banovca, Kušlanova ne bi bila ista jer je on osoba koja se pamti za cijeli život.

Lea Bartulin, IV. e

Jedna ozbiljna iz mladih dana

O profesoru Mati Banovcu sigurno ste čuli i prije nego što ste upisali Treću gimnaziju. Postao je legenda mnogo prije odlaska u mirovinu i našeg smještanja u rubriku Legende. U školskoj je dvorani učenicima ulijevao strah i trepet u kosti, ali svi se rado prisjećaju satova tjelesne kulture i tvrde kako će neke anegdote pamtiti cijeli život. „Sve u Trećoj se mijenja, samo Banovac ostaje isti“, izjavio je jedan bivši učenik. I stvarno, nimalo nije popustio u zahtjevima, ali ni u zafrkanciji svih četrdeset godina rada. Poslije herojski odsluženog radnog staža u Kušlanovoj (zaposlio se u Trećoj gimnaziji 1975. godine) profesor Mato Banovac ove godine odlazi u mirovinu što je i bio povod našem razgovoru.

Jeste li oduvijek htjeli biti profesor tjelesne kulture ili ste imali neke druge snove kad ste bili mladi?

Kada sam bio mladi, mislio sam da ću biti inženjer strojarstva. U srednjoj sam školi trenirao gimnastiku, a nakon jednog gimnastičkog susreta to je bila ljubav na prvi pogled i tad sam donio svoju odluku.

Sigurno ste jako voljeli sve sportove, ali postoje li neki posebno dragi?

Da, naravno. Volim gimnastiku, koja je po svim istraživanjima sport broj jedan. To je bio sport koji sam

trenirao kao mladić, a i danas guštam u njemu. Volim sve sportske igre i borilačke sportove. Bio sam dobar u atletici, u plivanju i tako dalje.

Imate li neku drugu strast osim sporta, na primjer čitanje, glazba?

Žene. (smijeh)

Dobro. Prijedimo na jednostavnija pitanja. Dugo ste u našoj školi i kad gledate unatrag, što se najviše promijenilo u Trećoj?

Postoji velika razlika, iako ne znam točno kad je sve to počelo, u strci s ocjenama. To je prava pošast, ja to zovem kugom jer ne znam kako

bih drugačije nazvao to što svi moraju imati pet. Same petice, pogotovo na mom predmetu. A đaci su se počeli sve manje kretati. Prije malo više od deset godina, radio sam paralelu u rezultatima na 1500 metara. Rezultati novije generacije su bili čak za 32 sekunde gori u prosjeku. Učenci više ne idu na igrališta toliko često, ne igraju se na ulicama već na računalima i mobitelima. Čak ste i vi svjedoci tome – kada ne trenirate tjelesni, sjedite jedan do drugog i ne pričate, svatko gleda u svoj mobitel. To je ogromna promjena.

Još jedna ogromna promjena za mene su e-dnevnici. Ja sam u početku tu bio potpuna truba. Ali nakon što mi je profesorica Sudarević sve objasnila, shvatio sam, ali sam i napravio mali šalabahter, za svaki slučaj. Sad mi je žao što ranije nije ušlo u upotrebu zato što je jako praktično.

Zovu Vas jednim od strožih profesora u Trećoj. Kako reagirate na to?

Sada odlazim u mirovinu, a ta tvrdnja mi nikad neće biti jasna. Pretpostavljam da nema baš puno profesora s kojima je lakše stupiti u kontakt od mene. Ali što je strogost? Strogost je, u mom predmetu, traženje učenika da zapravo sudjeluju u satu. Mnogo đaka dođe u srednju iz osnovne škole u kojoj nisu baš ništa trebali raditi. U mom predmetu profesor postaje strog onog trenutka kada zatraži od učenika da dođe na nastavu. Također mislim da ne bi bilo u redu da dvije osobe za različit rezultat dobiju istu ocjenu. Ako svima nije zaključna ocjena iz tjelesnog pet, onda si strog profesor.

Iako, iskreno mislim da niti u jednom drugom predmetu učenici ne mogu dobiti pozitivnu ocjenu samo za pohađanje nastave. U tjelesnom, čak i da imaš negativne ocjene u svakoj komponenti, ali si redovit na satu, ne možeš imati negativnu ocjenu na kraju.

Izjave bivših učenika

„Djevojke u razredu prozivao je trima imenima – Ankica, Đurđa i slično tome.“

„Kada smo završili u pivnici hotela Dubrovnik, proslavljajući uspjeh uz pehar koji smo osvojili, prvo smo mislili da idemo piti mineralnu, jer smo živjeli sportskim životom po napatku profesora Banovca. Kada nas je on upitao koju ćemo pifu popiti, ostali smo paf!“

„Učenike koji nisu bili aktivni znao je častiti dodatnim krugovima oko igrališta ili sklekićima.“

„Najzanimljivije je bilo na završetku sata tjelesnoga kad smo znojni, mokri i puni prašine trebali ići na sljedeći sat.“

„Profesor Banovac je po školskom igralištu nizao krugove, isto kao i mi, ali je to činio bolje od svih.“

„Namjerno nas je nazivao krivim imenima, ali na njegovim satovima je uvijek bilo za krepat' od smijeha.“

„Ja, tada aktivni sportaš, sam jedva preživljavao trčanje u krug na igralištu, ali mi je svejedno ostao u dobrom sjećanju.“

„Njegove izreke poput: „Kiša? Pa to ni žabe ne pišaju!“ ostat će zapamćene u generacijama mladih *kokošarkaša* i ostalih učenika koje je dragi profesor Banovac tjerao da trče tri kruga „ijokolo“ po nevremenu.“

Veselo raspoloženje

Postoje li neke priče o Trećoj koje su vam vrlo drage, neki trenutci koje nećete zaboraviti?

Pa, uvijek postoji nekoliko učenika koje je nemoguće zaboraviti, i svaki od njih ima nekolicinu anegdota. Na primjer, jedan učenik kojem sam davno predavao, bio je nezaboravan. Pričao je prigorskim naglasakom, a ponekad smo tražili od njega i jedne profesorice iz hrvatskog samo da međusobno pokrenu nekakav razgovor. (smijeh)

Jedna anegdota s tim istim učenicom dogodila se na satu geografije, a profesorica je bila poprilično stroga, nije se voljela šaliti na satu. I nakon jednog sata profesorica geografije ušla je u zbornicu i rekla da u njemu ima nešto simpatično. Nakon

što sam ju pitao što je bilo, ona mi je rekla da, nakon što je učenika prozvala pred ploču za odgovaranje i rekla mu da pronade Obrovac, on ga je tražio pokraj Beograda. Profesorica ga je nakon toga pitala da joj pokaže Moravu, a učenik je počeo tražiti u okolici Maribora. Na to je profesorica rekla, „Pa dobro, znaš li ti gdje je Bosna?“ Na što je učenik ponosno odgovorio, „Pa tam prek' Drave!“ (smijeh) Bilo je jako puno takvih simpatičnih đaka koji lako ostanu u sjećanju, i bilo mi je drago raditi s njima.

Što biste još željeli prenijeti svojim učenicima?

Moj savjet đacima? Učite ono što će vam zasigurno trebati u budućnosti – a to su engleski jezik i sport. Bilo što da radite u budućnosti, te dvije stvari znatno će vam pomoći da dostignete svoj cilj.

'Amo dečki, 'ko će duže?

In memoriam

Profesoru u čast - budite ljudi!

*Ne mogu smisliti bolju riječ kojom bih opisala profesora
Srečka Malbašića od riječi – učitelj*

Iva Pavlović

Trebalo mi je dosta dugo vremena da smislim nešto što bih mogla reći o dragom profesoru Srečku Malbašiću. Još uvijek mi je, a znam da nisam jedina, bolno razmišljati o svemu. Tako je uvijek kada se dogodi ono što ne očekujete, kada tragedije dođu brzo i iznenada te nas ostave same u pokušaju da se iskočimo iz tog klupka konfuzije.

Tako je profesorov odlazak, baš poput tog klupka, zapetljao sve ljude koji su ga poznavali, i profesore i učenike naše gimnazije. Sve je trebalo biti kao uvijek, još jedno toplo sjećanje na hodočašće, nekima i posljednje. No, nema smisla razglabati o nesretnim stvarima – profesora se treba sjećati po svemu onome što je učinio za sve nas.

Prisjećajući se svega, mogu zaključiti samo da smo bili stvarno mala razmažena derlad, no uz profesora smo se nekako promijenili. Teško je objasniti. Znao je i sam da nam ponekad ide na živce, nekada je čak znao i reći da je svjestan da ponavlja, ali da će samo tako nekima nešto možda i ostati u glavi.

Stvarno mi je žao što stvari uzimamo tek tako, olako, kao da je

Na dan zamjene učenik-profesor

Najdraži razrednik

sasvim razumljivo da su ovdje za nas. Svi ste vi svjesni, svatko u ovoj školi barem se jednom naljutio na našeg profesora jer je on drsko odlučio ne pustiti nas zadnji sat već pričati nešto svoje koju minutu. Šalili smo se na profesorov račun, uz njega i bez njega, nikada ne razmišljajući dalje od ovoga sada, uzimali smo profesora i ono što nam je davao zdravo za gotovo.

Razmišljajući o profesoru, stvarno ne mogu smisliti neku bolju riječ kojom bih ga opisala od riječi profesor ili učitelj. Ne mogu smisliti bolju profesiju za tako dragu i otvorenu osobu koja je uvijek bila spremna prenijeti svoje znanje, koliko god puta treba, na nama zanimljive načine. Uvijek je bio spreman pomoći i biti uz nas kao prijatelj, a ne kao osoba kojoj smo samo broj. Za profesora smo mi svi, od samoga početka, koliko god da smo se trudili udaljiti ili

približiti, bili prijatelji. Uvijek mi je bilo zanimljivo slušati profesorove anegdote. Neke priče bile su nevjerojatne, neke poznate, neke su nas poučile nečemu, a neke nas podsjetile na naše vlastite pogreške. Profesor Malbašić dotaknuo nam je srca svojim pričama.

Nadam se da profesorov trud neće biti uzaludan, da ćemo se potruditi biti ljudi kakvima nas je profesor pokušao održati. Svi smo mi grešni, različiti, ali činje-

U stavu mirno

Pravi mentor

nica da nismo savršeni, nikako nas ne opravdava da budemo loši jedni prema drugima. Ako možemo pomoći, pomozimo. Ako možemo savjetovati, savjetujmo. Ako možemo slušati, slušajmo, ponekad je i to dovoljno. Nije tako teško – profesoru u čast, budite ljudi!

Razgledavanje Budimpešte

Uvijek vedar i nasmiješen

Pregled sportskih događanja

Čeka nas još jedno svjetsko prvenstvo

uređuje: Tamara Riška, I. b

Nakon prvog dijela školske sportske sezone naši sportaši pokazali su svoju kvalitetu u pet različitih sportova. Sredinom veljače održat će se još i kvalifikacije prvenstva grada Zagreba za mladiće i djevojke iz badmintona i stolnog tenisa.

Nogometaši su do sada odigrali četiri utakmice te su se na kraju druge razine nalazili na vrhu tablice neporaženi. U trećoj razini igrat će protiv STŠ Fausta Vrančića. Košarkaši i košarkašice nakon svjetskog prvenstva nastavili su s odličnom igrom. Utakmice su se igrale u Prirodoslovnoj školi Vladimira Preloga

gdje su mladići stigli do četvrte razine natjecanja pobjedom protiv Tehničke škole. Košarkašice su u prvom kolu treće razine odigrale prvu utakmicu od ukupno dvije i odnijele pobjedu. Naši odbojkaši imali su težak put do treće razine. U četirima utakmicama doživjeli su tri poraza i samo jednu pobjedu protiv Prve ekonomske škole. Kod odbojkašica je priča drukčija. Ukupno su odigrale četiri utakmice i u svim izašle kao pobjednice. Rukometaši su prošli u daljnje natjecanje osvojivši treće mjesto u skupini s trima odigranim utakmicama

i dvjema pobjedama. Rukometašicama u skupini ne ide baš dobro. U četirima utakmicama doživjele su tri poraza i trenutačno se nalaze na posljednjem mjestu u skupini.

Prisjetimo se i odličnog prošlogodišnjeg rezultata na prvenstvu grada Zagreba u krosu kada su naše djevojke osvojile prvo mjesto i time se plasirale na državno prvenstvo koje se održalo 22. travnja 2015. Na državnom prvenstvu djevojke su opet osvojile prvo mjesto i time izborile plasman na Svjetsko prvenstvo u Mađarskoj koje će se održati od 21. do 26. travnja 2016.

Mladi košarkaši...

...i košarkašice

Atmosfera u dvorani

Naši vrijedni sportaši

Svi na okupu

Sjajne odbojkašice

Samo ponosno

Svjetska natjecanja u Francuskoj i Kini

Najveći uspjeh u povijesti škole

Predstavljati svoju školu i zemlju neopisivo je dobar osjećaj, svi smo bili jako ponosni

Svake godine naše školske sportske ekipe sudjeluju na natjecanjima i postižu odlične rezultate, ali prošlu godinu obilježio je fantastičan uspjeh. Naši sportaši su se plasirali na tri svjetska prvenstva i time postigli najbolje rezultate u povijesti naše škole. Kako smo o postignuću naveliko pisali, sada bi bio red da vas izvijestimo o tome kako su se naši momci i djevojke držali na tim natjecanjima, ali i kako su se proveli u Francuskoj i dalekoj Kini.

Košarkaši i košarkašice otputovali su u Francusku

Natjecanje se održalo u gradu Limoges (17. - 25. IV.), koji je ujedno i prijestolnica košarkaškog kluba CSP Limoges. Košarkašicama je ovo drugi plasman na svjetsko prvenstvo jer, prisjetimo se, već su sudjelovale na ovoj razini 2013. godine kada su osvojile šesto mjesto. U Francuskoj su stoga imale odgovornost postići jednako dobar rezultat, no nisu osjećale pritisak. Sport ne gradi karakter

već ga otkriva, a to su djevojke i pokazale svojom borbom na terenu te nakon puno truda osvojile su osmo mjesto. U početku su bile malo razočarane, no kada su se slegle emocije, ipak su shvatile da je i to velik rezultat. Podršku su ovaj put imale i od naših košarkaša koji su se prvi put našli na svjetskom prvenstvu. Dečki su željeli dati sve od sebe, nadali se i priželjkivali medalje, ali je ipak iskustvo drugih momčadi ovaj put pobijedilo pa su naši dečki osvojili deseto mjesto.

Učenica **Tonia Uzelac** rado je progovorila o svojim doživljajima, osjećajima i očekivanjima. „Mogu sa sigurnošću reći kako nam je svima bilo jako zabavno. Atmosfera je bila super. Uglavnom, sva očekivanja su nam se ostvarila, jedino nismo bili zadovoljni osobljem u hotelu. Jedan od događaja koji nikad neću zaboraviti je kad smo pjevali pjesmu „Lijepa li si“, svi zajedno, i dečki i djevojke, pred punim tribinama. Predstavljati svoju školu i zemlju neopisivo je

Nasmijana i ponosna

dobro osjećaj, svi smo bili jako ponosni i trudili se predstaviti Hrvatsku u što boljem svjetlu. Nismo se pretjerano uzdale u sreću, više smo pažnje davale bodrenju, koncentraciji i pripremi za utakmicu.“ Svi igrači složili su se kako im se natjecanje jako

Selfie s profesorom

svidjelo, mnogi su čak rekli kako im je ovo bilo jedno od najljepših iskustava do sada. Atmosfera je u svakom trenutku bila više nego odlična, a u najtežim trenucima bili su jedni uz druge pa su prijateljstva postala još čvršća, a sklopljena su i nova s učenicima drugih država. Profesorici Ani Čačić posebno se svidjelo kada su svi zajedno u dvorani plesali na pjesmu „Ai Se Eu Te Pego“, a profesor Antonio Perić rekao je kako je njegov posao bio najteži jer je morao paziti na profesoricu Čačić koja je imala puno udvarača i „tjerati“ ih sve od nje.

Zlato i bronca u Kini

Ekipa atletičara III. gimnazije otputovala je na Svjetsko školsko prvenstvo u atletici koje se održalo tijekom ljetnih praznika (27. VI. - 2. VII.) u gradu Wuhanu. Našu školu predstavljalo je šestero učenika : **Ivan Čečura, Nikola Čibarić, Domagoj Špendić, Ivan Đukić, Dominik Guštin i Tomislav Katalenić**, uz pratnju profesora **Mate Banaovca i ravnatelja Martina Oršolića**, a ukupno su donijeli dvije medalje.

Domagoj Špendić u bacanju kugle osvojio je treće mjesto s rezultatom 13.73 metra. Kaže da je bio vrlo uzbuđen i nervozan te da nije očekivao ovako dobar plasman jer

Nakon Francuske, našli smo se u Kini

Na postolju

Represent!

je konkurencija bila jaka. Izrazito je zadovoljan svojim plasmanom, a posebno mu je drago što nastavlja tradiciju škole. Naš zlatni dečko **Ivan Đukić** bio je najbolji u troskoju (14.74 m) i time ispunio sve svoje želje i očekivanja.

Putovanje u Kinu svima im je bilo nezaboravno iskustvo. „Već se u avionu mogla vidjeti naša uzbuđenost i napetost jer smo, vjerojatno, jedini bili svih dvanaest sati putovanja budni nestrpljivo iščekujući dolazak“, priča nam Dominik Guštin. Ipak, u početku ih je neugodno iznenadila klima; dočekala ih je vrućina, vlaga i sparina. Imali su i malih problema s hranom. „Većina nas smršavjela je po nekoliko kilograma, bogatstvo njihovih začina bilo je previše za nas. Ipak, moram izdvojiti Nikolu koji je bio očaran upravo hranom“, prisjeća se Dominik. Najljepša su, naravno, iskustva vezana uz nova prijateljstva i druženja. „Posebno treba istaknuti Bugare koji su se prema nama ponašali kao prema

Ležerno izdanje

braći“, rekao je Dominik. Osim toga, upoznavanje daleke kulture i njihovih običaja vrijedno je životno iskustvo.

Priznanja u domovini

Ovim priznanjima nije završena priča o našim predstavnicima na svjetskim natjecanjima. U prosincu je (22. XII. 2015.) održana Svečanost dodjele nagrade školskog sporta za školsku godinu 2014./2015. u zagrebačkom hotelu Aristos. Tada je Ivan Đukić primio priznanje za uspjehe na međunarodnim natjecanjima, a naša škola dobila posebno priznanje zbog sudjelovanja na međunarodnim natjecanjima – ISF Svjetskim prvenstvima u 2015. godini.

Zlatni troskok Ivana Đukića

Na putu prema vrhu

Zlato nisam očekivao; dao sam sve od sebe i jednostavno se dogodilo

Hrvatska
iznad svih

Učenik naše gimnazije, Ivan Đukić, na Svjetskom prvenstvu u atletici osvojio je zlatnu medalju u kategoriji troskoka i time pokazao da je sve moguće uz puno truda, rada i volje. Ovaj samozatajni dečko dolazi iz malog mjesta Ruščice, koje se nalazi pokraj Slavenskog Broda, i trenira atletiku već punih deset godina. Iza sebe ima dva kluba, AK Marsonia i AK Nova Gradiška, a trenutačno je član AK Dinamo-Zrinjevac.

Mnogi dečki izabiru nogomet, rukomet ili košarku kao sport kojim se žele baviti. Zašto si baš izabrao atletiku?

Na atletiku me navukao brat kada me jednog dana prije deset godina odveo na trening, da treniram

zajedno s njim, i od tada sam ostao zaljubljen u nju.

Što te posebno privuklo?

Posebno mi se sviđa što nije kolektivan sport pa pokažete koliko stvarno vrijedite.

Je li teško uskladiti školu i treninge i pri tome biti dobar učenik?

Poprilično je teško uskladiti školu i treninge, pogotovo kako vrijeme odmiče, jer i jedno i drugo postaje sve ozbiljnije i napornije, ali ništa nije nemoguće. Škola mi je prioritet, ali bih htio uspjeti i u atletici.

Koji su tvoji konkretni ciljevi, jesi li već neke ostvario?

Ne stavljam si neke velike ciljeve za budućnost, jednostavno radim ono što volim i uz dovoljno truda rezultati dolaze.

Osvojio si zlato u Kini. Vjerojatno si se osjećao odlično, ali je li ti što posebno prošlo kroz glavu?

Zlato nisam očekivao. Dao sam sve od sebe i jednostavno se dogodilo. U tome trenutku nisam razmišljao ni o čemu, samo sam uživao.

Postižeš izvrsne rezultate, a za to je trebalo puno odricanja i rada. Čega ti se bilo najteže odreći i što si sve morao propustiti zbog treninga?

Potrebno je dosta odricanja, moram se pridržavati određene

prehrane, često kada me prijatelji pozovu van, ne mogu ići jer sam zauzet. Imam malo manje slobodnog vremena, ali kada ga imam, iskoristim ga maksimalno.

Tko ti je najveća potpora?

Cijela obitelj i prijatelji, a posebno moji roditelji. Htio bih im se zahvaliti i ovim putem što su me podržavali cijelo ovo vrijeme.

Misli li da ćeš ponovno moći ostvariti tako dobar rezultat?

Ovaj rezultat mi je potpora za daljnji rad i potrudit ću se da ovo bude tek početak.

A kako je bilo u dalekoj Kini? Jeste li se uspjeli imalo zabaviti?

Put u Kinu i samo natjecanje veliko su životno iskustvo za mene osobno, a vjerujem i za svakoga tko je išao. Natjecanje je bilo odlično. Domaćini su se izrazito potrudili.

Koji ti je događaj ostao posebno u sjećanju?

Od cijelog putovanja teško je izdvojiti poseban događaj jer je sve bilo bolje nego što smo očekivali.

Išli ste s djevojkama iz Pule. Jeste li se sprijateljili?

Jesmo i još smo u kontaktu. Proveli smo dosta vremena zajedno i lijepo se zabavili. Upoznali smo drugu kulturu i način života u dalekoj zemlji.

Majstorski potez Koš s drugog kata

Jakov Vuković, učenik I. d razreda, sve je oduševio pogodivši koš s drugog kata naše gimnazije. Trenutačno ne igra ni u jednom klubu, ali, kako kaže, košarka mu je najveća ljubav. Sve je započelo kada je njegov prijatelj izvadio loptu iz školskog ormarića i izrazio želju da pokuša pogoditi koš s prozora, ali ga je Jakov zamolio da ipak on prvi proba i tada je napravio nešto što će se još dugo pamti. Približio se prozoru, nekoliko

puta duboko udahnuo, na hodniku je zavladao muk, a onda je lopta prošla točno kroz mrežu koša te je u tren oka oko njega zavladao opće veselje.

Košarku je trenirao od trećeg do sedmog razreda osnovne škole, ali je morao prestati zbog problema sa štitnjačom. Liječio se i ozdravio. Trenutačno je u potrazi za klubom u kojem bi mogao trenirati, a san mu je zaigrati za Cedevitu.

O nogometu s Ivanom Poštoľkom

Od dječjeg sna do nogometne stvarnosti

Nositi dres s hrvatskim grbom bio mi je cilj odmalena

U akciji

Ivan Poštoľka

učenik je III. c. razreda i veliki nogometni talent koji trenutačno igra za GNK Dinamo. Sedamnaestogodišnji dečko iz Dubrave svoju karijeru započeo je prije deset godina u NK Dubrava. Kasnije je prešao u NK Zagreb gdje je proveo četiri godine, a može se pohvaliti i nastupima za hrvatsku reprezentaciju.

Što te privuklo nogometu?

Sve je počelo igrom, uvijek sam se sa svima igrao loptom, sjećam se čestih odlazaka na obližnje školsko igralište. Kasnije je sve išlo svojim tokom, kako je i trebalo.

Imaš li još koji hobi osim nogometa?

Ne nešto pretjerano jer većinu slobodnog vremena provodim na treninzima, a kad nemam treninge, pokušam se što kvalitetnije odmoriti i pripremiti za školu.

Je li ti teško uskladiti školu i treninge?

Naravno, to je pitanje koje me često pitaju tako da imam izvježban odgovor. Teško je, ali ako u nečemu uživaš i voliš to, neizbježno je ponekad žrtvovati školu. Pogotovo kako više vremena prolazi, nogomet postaje sve intenzivniji jer ide ka profesionalizmu. Škola pati, ali je se ne smije zanemariti.

Tko je zaslužan za tvoju karijeru?

Ima više faktora. Najprije roditelji koji su me usmjerili u nogomet, obitelj koja je uz mene kao stalna podrška, ali i inspiracija. Tu su još i treneri koji su me trenirali i naučili mnogo toga i još me uče, a onda sam valjda tu negdje i ja i san koji želim ostvariti. Neću zaboraviti Boga zbog kojega vjerujem da su snovi ostvarivi i koji je za mene bitan segment u životu.

Što misliš nakon gimnazije, nastaviti dalje sa školovanjem ili krenuti u profesionalni nogomet?

Planiram ići na fakultet jer mi je školovanje jako bitno. Razmišljam o tome svaki dan, to me tjera naprijed.

Tko ti je uzor, a tko najveća potpora u životu?

Najveća potpora mi je obitelj, a kada bih nekoga morao izdvojiti kao uzor, bio bi to Cristiano Ronaldo jer je on najbolji primjer što se uz rad može postići.

Stav mirno!

Sjećaš li se svoje prve utakmice?

Bila je prije deset godina, ne sjećam se baš kako sam se osjećao, znam da je bilo dosta naporno i da sam bio jako umoran nakon utakmice. Kasnije je bilo lijepo, bilo je neko olakšanje jer je prije početka utakmice bilo puno pritiska.

Kakav je osjećaj biti dio tima?

Igrao sam u tri momčadi i mogu reći da se dosta razlikuju karakterno. Timski sam igrač, uvijek radim za dobrobit kolektiva. U NK Zagrebu sam osjećao obiteljsku atmosferu jer sam tamo proveo dug period. U Dinamu je puno ozbiljnije, teško je, ali je to tako i na to se moraš priviknuti. Atmosfera u momčadi bitno utječe na igru.

Zaigrao si za reprezentaciju. Kakvo je to bilo iskustvo?

Velika čast. Nositi dres s hrvatskim grbom bio mi je cilj odmalena, poseban je bio osjećaj kad sam ga prvi put obukao. Stajati na terenu s rukom na srcu dok svira naša himna uistinu je velika privilegija i nešto što ostaje u mom srcu do kraja života.

Kreativci Kušlanove

Pokaži što znaš

Ne postoje nikakva pravila koja učenik mora zadovoljiti, potrebna je samo kreativnost i odvažnost

Lucija Beljan, III.c

Našu školu pohađaju talentirani glumci, pjevači, ali i pisci i slikari koji su ove godine dobili svoj kutak. Likovno-literarna scena otkriva nam talente mnogih učenika za koje bez ovog projekta možda ne bismo ni znali. Ovim člankom možda potaknemo i druge umjetničke nade naše škole da se ohrabre i pokažu što znaju. Projekt je popraćen pozitivnim komentarima i podrškom drugih učenika i profesora, što pokazuje njegovu vrijednost.

„Kreativci Kušlanove“ naziv je za sve one koji se bave pisanjem ili slikanjem, a svoje likovne ili pjesničke radove žele izložiti na panou naše škole te time učenicima i profesorima pokazati svoje umijeće. Ne postoje nikakva pravila koja učenik mora zadovoljiti kako bi njegov rad bio izložen, potrebna je samo kreativnost i odvažnost za pokazivanje svog rada. Svaki učenik ili učenica naše škole može sudjelovati u ovom projektu, bez obzira na razred, stil pisanja, tehniku crtanja i slično. Do sada se predstavilo nekoliko autora, Matea Kanjuga iz III. c, Josipa Rendulić iz I. b i Don Quijote, učenica čiju ćemo želju za anonimnošću poštovati.

Opaka cura

Kada ste se počeli baviti crtanjem odnosno pisanjem

Matea: Crtam od malena. Moj tata je volio crtati, a neko vrijeme je išao u posebnu školu.

Don Quijote: Počela sam pisati u 7. razredu. Činilo mi se zanimljivim, pa sam odlučila pokušati. Svidjelo mi se i nastavila sam s radom.

Josipa: Crtanje me zanima još od malih nogu. Obožavala sam flomastere i bojice te sam stalno nešto šarala, pisala, crtala. Nije mi dosadilo ni u školi pa sam u osnovnoj uvijek bila poznata po tome da lijepo crtam. Ne znam što me navelo na crtanje, ali to je vjerojatno u genima jer sam to naslijedila od tate koji je veliki umjetnik.

Što najčešće crtate i o čemu pišete?

Matea: Nešto iz prirode. Volim crtati i biljke i životinje, a uz to volim raditi grafitu. Htjela bih dobiti priliku napraviti „pravi“ grafit, ne samo na papiru.

Don Quijote: Pišem o životu. Željama, snovima i sličnom.

Josipa: Nemam nešto određeno. Crtam u fazama. Nekad su to konji, nekad ljubavni parovi, animirani likovi ili stihovi pjesama popraćeni odgovarajućim crtežima.

Čime crtate?

Matea: Crtam olovkom, to mi je najjednostavnije.

Josipa: Najčešće olovkom ili akrilnim bojama.

Gdje pronalazite inspiraciju?

Matea: Kada vidim nešto na internetu ili u prirodi, ali crtam i kada me netko zamoli.

Don Quijote: Inspiracija dolazi sama.

Josipa: Pronalazim je u glazbi, a nekad i iz života.

Kako, uz učenje, pronalazite vremena za svoj hobi?

Matea: Ne crtam često. Uglavnom preko praznika jer moram učiti te mi ne ostaje mnogo vremena za crtanje.

Don Quijote: Škola oduzima mnogo vremena, pa se tome ne mogu

Samo glasno!

često posvetiti. Međutim, nekako uspijem naći slobodan trenutak.

Josipa: Nažalost, u zadnje vrijeme zbog škole ne pronalazim puno vremena za svoje hobije. Preko vikenda uspijem nešto naslikati, ali to je najčešće za školu.

U Budimpešti

Biste li se time željele profesionalno baviti?

Matea: Ne znam. Mislim da crtanje danas ne omogućuje neku karijeru od koje bi se moglo živjeti, ali to će mi svakako biti hobi.

Don Quijote: Htjela bih ako budem u mogućnosti.

Josipa: Iako umjetnost na mene djeluje opuštajuće, jer je to moj bijeg

od stvarnosti, ipak bih se htjela baviti nečime što će mi osigurati dobar život. Ne bih htjela izgraditi karijeru na svojim slikama, ali bih htjela posao koji zahtijeva kreativnost (kao što su arhitektura ili dizajn).

Zašto ste odlučile sudjelovati u projektu?

Matea: Prijateljica mi je rekla za projekt i htjela sam pripomoći kako

Prvi dio objavljenih radova

bi „Kreativci Kušlanove“ mogli zaživjeti i potaknuti nekoga da pokaže svoje mogućnosti.

Don Quijote: Prijatelji su me nadjerali, haha. Na početku mi baš i nije bilo drago, ali sada sam promijenila mišljenje.

Josipa: Htjela sam pokazati svoje sposobnosti i upoznati druge koji se time bave.

Mlada fotografkinja Dora Bosner Uhvaćena ljepota

Mia Feratović, III. b

Naša škola ponosi se mnogim sportašima, ali među nama ima i mladih umjetničkih nada. Učenica trećeg razreda, **Dora Bosner**, nedavno je imala svoju prvu izložbu fotografija u Kulturnom centru Dubrava, pod nazivom *Miris ljeta*.

Zanimanje za fotografiranje traje već nekoliko godina, ali se njime počela baviti tek u ljeto 2014., kada je pohađala tečaj fotografiranja, učeći osnove na otoku Ugljanu. Nakon završetka tečaja na prijedlog svog mentora, koji za nju kaže da se isticala svojim osjećajem da uhvati dobar trenutak, pristala je na samostalno izlaganje u Zagrebu, gdje je shvatila da je fotografiranje nešto čime bi se voljela ozbiljnije baviti u budućnosti.

Početna trema na prvoj izložbi kao i strah hoće li se ljudi ma svidjeti njezin rad, ubrzo su prošli nakon pohvala i savjeta za daljnji rad. Njezine fotografije pokazuju kako su joj najdraži motivi detalji pored koji većina ljudi samo prođe. Činjenica da većina ljudi ne primijeti tu jednostavnu ljepotu svuda oko sebe, inspirira ju da je zabilježi i potakne druge da potraže slično. U Dorinim fotografijama mogli ste uživati i na školskoj izložbi, kao i u ovom broju školskog lista.

Školski bend Psihoza Psihoteična *skank rock* atrakcija iz Zagreba

Bend je orijentiran na autorski rad, ali sviraju i obrade

Filip Mežnarić, II. e

Psihoza je novoosnovani zagrebački bend koji u ovoj postavi djeluje od šestog mjeseca prošle godine. Sastav čine gitarist Fran Mihelin, vokal Zvonimir Špacapan zvani Špac, Dunja Mrinjek kao prateći vokal, Brle, pravim imenom Luka Brkić na bubnjevima i perkusijama, **Jakov Ramničar** (iz III. b), poznatiji kao Lisac, na bas gitari i saksofonu i jedno vrijeme, kao zamjena bolesnog člana, **Robert Šilić**, učenik II. a razreda, na bubnjevima.

„Ime benda je k'o neka bolesna zafrkancija nastalo u mojoj glavi, al' kad nam je bubnjar završio na psihijatriji, znao sam da je suđeno

da se zovemo Psihoza“, otkriva nam Lisac.

Psihoza je bend orijentiran na autorski rad, ali sviraju i obrade, najviše iz gušta. Bend je nekoliko žanrova pomiješao u jednu melodioznu cjelinu prožetu žestokim *rockom* te *ska*, *funky-groove* i *reggae* elementima. Najveća snaga benda temelji se na njegovom višeglasju i unikatnom stilu stvaranja glazbe. Žanr muzike koju izvode definiraju kao *skank rock* - mješavinu *stoner rocka* i *hard rocka* s elementima *ska*, *punka*, i *funka*. Svi članovi jednoglasno navode *Tenacious D* kao najveći glazbeni uzor benda. „To ti

je ko da spojiš Dubiozu i... *Gunse*“, objašnjavaju nam.

Odlična svirka

Bend već duže vrijeme radi na demosnimci koju nestrpljivo očekujemo. U posljednjih nekoliko mjeseci imali smo ih prigodu vidjeti u dva zagrebačka kafića, u Strossu, gdje je nastupao i Robert Šilić, te u Kavanici. Održali su odličan koncert i digli atmosferu ugodnog zagrebačkog kafića. U Kavanici u Varšavskoj počastili su nas tri sata dugom poslijenovogodišnjom svirkom, a interes i broj ljudi bio je veći nego u Strossu. Bend ima i autorskih stvari,

ali su na svirkama većinom svirali obrade domaćih rock bendova, kao što su Azra, Boa, Film, Goran Bare i Majke, Laufer, Detour. Izvode također i pjesme svezremenskih rock izvođača, kao što su *The Queen*, *Red Hot Chili Peppers*, *Pink Floyd*, *Led Zeppelin*, *Guns 'n' Roses*, *Deep Purple*, *Nirvana*...

„Poslije svirke u Kavanici prišlo mi je barem petnaest ljudi, kažu da se baš osjetila naša uživiljenost i energija, a kad sviram, osjećam se kao da sam se potpuno oslobodio, baš ono, istinska sreća“, objašnjava nam Lisac.

Kažu da vježbaju koliko im dopuštaju školske obaveze, s tim da navodi da se ponekad osjeća potpuno strgano jer pohađa i Sveučilište gdje uči svirati saksofon. S bendom trenutačno surađuje i violinistica koja njihovom zvuku daje posebnu harmoničnost, ali Lisac navodi da je to samo privremeno dok ne nađu nekog puhača.

Ljubav i glazba

Koliko su glazbenici atraktivni suprotnom spolu, možemo saznati iz Robertove priče u kojoj navodi kako je nakon svirke upoznao divnu djevojku, ali je kasnije saznao da ga je prevarila tri puta u jednoj noći. „Robi, buraz, nije ti to za hvaliti se“, ubacuje se Lisac.

Na pitanje je li istina da basisti nemaju sreće u ljubavi, Lisac lukavo odgovara kako je on ujedno i saksofonist.

Jakov i Robert slažu se da je vrlo teško probiti se na našoj sceni i da bend zahtijeva jako puno fizičkog i psihičkog napora, ali također poručuju svim mladim glazbenicima i onima koji se namjeravaju baviti glazbom da ustraju, budi uporni i vježbaju jer je to jedini način da koliko-toliko budu zapaženi. „Pet posto talenta, 95 posto rada i vježbe“, tvrde ovi dečki.

Bend trenutačno ne planira nikakve svirke jer rade na demosnimci, ali to ne isključuje činjenicu da ćemo ih uskoro čuti, ako nigdje drugdje, onda bar u našoj školi.

Krajem godine očekuje se prvi album benda *Once Alive*

Metalcore je svijet za sebe

Najponosniji sam na glazbu koju sam stvaram

Dora Bosner, III. a

Marina Suića, učenika III. e razreda, dobro znamo kao glumca dramske skupine naše škole, ali osim glumom, on se bavi i glazbom. Njegova ljubav prema glazbi razvijala se tijekom cijelog života što nije neobično jer je rođen u obitelji glazbenika. Naime, njegovi se roditelji bave glazbom još od tinejdžerskog doba kad su svirali s različitim bendovima i često nastupali. Marin je u doticaju s glazbom novog vala od djetinjstva, a s desetak se godina počeo ozbiljnije zanimati za neke vrste glazbe, istraživati i razvijati svoj glazbeni stil. Jedna od pjesama koja je najviše utjecala na njega kao glazbenika bila je pjesma benda *Metallica*, *Sad But True*.

Okušavao se u raznim žanrovima, ali je nakon nekoliko godina pronašao stil koji mu odgovara, koji i danas sluša i svira. *Metalcore* bend *Once Alive* osnovao

je 2013. godine kad je upoznao Vlada Vučetu koji gaji istu strast prema glazbi. „*Metalcore* je svijet za sebe, mješavina je nekoliko glazbenih žanrova i spaja elemente *extreme* metala sa *hardcore* punkom“, objasnio nam je Marin. Otkako je izašla njihova prva pjesma *Last Breath*, bend postaje sve uspješniji, bez obzira na promjene u sastavu. U rujnu 2015. odradili su svoj prvi javni nastup u baru *Hard Place* za koji su dobili odlične kritike, a posljednja je svirka bila u siječnju kada su ponovo oduševili publiku. „Ne mogu bez glazbe, ona me pokreće i kroz nju se mogu sasvim izraziti. Muzika koju slušam cijeli život definirala me, a najponosniji sam na glazbu koju sam stvaram“, kaže Marin. Pripremaju još nastupa s različitim bendovima, pišu i snimaju nove pjesme, a do kraja 2016. planiraju izdati svoj prvi album.

Dupla prijetnja - glumac i glazbenik!

Najljepši glas
Treće - Ema Aničić

Prije propjevala nego propričala

*Emina je želja upisati
glazbenu akademiju, a naša
da ju u budućnosti vidimo
kao opernu divu*

Dorotea Dominik, IV. e

Emina Aničić, učenica IV. e razreda, već je skoro četrnaest godina u pjevačkim vodama.

Kao četverogodišnjakinja počela je slušati i pjevati domaću glazbu, posebno je voljela Vannu, pa su je roditelji upisali u zbor Kikići. Tamo nije prošla nezapaženo. Voditeljica Kikića, Maja Rogić, poticala je njezin talent i dovela ju do solonastupa koji je izvela na Trgu bana Josipa Jelačića, a pjesma je pisana za Zakladu Ana Rukavina.

Osim što od malih nogu pjeva, sa sedam je godina počela svirati klavir i uspješno završila osnovnu

Lijepa pjevačica

glazbenu školu. Danas više ne uči profesionalno svirati klavir, no često ju možete slušati kako svira orgulje na nedjeljnoj misi.

Ima vremena za sve

Solopjevanje upisala je sa šesnaest godina, a te su godine u klasi Arijane Marić Gigliani upisana samo tri učenika. S obzirom na to da mora ponekad i dva puta dnevno ići u glazbenu školu, Ema nije lako uskladiti obveznu školu s pjevanjem, no zaista je dokazala da se uz trud sve može. Osim za srednju glazbenu školu, pronašla je vremena i za zbor u našoj školi pod vodstvom profesorice Martine Krajnović i za zbor Osvit u župi blaženog Augustina Kažotića.

Emina iz sebe već ima velike rezultate i mnogo uspjeha, a najdraža su joj priznanja Grand Prix 2010. na Dječjem festivalu u Kninu i 2011. na

dječjem festivalu „Mali Split“ te posebna nagrada žirija koju je osvojila u Budimpešti 2015.

Glazbeni ukus joj je raznolik. Od klasične glazbe najviše voli slušati Elīnu Garanču, Annu Netrebko, ali naravno ne smije ni izostaviti svoju profesoricu solopjevanja Arijanu Marić Gigliani. Od ostale glazbe u regiji najradije će poslušati Silente, S.A.R.S. i Bijelo dugme te od stranih stvari voli grupu Arcitc Monkeys, Adele i Norah Jones.

S obzirom da je pjesma Emina najveća strast, nakon srednje glazbene škole želi otići još jedan korak dalje i upisati glazbenu akademiju kako bi nastavila sa solopjevanjem.

Jednoga dana mogli biste baš njen glas slušati u najvećim koncertnim dvoranama i ne gledati ju nikaako drugačije nego kao veliku opernu divu.

U svom prirodnom okruženju

Koncerti umjetničke glazbe

Virtuoso

Slušajući umjetnički vrijedna glazbena djela, povisuju se kriteriji vlastitog glazbenog ukusa

Sara Bruna Zajec, III. a

Koncertni ciklus studenata Muzičke akademije u Zagrebu – Virtuoso učenici III. gimnazije posjećuju već tri godine zaredom. U tome ih podržava i podupire profesorica glazbene umjetnosti Martina Krajnović.

Iako su učenici slobodni sami odabrati koncerte kojima će prisustvovati, odaziva uvijek ima puno. Koncerti na koje idemo imaju zanimljive teme vezane uz glazbeno-stilska razdoblja ili pojedine skladatelje s posebno izabranim glazbenim djelima koje izvođe izvrsni mladi glazbenici, nerijetko naši vršnjaci. Zahvaljujući njihovoj profesionalnosti, golemom trudu koji

ulažu u nastupe i samoj ljubavi prema glazbi, njihove izvedbe nikada nas ne ostavljaju ravnodušnima.

Koncerti se održavaju sedam puta tijekom nastavne godine, i to nedjeljom navečer. Proteklih godina išli smo slušati nastupe u dvoranu Hrvatskog glazbenog zavoda sve dok se nije sagradila i otvorila nova zgrada Muzičke akademije, u čijoj se modernoj Koncertnoj dvorani Blagoje Bersa koncerti sada održavaju.

Budući da sam već nekoliko puta bila u Glazbenom zavodu slušajući umjetnički vrijedna glazbena djela svjetske i nacionalne baštine, usudim se tvrditi kako je veoma važno za današnju mladež da odlaze na takve koncerte i stječu naviku praćenja glazbenih događaja u svojoj sredini. To je jedan od boljih načina kako možemo povećati kriterije vlastitog glazbenog ukusa. Na koncertima imamo priliku čuti umjetničku glazbu za koju je potrebna veća koncentracija

U Hrvatskom glazbenom zavodu

slušatelja jer je zahtjevnija od komercijalne glazbe koju slušamo svakodnevno. Komercijalna glazba danas je raširena svijetom, a ljudi gotovo da i nemaju vremena za slušanje umjetničke koja je mnogo teža za stvaranje kao i za izvođenje.

Osim što imamo naviku slušanja različitih vrsta glazbe, svatko od nas glazbu koju sluša doživljava na svoj način. Zbog toga će i na koncertima umjetničke glazbe svatko na svoj način doživjeti određenu skladbu.

Izložba Leonarda da Vincija

Karla Kereković, I. f

Izložba o izumima i skicama jednog od najvećih izumitelja u povijesti, Leonarda da Vincija, održavala se na Zagrebačkom velesajmu od početka lipnja 2015. Zbog velike

Ne samo znanstvenik, već i izvrstan umjetnik

popularnosti izložba je održana duže no što je bilo planirano, do sredine siječnja 2016. godine.

Na izložbi su se mogle vidjeti reprodukcije da Vincijevih izuma izgrađenih istim materijalima i metodama kao i u vrijeme njegova života. Izgradila ih je skupina stručnjaka iz Firence u stvarnim dimenzijama. Osim reprodukcija izuma, izložba je sadržavala replike njegovih slika i crteža ljudskih tijela koji su bili popraćeni zanimljivim činjenicama o njihovom nastanku. Kako se L. da Vinci nije bavio samo znanošću, izložba je

Rekonstrukcija starog izuma

sadržavala i neke od njegovih modernih kreacija, maketa gradova, vojnih izuma te književnih i umjetničkih djela.

S piscima u Društvu pisaca

Čitaj!

Bruno Sokolić, III. c

Postoji latinska poslovice "De gustibus non est disputandum" (O ukusima se ne raspravlja) Eto, nekim se ljudima jako sviđaju knjige. O njima su spremni s užitkom raspravljati, čitati ih i analizirati. Tu žudnju bi

uglavnom trebala zadovoljiti nastava književnosti u školi, ali neki učenici možda požele i nešto više od tek četiri sata Hrvatskog tjedno. Zato postoji program Čitaj! koji nastoji na zanimljiv i pristupačan način potaknuti na čitanje domaće i strane (uglavnom) suvremene književnosti. Ako ste strastven čitatelj, možda već za njega znate jer postoji godinama, a i neki su naši učenici aktivno u njemu sudjelovali.

Prvo ovosezonsko čitanje održano je 9. prosinca u Hrvatskom društvu pisaca (HDP u Basarićekovoj 24) pod vodstvom profesora i pisca Zorana Ferića (*Kalendar Maja, Smrt djevojčice sa žigicama*). Tema koja je potakla opuštenu i zanimljivu analizu i razgovor o djelu bila je kratka priča Juliana Barnesaa.

Oni čiji je ukus ovo zainteresiralo mogu doći na sljedeće Čitaj! čitanje 25. veljače u 18.00, opet u HDP-u.

Hrvatska marijanska svetišta

Sveta mjesta Zagreba i okolice

Uči se gledajući filmove, posjećujući crkve i izložbe

Magdalena Novosel, III.c

Fakultativna nastava Hrvatska marijanska svetišta počela je aktivno s radom još u rujnu. S novom profesoricom vjeronauka, Anđom Križanac, učenici su tijekom prvog polugodišta i početkom drugog učili o marijanskim svetištima, a poneka i posjetili.

Predmet pohađa četrdesetak učenika, a svaki je učenik u prvom polugodištu imao zadatak proučiti jedno marijansko svetište s područja Zagrebačke nadbiskupije i prezentirati proučeno ostalim polaznicima. Osim toga, učili su i gledajući filmove o Mariji i o njezinim svetištima u Hrvatskoj.

Prvo svetište koje su posjetili bila su Kamenita vrata, u samom centru Zagreba, gdje je profesorica ispričala zanimljivosti vezane uz sama Kamenita vrata, Majku Božju od Kamenitih

Unutrašnjost jarunske crkve

Mladi "marijanci" i profesorica

vrata te legendu o svetom Jurju, čiji se kip nalazi u neposrednoj blizini svetišta. Grupica od dvadesetak učenika nakon kratke molitve uputila se prema crkvi svetog Marka gdje su čuli nekoliko riječi o toj zanimljivoj građevini.

Aktivna zima

Studenj je bio najaktivniji mjesec. Učenici su posjetili dvije župe i bili na klanjanju za mlade u zagrebačkoj katedrali. Na klanjanju velečasnog Ivana Valentića promišljalo se o pozivu, o tome jesu li mladi zaista sretni s onim što čine. „Ti me ne ponižavaš i ne želiš da to sam činim. Ti me ne osuđuješ, nego sa mnom računaš. Ne tražiš od mene da sam sve radim, nego da ti se predam kako bismo zajedno radili“, neke su od ohrabrujućih poruka koje su mladi mogli ponijeti s klanjanja.

Sljedeća postaja bila je crkva Svete Mati Slobode na zagrebačkom Jarunu gdje je župnik proveo učenike crkvom, pokazao im zid na kojem su imena poginulih u Domovinskom ratu te imena gradova u kojima su srušene crkve za vrijeme rata.

Krajem mjeseca posjetili su župu kojoj i sama škola pripada, župu Majke Božje Lurdske. Već u dvorištu dobrodošlicu su učenicima izrazili nasmiješeni fratri koji žive i djeluju u župi. Fra Josip Šimić poveo je grupu u obilazak. Razgledali su donju crkvu, gdje su čuli mnogo o životu sluge Božjeg oca fra Ante Antića, zatim su vidjeli gornju, još nedovršenu, crkvu, kapelicu i na kraju sobu fra Ante Antića.

Drugo polugodište započeli su posjetom Muzeju grada Zagreba, odnosno izložbi Sveta mjesta starih Zagrepčana. Izloženo je sedamdesetak primjeraka religijskih medaljona koji su tijekom 17. i 18. stoljeća doneseni u Zagreb iz dvadeset i dva europska hodočasnička odredišta, a među njima je čak sedamnaest marijanskih svetišta. Učenici su naučili mnogo toga obilaskom ove izložbe i zaželjeli još sličnih projekata.

Tijekom drugog polugodišta učenici će se baviti marijanskim župama ostalih nadbiskupija, a jedno će svetište, svetište Majke Božje Trsatke, i posjetiti.

Veseli i nasmijani

Susret sa Senkom Karuzom

Zamke modernog društva

Zainteresirao nas je svojim pričama i dobronamjernom naravi

Domagoj Filipović, III. b

Pisci na mreži projekt je koji omogućuje bilo kojoj osobi s pristupom internetu da prati virtualne književne susrete sa suvremenim hrvatskim piscima. Kao odličan način za bolje upoznavanje hrvatskih pisaca našega doba, ovaj projekt dobro je prihvaćen među književnim entuzijastima, ali i svim zainteresiranima za suvremenu književnu produkciju.

U sklopu jubilarnog 50. virtualnog književnog susreta projekta *Pisci na mreži* čitav se događaj održavao

i uživo pa je prisustvovalo četrdesetak učenika i profesora, među kojima smo bili i mi. Za vrijeme događaja, čak i oni koji prate sve preko ekrana, mogli su pitati pisca sve što ih je zanimalo. Gost večeri bio je pisac s otoka Visa, Senko Karuza, autor zbirke priča *Vodič po otoku, Busbuskalai, Priče i još nekih*. Zainteresirao nas je svojim pričama, dobronamjernom naravi i tipičnom pojavom koju se, čim se kaže pisac, zamisli. Dobrih sat

Mudre riječi

vremena slušali smo što nam ovaj zanimljiv i na svoj način ekscentričan čovjek govori.

Od smirujućih pejzaža otoka i benignih priča do rasprava o ljudskoj prirodi; sve ovo prisutno je u Karuzinim kratkim pričama, a ponegdje čak i otvorena kritika društva i svijeta općenito. Kao čovjek iz naroda poznaje sve zamke modernog društva koje čovjeka uči kako će mu sve biti servirano na pladnju, a sam se neće potruditi ni za što jer – zašto se uopće truditi? Koja je svrha rada i truda u svijetu u kojem sve ima cijenu? Zavirite u Karuzine svjetove i sigurni smo da ćete pronaći odgovore na ova pitanja.

U društvu gospodina Karuze

Predstava kazališta Vidra

Muškarci su s Marsa, žene su s Venere

Hrvatska produkcija jedna je od najuspješnijih u Europi

Magdalena Novosel, III. c

U zagrebačkom kazalištu Vidra, već treću sezonu zaredom, izvodi se jedna od najpopularnijih predstava o muško-ženskim odnosima. Krajem studenoga pogledali smo vrlo zanimljivu predstavu rađenu po istoimenom *bestselleru* američkog spisatelja Johna Graya.

Ulogu voditelja igra Roman Šušković – Stipanović, glas žene Darija Knez Rukavina, a glas muškarca Boris Svrtan. Scena je jednostavno postavljena, tri stolca, jedan za

voditelja, jedan za ženu, iznad kojeg je postavljena narančasta kugla koja simbolizira Veneru, te jedan za muškarca iznad kojeg je plava kugla koja simbolizira Mars. Voditelj razjašnjava ideje same predstave, cilj mu je prevnstveno nasmijati publiku, a nakon toga i poučiti. Glas žene i muškarca pojavljuje se kada je potrebno citirati neku „klišično“ žensku ili mušku izjavu.

Tijekom cijele izvedbe voditelj komunicira s publikom, postavlja pitanja na koja mu dio publike, ili svi, odgovaraju. U nekoliko navrata izabire ljude koji mu se pridružuju na pozornici kako bi izveli dio koji im je zadan. Na taj način jasnije predočuje gledateljima problematiku o kojoj govori.

Što se tiče poučnog dijela predstave, glavna ideja je razjasniti razlike između muškaraca i žena. Objašnjava kako u istim situacijama muškarci i žene različito reaguju, što je moguće predvidjeti ako

poznamo psihološke i biološke razlike. Prikazane situacije, prisutne u gotovo svim odnosima, smiješne su kada ih se promatra postrance, ali ako se u njima aktivno sudjeluje, mogu postati vrlo neugodne, a sve samo zbog nerazumijevanja među zaraćenim stranama.

Da sve ima i dobrih i loših strana, pokazuje i činjenica da je bilo i nekoliko prekida veza nakon predstave te jedan posebno buran tijekom izvođenja predstave. Ipak, većina je parova shvatila poantu predstave, kroz smijeh shvaćaju zašto i kako dolazi do nesuglasica, kako ih mogu lakše ispraviti i olakšati sebi i voljenoj osobi život.

Koncert grupe Vatra

Zapalili Dom sportova

Najveći koncert u karijeri virovitičke rock grupe

Lucija Beljan, III.c

Atmosfera na pozornici bila je odlična...

...a ni ona u publici nije zaostajala.

Sjajna **Gretta** zagrijala je publiku Doma sportova te nas tako pripremila za nastup Vatre koja je dugogodišnjim trudom i radom došla do zaslužnog mjesta na glazbenoj sceni.

„Hvala vam što pomažete ostvariti naše snove. Bez vas ovo ne bi imalo smisla“, samo su neke od lijepih riječi koje je *Ivan Dečak*, frontmen grupe Vatra, uputio publici u Domu sportova 23. listopada. Ova virovitička rock grupa dobitnica je Porina 2014. za pjesmu Tango i ovo joj je bio najveći koncert u karijeri. Grupa **Gretta** je kao pobjednica festivala „Karlovačko RockOff“ nastupala kao

predgrupa i stvorila odličnu atmosferu.

Koncert je započeo pjesmom *Tremolo*, a kasnije su se redali hitovi kao što su *John Travolta*, *Saturn*, *Eskim*, *Jantar*, *Tango*, *Ruska* i mnogi drugi. *Ivan Dečak* je s ostatkom grupe posjetiteljima pripremio iznenađenje snimajući spot za pjesmu *Igle* s njihovog novog albuma *Zmajevi* na vjetru, a pogledali su i emotivnu videoporuku *Irene*, pripadnice grupe, koja zbog majčinstva nije mogla prisustvovati ovom velikom događaju. Publika je cijelu večer bila na nogama i pjevala zajedno s *Dečakom* te

tako proslavila dosadašnji vrhunac njihove karijere. Nastupu su (osim starijih obožavatelja) prisustvovala i mlađe generacije koje nisu zaostajale u pjevanju, što nam pokazuje kako se rad dugi niz godina isplatio. Unatoč tome što su neke pjesme starije od deset godina, njihova popularnost i dalje traje.

Nakon koncerta obožavatelji su na *Facebook* stranici grupe u komentarima pisali svoje doživljaje. Pozitivnih komentara nije nedostajalo, publika je bila oduševljena i Vatra će se sigurno nastaviti uspinjati na domaćoj glazbenoj sceni.

Izložba u Muzeju grada Zagreba

20 godina zagrebačkog Zoološkog vrta

Izložba prati suživot životinja i njihovih timaritelja i posjetitelja
Laura Šimunjak, I. e

Postavljena povodom devedeset godina postojanja Zoološkog vrta, izložba se održavala od kraja srpnja do kraja studenog, a nastala je na temelju istraživanja arhivske građe i

postojeće fotodokumentacije te u suradnji sa Zoološkim vrtom grada Zagreba.

Preko slika, filmskih isječaka, plakata, maketa, fotografija, novinskih članaka te tonskih zapisa saznajemo sve o razvoju i identitetu Zoološkog vrta u Zgrebu tijekom devedeset godina postojanja. Na izložbi smo mogli pogledati sve faze razvoja samoga vrta, građevinska i prostorna uređenja od osnutka do danas.

Velikim dijelom izložba je predstavljala tijekom medijskog praćenja novosti u Zoološkom vrtu, u dnevnom tisku te filmskim materijalima. Dočaravala nam je što su

mediji, dnevni tisak i film zabilježili o atmosferi i životu u vrtu od prvog filmskog zapisa do danas. Tako su se mogle upoznati razne atrakcije vrta, dolazak prvih egzotičnih životinja, kao što su lavovi, slonovi, i majmuni, kao i ljudi s kojima se životinje sprijateljuju. Zanimljivo je da prvi filmski zapis o vrtu datira iz davne 1926.

Vrlo atraktivan, sastavni dio izložbe, bio je i program igraonice za djecu koji je napravljen prema slagalici „Zoološki vrt“ iz fundusa Muzeja koja je bila vrlo popularna u Zagrebu dvadesetih godina prošlog stoljeća.

Kao i svake godine, donosimo vam pomno odabrane filmove i knjige koji bi mogli zaokupiti vašu pozornost te vas bar malo zabaviti u pauzi od marljivog učenja.

Knjige

Krvavocrvena cesta ***(Moira Young)***

Kada je Sabin brat blizanac Lugh otet, Saba sa svojom sestrom Emmi putuje preko Pustopoljina kako bi ga pronašla i vratila kući. Ali, u Pustopoljinama pronađe puno, puno više.

Marsovac ***(Andy Weir)***

Astronaut i botaničar Mark Watney nakon oluje zaglavi na Marsu i sve svoje teškoće bilježi u dnevnik te pokušava pronaći način kako bi stupio u kontakt s NASA-om i vratio se na Zemlju.

Tama u meni ***(Sally Green)***

Nathan je nezakoniti sin jednog od najozloglašenijih vještaca u svijetu. Kako bi dobio svoju vlastitu moć, Nathan mora pobjeći iz zatočeništva i zaustaviti svog oca prije no što bude prekasno.

Muškarci koji mrze žene ***(Stieg Larsson)***

Propali novinar treba istraživati desetljećima star slučaj nestanka kako bi se vratio na staru slavu uz pomoć genijalke Lisbeth – djevojke s tetovažom zmaja.

Na kraju duge ***(Cecilia Ahern)***

Preko pisama i e-mailova priča prati odnos Rosie i Alexa, dvoje prijatelja iz djetinjstva koje je sudbina razdvojila i spriječila da budu zajedno.

Eleanor i Park ***(Rainbow Rowell)***

Eleanor, djevojka koja živi s nasilnim očuhom, i Park, dječak iz doma ispunjenog ljubavlju, svjesni su da srednjoškolska ljubav ne traje zauvijek, ali se svejedno potrudite dijeliti ljubav što je duže moguće

Filmovi

Kingsman: Tajna služba

Tajna služba imenom Kingsman traži kandidate za položaj novog tajnog agenta i odabere Eggsyja Unwina (Taron Egerton) koji se čini kao najgori odabir za Kingsman agenta. Ali, kada ga Harry Hart (Colin Firth), Kingsmanov agent i Eggsyjev mentor, stavi pred gotov čin, Eggsyju preostaje jedino spasiti cijeli svijet.

Mrska osmorka

Priča prati lovca na glave Marquisa Warrena (Samuel L. Jackson) koji pokušava svoje „ulove“ odnijeti natrag u Red Rock. Kada mečava zatoči njega i još osmero ljudi u brvnari, oni upadnu u pat-položaj pri kojem John Ruth (Kurt Russell), također znan kao Krvnik, optužuje sve prisutne za pomaganje kriminalki Daisy (Jennifer Jason Leigh).

Nevjerojatna sudbina Amélie Poulain

Djevojka Amélie (Audrey Tatou) je, blago rečeno, neobična. Dok pomaže neznancima i ispunjava ulogu dobrotvorke, jednom prigodom pronađe foto-album i pokušava pronaći njegovog vlasnika Nina (Jean-Pierre Jeunet) u kojeg će se i zaljubiti.

Get Smart

Max (Steve Carell) je inteligentan, ali društveno neprilagođen zaposlenik tajne službe Control, čija prva misija uključuje nevjerojatno zgodnu partnericu (Anne Hathaway), svijet u opasnosti i samo malo izdaje ljudi kojima je vjerovao.

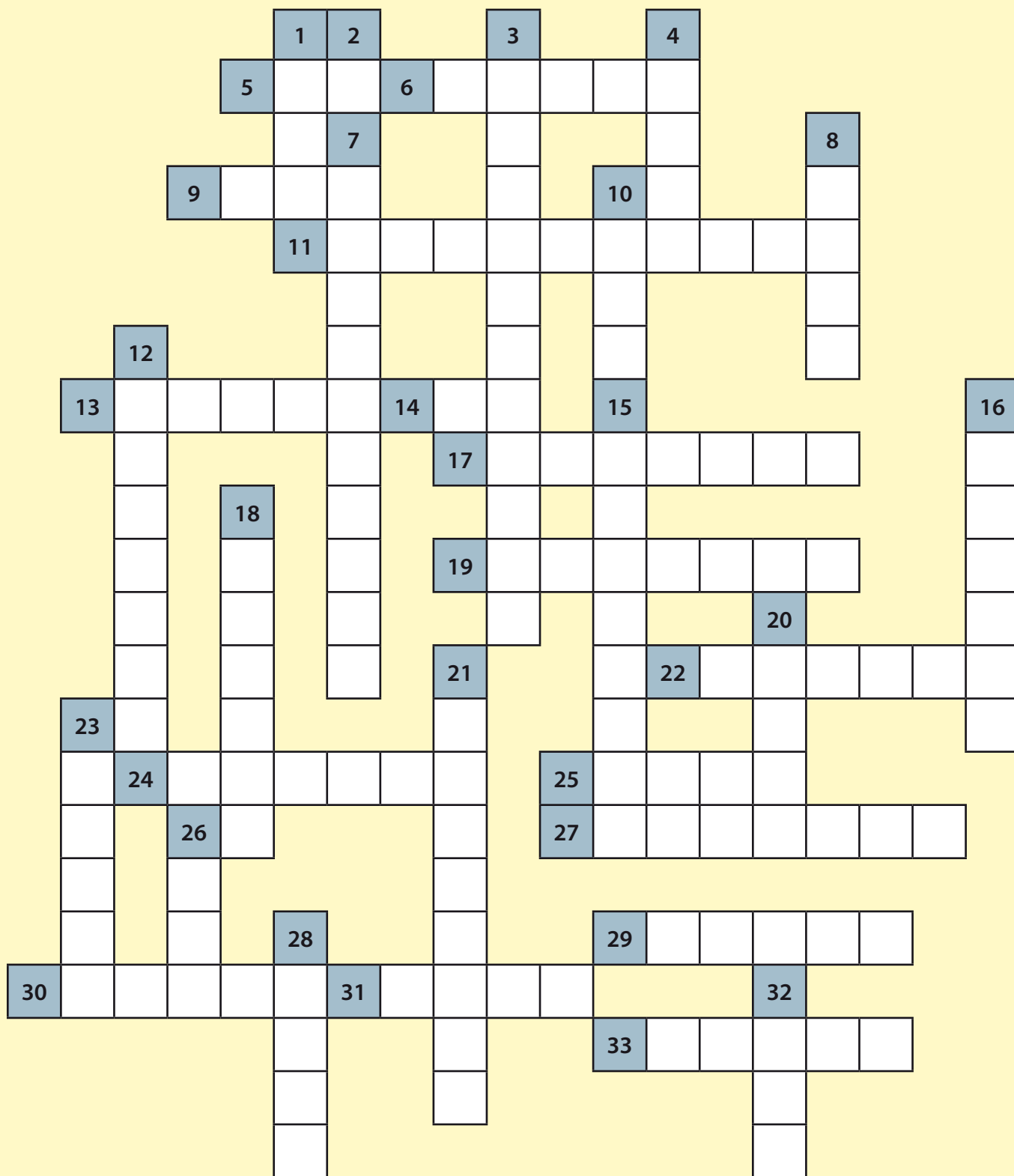
Princeza nevjesta

Djed čita svom iznemoglom unuku priču o seoskoj djevojci Buttercup (Robin Wright) koja postaje princeza nevjesta princu Humperdincku (Chris Sarandon) i o kavalirskom spašavanju užasnog pirata Roberta (Cary Elwes), njezine prve ljubavi.

Pobješnjeli Max: Divlja cesta

U pustinjски svijet Pobješnjelog Maxa Rockatanskyja (Tom Hardy) uvodi nas priča o tiraninu Immortan Joeu (Hugh Keays-Byrne) i vozačici tegljača Furiosi (Charlize Theron), nakon što Furiosa pomogne Joeovim „suprugama rasplodnicama“ da pobjegnu iz zatočeništva.

1. Svečana pjesma	12. Mala djevojčica iz Andersenove bajke	23. Država u južnoj Aziji, bez izlaza na more
2. 19. slovo abecede	13. Ostatak nakon izgaranja	24. Drama Hanibala Lucića
3. Glasovna figura oponašanja zvukova iz prirode	14. Od-	25. Nijansa žute boje
4. Gornji ud	15. Francuski vojskovođa, Bonaparte	26. Razina
5. Osobna zamjenica	16. Zemlja u Južnoj Americi	27. Fotografija na kojoj su tama i svjetlost promijenjene
6. biljka, znak pobjede	17. Slavoljub	28. Noina...
7. Osoba koja gasi vatru	18. Roman Ranka Marinkovića	29. Roman F. M. Dostojevskog
8. Vladar kraljevstva	19. Peti planet u Sunčevom sustavu	30. Jedan decimetar kubni
9. Kralj među životinjama	20. Vjetar, karakterističan za Dalmaciju	31. Božica pobjede
10. Voda u krutom stanju	21. Ženski labud	32. Sprava pomoću koje mjerimo vrijeme
11. Sprava za skupljanje i pohranjivanje električne energije	22. Infinitiv glagola ubrao	33. Poznati pjevač ... Dedić

Horoskop

Ovan (21. 3. - 20. 4.)

♀ Idući put kad budeš šetala psa nemoj baš izaći u pidžami i obavezno prođite pored nogometnog terena. Onaj zgodni golman bacio je oko na tebe.

♂ Rizik je uvijek isplativ. Ne pričam o pravom riziku, već o društvenoj igri. Zaigraj rizik, ali nemoj previše riskirati s testom iz fizike.

Bik (21. 4. - 21. 5.)

♀ Dosta! Dosta bi bilo. Prestani kupovati kolače u Vinceku zato jer ti se sviđa zgodni slastičar. Osim što ćeš nabiti deset kila, nabit ćeš i minus na računu. Pitaj ga za broj idući put kad budeš tamo, sačuvaj novce i lijepu figuru.

♂ Zvijezde ti poručuju da ćeš, kada sljedeći put odeš sam u kafić, slučajno proliti svoju kavu po djevojci koja ti se nabacuje već neko vrijeme i time ju razbjesniti. Savjet – naruči mineralnu vodu umjesto kave. Ili, još bolje, nemoj naručiti ništa.

Blizanci (22. 5. - 21. 6.)

♀ Merkur ti je retrogradan, što je dovoljna nesreća samo po sebi. Savjetujem da se suzdržiš od prolaženja ispod ljestvi, susretanja crnih mačaka i razbijanja zrcala kako ne bi nadodala još nesreće na svoj račun.

♂ Imaš dvadeset eura, par košulja od velura. Molim te, baci ih. Ne stoji ti, a u *second hand shopu* ima tako lijepih vestica.

Rak (22. 6. - 23. 7.)

♀ Dok budeš zaključavala stan, sjetit ćeš se da si zaboravila ugasiti figaro i u trku do sobe past ćeš preko bratovih tenisica. Zbog svega ovog bus će ti pobjeći pa ćeš zakasnuti na test iz matematike. Preporučila bih ti da kosu zavežeš u rep.

♂ Nemoj se ići šišati. Mars nije na tvojoj strani. Iako ćeš reći frizerki da želiš najnoviju Bieberovu frizuru, ona će se prisjećati svojih avantura iz 2010. pa ćeš iz salona izaći totalno *uncool* i Maja više neće htjeti pričati s tobom.

Lav (24. 7. - 23. 8.)

♀ Veliku kristalnu kuglu kojom pričem tvoju budućnost razbila je moja mačka. Mogu razaznati tek djeliće sudbine, ali nisam sigurna vidim li plavo more ili plavu čarapu. Javi mi se za tri do pet radnih dana kad se magična kugla vrati s magičnog popravka.

♂ Poslušaj moj savjet, nemoj markirati idući test iz geografije. Profesoricica će baš taj dan biti odlične volje i odlučiti prebaciti test na idući tjedan tako da ćeš bez veze dobiti neopravdani.

Djeвица (24. 8. - 23. 9.)

♀ Zvijezde ti poručuju da si nađeš neki bolji horoskop. Kreatori ovog nemaju pojma što rade, a sa zvijezdama se igraju pokvarenog telefona.

♂ Ako misliš da danas nisi imao sreće, samo pričekaj da dođe sutra... Jao, koliko tu loših stvari ima, ne znam gdje da počnem. (Zapravo te vezam, magična kugla još je uvijek na popravku tako da trenutačno izmišljam proročanstva.)

Vaga (24. 9. - 23. 10.)

♀ Ako se još uvijek nerviraš zbog njege nove djevojke, prestani. Imaš puno bolji smisao za modu od nje tako da nema veze što je malo zgodnija. Osmjeh na lice i osvoji nekog drugog dečka!

♂ Problem: osjećaš se osamljeno. Rješenje: udomi psa. Još uvijek nije dosta? Udomi još jednog. Ma, zapravo, udomi ih sve. Spasi pse i svoju osamljenost. Sve se ljepše čini kada ti je dom zapravo jedna velika skupština pasa.

Škorpion (24. 10. - 22. 11.)

♀ Savjet za danas – na putu do doma vidjet ćeš puno mačaka u kvartu. Pomazi ih sve odreda po glavi, uljepšat ćeš dan i sebi i njima. Samo nemoj dirati onu mačku Micku koja te uvijek gleda prijekornim pogledom. Nešto zlobno čuči u njoj.

♂ Kad ti netko počne kritizirati glazbeni ukus, samo se sjeti da ti je Anica iz treće klupe jednom rekla kako joj se sviđa glazba koju slušaš. Zaboravi na kritike, pozovi Anicu na koncert.

Strijelac (23. 11. - 21. 12.)

♀ Idući put kada budeš išla u klub, pripazi malo s tom čašom u ruci. Mamurluk je najgori neprijatelj čovječanstva, a ti mu se opasno približavaš!

♂ Majica ti je u ormaru. Stvarno, vjeruj mi. Nemoj maltretirati majku, već joj poruči: „Vidi, majko, tu ljepotu koju si rodila!“

Jarac (22. 12. - 20. 1.)

♀ Danas bi bilo bolje da ostaneš u krevetu. Ne želiš ni znati što su ti zviježde pripremile. I ne, pod zviježde ne mislim na estradne folk dive.

♂ Nešto se činiš zaboravljiv ovih dana, stoga će ti biti drago kad ti kažem da ćeš, nakon što zaboraviš novčanik u školskom ormariću i odlučiš poslje škole otići u kafić, relativno brzo sjetiti se zaboravljenog novčanika. Ali, ono, probaj ne zaboravljati stvari uopće, to bi isto bilo odlično.

Vodenjak (21. 1. - 19. 2.)

♀ U društvu si poznata kao *party* životinja, što te čini prvim izborom za izlazak. Ipak, idući poziv bi mogla odbiti. Zvijezde mi šapću da je peta tvog najdražeg para štikli malo klimava. Kad budeš plesala na pozornici u klubu, stropoštat ćeš se na pod kao kruška. Ili ostani doma, ili posjeti postolara.

♂ Jesi li znao da, kada lupáš glavom o zid, sagoriš čak 150 kalorija? Mislim, postoje i bolji načini za skidanje kila, ali idući put kad se toliko iznerviraš da počneš lupati glavom o zid, sjeti se da ujedino i gubiš na kilazi.

Ribe (20. 2. - 20. 3.)

♀ Pripazi gdje s frendicama tračaš novu curu onog slatkog dečka koji živi tri kata iznad tebe. Kad sjedneš s curama na kavu i ispričaš im koliko je grozno bilo voziti se u liftu s njom, mogla bi shvatiti da su Matej i ona cijelo vrijeme sjedili za stolom do vašega.

♂ Malo popravi strategiju uleta djevojkama u klubu i prestani migoljiti među njima kao prava riba. Iduća djevojka kojoj ćeš se nabacivati, prolit će ti piće po glavi i osramotiti te pred prijateljima, a danima ćeš na sebi nositi miris jeftine kole-viskija.

Učenički biseri

Profesor:
Dat ću ti komad!
Učenik:
Ali on već
ima curu.

Učenik:
Jeftinije je nositi
stopalice nego
da kupiš cijelu
čarapu.

Učenik: Pastir je
pripitomio Romula
i Rema kao svoju
vlastitu djecu.

Profesor:
Indija izvozi
najviše
nekretnina.

Profesor: ...
sve europske
države, a
pogotovo Japan.

Učenik: Bole
me leđa k'o da
sam trudan.

Profesor:
Dekliniraj
zamjenicu 'što'!
Učenik: Što...
štoga, štomu,
zar ne?

Profesor: Ako
ima problema,
mi ga riješimo, ako
nema problema, mi
ga napravimo!

Učenik: Jel'
Prometej bog
prometa?

Učenik: Profesorice,
znate li koliko glupi
ljudi mogu biti? Profesor:
Naravno da znam, pa ja
radim u školi!

Učenik:
Novgorod je u
europskom
djelu Azije.

